

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அத்யாயம் 9 - 15

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

9. உபாயவிபாகாதிகாரம்

(மோக்ஷ உபாயங்களில் உள்ள வகைகள்)

உபாய: ஸ்வப்ராப்தே: உபநிஷத் அதீத: ஸ பகவாந்
 ப்ரஸத்தயை தஸ்ய உக்தே ப்ரபதந நிதித்யாஸந கதீ
 ததாரோஹ: பும்ஸ: ஸுக்ருத பரிபாகேண மஹதா
 நிதாநம் தத்ர அபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுணா:

பொருள் – எம்பெருமானை அடையும் உபாயம் எம்பெருமானே என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. அவனது அனுக்ரஹத்தைப் பெறும் மார்க்கங்களாகப் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி மார்க்கங்களில் ஒருவன் ஈடுபடுவதற்கு, அவனுடைய பூர்வகர்ம புண்ணியமே காரணமாக உள்ளது. ஆயினும், அனைத்தையும் படைக்கவல்ல எம்பெருமானே காரணமாக உள்ளான்.

உபாயம் உபேயம்

மூலம் - இவர்களுக்கு கர்த்தவ்யமான உபாயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம். இத்தாலே ஸத்யமாய் ப்ராப்திரூபமான உபேயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம். இவற்றில் உபாயமாகிற ஜ்ஞாந விகாஸ விசேஷம் கரண ஸாபேக்ஷமுமாய் சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் ஸத்யத்வாதிகளான ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் அஞ்சோடே கூடின அவ்வோ வித்யாவிசேஷ ப்ரதிநித்ய குணாதிகளிலே நியதப்ரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும். உபேயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம் கரண நிரபேக்ஷமுமாய் ஸ்வபாவ ப்ராப்தமுமாய் குண விபூத்யாதிகள் எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணப்ரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும்.

பொருள் – முமுக்ஷுக்களால் செய்யவேண்டிய உபாயமானது, ஒரு வகையான ஞான மலர்ச்சி ஆகும். இத்தகைய உபாயம் மூலமாக அடையப்படுகிற வஸ்துவானது (உபேயம்) மற்றொரு வகையான ஞான மலர்ச்சி ஆகும். இவற்றில் உபாயமாக இருக்கின்ற ஞான மலர்ச்சி என்பது இந்த்ரியங்களை எதிர்பார்ப்பதாக உள்ளது என சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த உபாயமானது ஸத்யம் முதலான ஐந்து தன்மைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. இந்தத் தன்மைகள் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக உள்ளன. பல ப்ரஹ்மவியைகளில் கூறப்பட்டுள்ள தன்மைகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ளன. ஆனால், உபேய ஞான மலர்ச்சி என்பது ஞான இந்த்ரியங்களின் துணையின்றி இயங்குகிறது. இது ஜீவன்களுக்கு இயற்கையாகவே

உள்ளதாக இருக்கும். அனைத்து குணங்களுடனும் விபூதிகளுடனும் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை இலக்காகக் கொண்டு இது உள்ளது.

உபாஸிதகுணாதேர்யா ப்ராப்தாவப்யவஹிஷ்க்ரியா
ஸா தத்க்ரதுநய க்ராஹ்யா ந ஆகாராந்தர வர்ஜநம்

பொருள் – தத்க்ரது ந்யாயம் என்பது பகவத் அனுபவ காலத்தில், த்யானம் முதலானவை விலகாமல் உள்ளன என்று தெரிவிக்கிறதே அல்லாமல், மற்ற எதனையும் விடும்படிக் கூறவில்லை.

பக்தருக்கும் ப்ரபந்ருக்கும் உபாய உபேயங்கள் பயன்படும் விதம்

மூலம் - ப்ராப்திரூபமான இவ்வநுபவத்தினுடைய பரீவாஹமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் உபேயம். இவ்வுபாயரூபமாயும் ப்ராப்திரூபமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு பலப்ரதந்தவ போக்யத்வாதிவேஷத்தாலே ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்.

விளக்கம் – எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதும் அடையும் பேறாக, அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக (உபேயம்) உள்ளது. ஞானத்துக்கு விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் உள்ளான். அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிப்பதால் உபாயமாகவும், அனுபவிக்கவேண்டிய வஸ்துவாக உள்ளதால் உபேயமாகவும் உள்ளான்.

மூலம் - இவ்வீச்வரனுடைய உபாயத்வம் அத்வாரக ப்ராப்திநிஷ்டன் பக்கல் உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேசத்தாலே விசிஷ்டமாய் இருக்கும். மற்ற அதிகாரிக்கும் கர்மயோகாரம்பம் முதலாக உபாஸநபூர்த்தி பர்யந்தமாக நடுவுள்ள கர்த்தவ்யங்களில் அத்யந்த அசக்த்யமான நேர்களிலே இப் ப்ரபத்தி வசீக்ருதனான ஈச்வரன் புகுந்து நின்று அந்த துஷ்கர கர்த்தவ்யங்களாலே வரும் பாபநிவ்ருத்தியையும் ஸத்த்வோந்மேஷாதிகளையும் உண்டாக்கிக் கொடுத்து அவ்வுபாஸநமாகிற உபாயத்தை பலபர்யந்தமாக்கிக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட முமுக்ஷுவிற்கு, அனைத்துவிதமான உபாயங்களாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான். பக்தியில் ஈடுபட்ட பக்தனுக்கும் ஸர்வேச்வரனின் ஈடுபாடு உள்ளது. இவர்கள் கர்மயோகத்தில் ஈடுபடும்போது, அவர்களின் பாவங்கள் காரணமாக அந்தக் கர்மங்கள் தடைபட வாய்ப்புள்ளது. இதனால் கர்மம் தொடங்குதல், தொடங்கிய கர்மம் முடியாமல் இருத்தல் போன்ற நிலைகள்

உண்டாகின்றன. அப்போது ஸர்வேச்வரன் தலையிட்டு, அவர்களின் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்கி, ஸத்வ குணம் மேலோங்கி உள்ளபடி செய்கிறான். இவர்கள் தங்களின் உபாயமாகக் கைக்கொண்டுள்ள உபாஸநம், த்யானம் முதலானவை பலன் தரும்படிச் செய்கிறான்.

கர்மயோகத்தின் இயல்பு

மூலம் - அங்குக் கர்மயோகமாவது - சாஸ்த்ரத்தாலே ஜீவ பரமாத்ம யாதாத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தால் தனக்கு சக்யங்களாய் பலஸங்காதி ரஹிதங்களான காம்யகர்மங்களோடும் நித்ய நைமித்திகங்களோடும் கூட ஸநியமமாகப் பரிக்ருஹீதமாயிருக்கும் கர்மவிசேஷம். அதின் அவாந்தரபேதங்கள் தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட தேவார்சந தபஸ்தீர்த்த தாந யஜ்ஞாதிகள். அதிகாரி பேதத்தாலே ப்ரபத்திதானே பக்தியை இடையிட்டும் இடையிடாதேயும் மோக்ஷ ஹேதுவானாற்போலே இக்கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்தை இடையிட்டும் இடையிடாதேயும் ஸபரிசுரமான யோகத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவலோகந ஸாதனமாம்.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ஜீவாத்மா-பரமாத்மா பற்றிய ஞானம் உண்டாகி, அத்தகைய ஞானம் காரணமாகச் செய்யும் கர்மங்களே கர்மயோகம் எனப்படும். இந்தக் கர்மங்கள் - நித்யகர்மங்கள் (ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவை), நைமித்திக கர்மங்கள் (க்ரஹண கால தர்ப்பணம் போன்றவை) மற்றும் காம்ய கர்மங்கள் (பலனை எதிர்நோக்கிச் செய்யப்படும் கர்மங்கள்) என்று மூன்று வகைப்படும். இவை ஒவ்வொன்றும் அதிகாரியின் இயற்றும் திறனின் அடிப்படையிலேயே உள்ளன. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (4-25) - தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் - என்று கூறப்பட்டது போன்று, இந்தக் கர்மங்கள் தெய்வ தரிசனம், தவம் இயற்றுதல், புண்ணிய இடங்களுக்குச் செல்லுதல், தானம் அளித்தல், யாகம் இயற்றுதல் போன்று பலவகைப்படும். ப்ரபத்தி என்பது எவ்விதம் அதனைக் கடைபிடிக்கும் அதிகாரியின் தகுதியைப் பொறுத்து நேரடியாகவோ அல்லது பக்தியை முன்னிறுத்தியோ மோக்ஷம் அளிக்குமோ அது போன்று - கர்மயோகமானது ஞானயோகத்தை முன்னிறுத்தியோ அல்லது தான் மட்டுமோ ஆத்மதரிசனம் உண்டாக்கவல்லதாகும்.

ஞானயோகத்தின் இயல்பு

மூலம் - ஞானயோகமாவது - கர்மயோகத்தாலே அந்தகரணஜயம் பிறந்தவனுக்குப் ப்ரக்ருத்யாதி விலக்ஷணமாய் ஈச்வரனைப் பற்ற ஆதேயத்வ விதேயத்வ சேஷத்வங்களாலே சரீரதயா ப்ரகாரமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் நிரந்தர சிந்தனம்

பண்ணுகை. இக் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களாலே யோகமுகத்தாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறந்தால் வைஷயிக ஸுக வைத்ருஷ்ணயாவஹமான ஆத்மாநுபவஸுகமாகிற ஆகர்ஷகத்தில் அகப்பட்டிலனாகில் பரமபுருஷார்த்தமான பகவதநுபவத்துக்கு உபாயமான பக்தியோகத்திலே இழியும்போது உள்ளிருக்கிற ரத்நம் காண்கைக்குக் கிழிச்சீரை கண்டாற்போலே அந்தர்யாமியைப் பார்க்கும்போதைக்கு அவனுடைய சரீரபூதனான ஜீவாத்மாவினுடைய தர்சனம் உபயுக்தமாய்க் கொண்டு பக்தியோகத்துக்கு அதிகாரகோடியிலே ஏறிட்டுக் கிடக்கும்.

விளக்கம் - ஞானயோகம் என்பது என்னவென்றால் - கர்மயோகம் மூலம் தனது அந்தகரணத்தை (புத்தி, மனம் போன்றவை) வசப்படுத்தியவன், ப்ரக்ருதியை விட மாறுபட்டதும் எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாக உள்ளதும் ஆகிய தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து தொடர்ந்து த்யானம் செய்தபடி இருத்தல் ஆகும். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்டும், அவனுக்காகவே உள்ளதும் ஆகையால், ஆத்மாவானது எம்பெருமானின் சரீரமாகவே உள்ளது. ஒருவனுக்கு கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகியவை மூலமாகத் தனது ஆத்மதரிசனம் கிட்டக்கூடும். உலக விஷயங்களின் மூலம் கிட்டும் சுகங்கள் அனைத்தையும் விரட்டவல்லதான இந்த ஆத்ம அனுபவத்தின் இன்பத்தில், அவன் சிக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தான் என்றால், அவன் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான எம்பெருமானை அடையும் நேரடி வழியான பக்தியோகத்தில் திளைத்து, அதன் மூலம் பகவத் அநுபவம் கிட்டப் பெறுகிறான். இவ்விதம் பக்தியோகத்தில் திளைக்கும்போது, தனது அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைத் த்யானித்தபடி உள்ளான்; எம்பெருமானின் சரீரமாக உள்ள தனது ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியை எண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனுக்கு முதலில் ஏற்பட்ட ஆத்ம தரிசனம் எப்படி உதவுகிறது என்றால் - துணியில் கட்டி வைக்கப்பட்ட ரத்னக் கல்லைக் காண்பதற்கு முன்பாக, அந்தத் துணி மூட்டையைக் காண வேண்டும் அல்லவா? இது போன்று தனது ஆத்ம தரிசனம் வாய்க்கப் பெற்ற ஒருவனுக்கு பக்தியோக அதிகாரம் உண்டாகிவிடுகிறது.

பக்தியோகம் என்பதன் ஸ்வரூபம்

மூலம் - பக்தியோகமாவது அநந்ய நிஷ்டனாய் அநந்யகதியனாய் அநந்ய சேஷபூதனான பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாகவுடைத்தாய் நிரதிசய ப்ரீதிருபமான த்யானவிசேஷம். அதுதான் தைலதாரை போலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிருபமாய் ஸாக்ஷாத்கார துல்யமான வைசத்யத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்குப் ப்ரயாணம் பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்க வளர்ந்து வருவதாய் அந்திம்பரத்யய அவதியான ஜ்ஞாநஸந்ததி விசேஷம்.

விளக்கம் - பக்தியோகம் என்பது வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் எம்பெருமானிடம் செலுத்தும் அன்பு என்பதாகும். அந்த எம்பெருமான் தனது எந்தச் செயல்களுக்கும் யாரையும் எதிர்பாராதவன், வேறு யாருடைய கட்டளைக்கும் அடிபணிந்து நடக்க வேண்டிய அவசியம் அற்றவன், வேறு யாருடைய நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவும் இல்லாமல் இருப்பவன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் மீதும், அவனது ஸ்வரூபங்கள் மீதும் எல்லையற்றதாக உள்ள த்யானம் என்பதே பக்தியோகம் எனப்படும். பக்தி என்பது தெளிந்த ஞானம் எனலாம். இது எண்ணை தடையற்று விழுவது போன்று தடையற்று உள்ளதாகும், நேரடியாகக் காண்பது போன்ற உண்மையாகும், பரமபதம் செல்லும் நாள்வரை ஒவ்வொரு நாளும் படிப்படியாக வளர்ந்தபடி இருப்பதாகும். உயிர் பிரியும் நேரத்தில் மற்ற நினைவுகளுடன் துண்டிக்கப்படுவதாகும்.

வர்ணாச்ரமங்களின் அவசியம்

மூலம் - இதுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஜ்ஞாந விகாஸ ஹேதுவான ஸத்த்வாதி வருத்திக்குக் களையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக் கொண்டு இதிகர்த்தவ்யதையாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஸத்வம் என்னும் பயிர் மேலோங்கி வளர்வதற்குக் களையாக ரஜஸ் மற்றும் தாமஸங்கள் உள்ளன. இவை உண்டாவதற்கு பாவங்களே காரணமாக இருக்கின்றன. இவை கழிந்து ஸத்வம் மேலோங்கினால் மட்டுமே ஞானம் செழிக்கும். இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் கழிய அவரவர்களின் வர்ணாச்ரம தர்மங்களே வழியாகும். அவற்றின்படி கர்மம் இயற்றும்போது பாவங்கள் கழிகின்றன. இப்படியாக இந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் பக்திக்குத் துணையாக உள்ளன.

பக்தியோகம் ஐச்வர்யத்தை அளித்தல்

மூலம் - இப்பக்தியோகந்தானே ப்ரத்யயார்த்தம் ச மோக்ஷஸ்ய ஸித்தய: ஸம்ப்ரகீர்த்திதா: என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத் தேற்றுகைக்கு இட்ட விரகான வழியில் காமநா பேதத்தாலே ஐச்வர்யாதிகளுக்கும் ஸாதனமென்னும் இவ்வர்த்தம் சதுர்விதா பஜந்தே மாம் என்று சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - பக்தியோகமாவது உலகவிஷயங்களை அடைவதற்கும், கைவல்யம் போன்றவற்றுக்கும் ஸாதனம் என்று கூறப்பட்டது. இந்த விஷயத்தை ஸத்வத ஸம்ஹிதை - ச மோக்ஷஸ்ய ஸித்தய: ஸம்ப்ரகீர்த்திதா: - பக்தியோகம் மூலம் உலகவிஷயங்களும் கிட்டும்; இவற்றின் மூலம், பக்தியோகம் மோக்ஷத்தை ஏற்படுத்தவல்லது என்ற நம்பிக்கை

உண்டாகிறது - என்று கூறியது. இந்த வரியானது பக்தியோகத்தின் மீது தாழ்ந்தவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்குவதற்காக உள்ளது. இதனை கீதையும் (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் - நான்குவிதமான மனிதர்கள் என்னை வணங்குகின்றனர் - என்றது காண்க.

ஞானியின் உயர்வு

மூலம் - அவ்விடத்தில் தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே என்று தொடங்கிச் சொன்ன ஞானியினுடைய ஏற்றத்தை

சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா:
ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா:
அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம்
யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா:
ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்

என்று தானே வெளியிட்டான்.

விளக்கம் - நான்குவிதமான மனிதர்களில் ஞானியின் ஏற்றத்தை கீதை (7-17) - தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே - இவர்களில் ஞானியானவன் எம்பெருமானிடம் எப்போதும் இருப்பதையே விரும்புவதாலும், அவனுக்காக மட்டுமே வாழ்வதாலும், அவனுக்கு மட்டுமே தொண்டு செய்வதாலும் சிறந்தவன் - என்றது. இதனையே எம்பெருமான் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா: ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக் - என்னுடைய பக்தர்கள் நான்கு வகை ஆவர்; அவர்களில் என்னைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாடாமல் உள்ளவர்களே சிறந்தவர்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களை எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்கின்றனர்; என்னை அடைவதையே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர்; மற்ற மூவரும் உலகவிஷயங்களைப் பலனாக எதிர்பார்ப்பதால், நமுவ வாய்ப்புள்ளது; என்னை மட்டுமே வணங்கியபடி உள்ள புத்திமான் மோக்ஷம் பெறுகிறான் - என்று கூறினான்.

பக்தி – பரபக்தி – பரஜ்ஞாந – பரமபக்தி என்றால் என்ன

மூலம் - இப்படி மோக்ஷோபாயமாக விதித்த பக்தியோகம் பரபக்தியென்று பேசப்பட்டது. இதினுடைய ஹேதுவாய் ஸாத்விக பரிசீலநாதிகளாலே வந்த பகவத் விஷயத்தில் ப்ரீதிவிசேஷம் ஸர்வேச்வரனைத் தெளியவறிய வேணுமென்றும் அபிநிவேசத்துக்குக் காரணமாய் பக்தியென்று பேர் பெற்றிருக்கும்.

விளக்கம் – இப்படியாக மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியோகம் என்பது பரபக்தி எனப்படும். ஸாத்வீகமான மனிதர்களின் தொடர்பு காரணமாக எம்பெருமான் மீது உண்டாகும் அளவு கடந்த அன்பும், பரபக்தியை உண்டாக்குவதும் பக்தி எனப்படும். இதன் காரணம் – இதுவே எம்பெருமானை எந்தவித ஐயமும் இல்லாமல் அறிவதற்கான ஆசையைத் தூண்டுவதாகும்.

மூலம் - இத்தாலே சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா சாஸ்ராத் வேதிந ஜநார்த்தநம் என்கிறபடியே சாஸ்த்ரஜந்ய தத்த்வஜ்ஞான கர்மயோகாதி பரம்பரையாலே பிறந்த பரபக்தியானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்றும் அபிநிவேசத்தை உண்டாக்கி யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநமவ்யயம், காணுமாறு அருளாய், ஒருநாள் காணவாராய் என்று விலபிக்கும்படி பண்ணி, இவ்வபேக்ஷாமாத்ரமடியாக வந்த பகவத்ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே தத்காலநியதமான பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்கும். இஸ்ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞானமென்று பேசப்பட்டது.

விளக்கம் – மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (68-5) - சுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா சாஸ்ராத் வேதிந ஜநார்த்தநம் – எம்பெருமான் மற்றும் ஆசார்யன் மீது கொண்ட பக்தி மூலமாக எனது ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தேன்; சாஸ்த்ரம் மூலமாக ஜனார்த்தனை அறிகிறேன் – என்றது காண்க. இப்படியாக பரபக்தி என்பது சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டான ஞானயோகம் மற்றும் கர்மயோகம் ஆகியவற்றால் உண்டாகிறது. இது எம்பெருமானைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை மிகவும் அதிகப்படுத்துகிறது. இது ஒரு மனிதனை கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளபடி, எம்பெருமானைக் குறித்து புலம்ப வைக்கிறது:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (11-4) - யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநமவ்யயம் – ஞானம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள கண்ணா! உன்னை எனக்கு முழுவதுமாகக் காண்பிக்க வேண்டும்.

- திருவாய்மொழி (8-1-1) - காணுமாறு அருளாய் - உன்னை நான் காணும்படி கருணை செய்ய வேண்டும்.
- திருவாய்மொழி (6-9-4), (8-5-1) - ஒருநாள் காணவாராய் - நான் உன்னைக் காணும்படிபடி ஒருநாளாவது என் முன்பாக வரவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற ஆசையின் காரணமாக எம்பெருமானின் கருணை கிட்டிவிடுகிறது. இதன் பலனாக எம்பெருமான் தனது பரிபூர்ணமான திருவடிவைக் காண்பிக்கிறான். இத்தகைய காட்சியே பரஜ்ஞானம் எனப்படும்.

மூலம் - இப்படி நிரதிசய போக்யமான பகவத்ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே பெருவிடாய்ப்பட்டவன் தடாகத்தைக் கண்டாற் போலே பிறந்த ப்ரீத்யதிசயம் பரமபக்தி.

விளக்கம் - அளவு கடந்த தாகம் கொண்டவன் நீர்நிலையைக் கண்டால் எத்தனை மகிழ்வு கொள்ளுவான்? இது போன்று, எம்பெருமானை கண்டவன் அவன் மீது அளவு கடந்த ப்ரியம் கொள்கிறான். இதுவே பரமபக்தி எனப்படும்.

பரமபக்தி எவ்விதம் மோக்ஷம் கிட்டிச் செய்கிறது

மூலம் - இது முனியே நான்முகனிற்படியே ஸங்கோசமற அநுபவித்தல்லது தரிக்கவொண்ணாத அபிநிவேசத்தை உண்டாக்கி மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டு வளைத்துக் கூப்பிடுகையாலே இவனுக்குக் கடுகப் ப்ராப்தியைக் கொடுக்கும்படி ஸர்வேச்வரனுக்குத் த்வராதிசயத்தை உண்டாக்கி இவனை அவாவற்று வீடு பெறப்பண்ணும்.

விளக்கம் - பரமபக்தி என்பது எந்தவிதமான தடைகளும் இல்லாமல் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையையும் உறுதியையும் ஏற்படுத்தும். அதன் பின்னர் பக்தன், எம்பெருமானின் அநுபவம் இல்லாமல் தன்னால் உயிர் வாழ இயலாது என்ற நிலைக்கு வருகிறான். இதனைத் திருவாய்மொழியில் (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்பதன் மூலம் காணலாம். அவன் எம்பெருமானுடன் கலந்து நிற்கவேண்டும் என்று எண்ணி, தனது எண்ணத்தை எம்பெருமான் முன்னிலையில் ஆணையாகவே இடுகிறான். இதனை எம்பெருமானால் மறுக்க இயலாது. இதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கும் அந்த பக்தன் மீது அவ்வற்ற அன்பு உண்டாகிறது. அதனால் மோக்ஷம் கிட்டும்படிச் செய்து, தன்னுடன் எப்போதும் நிலைக்கும்படிச் செய்கிறான்.

பக்தியோகம் ப்ரபத்தியின் பலனை அளித்தல்

மூலம் – இப்பக்தியோகம் த்ரைவர்ணிகரையொழிந்தார்க்கும் த்ரைவர்ணிகர் தங்களில் ஞானத்திலேயாதல் சக்தியிலேயாதல் இரண்டிலுமாதல் குறையுடையார்க்கும் பலவிளம்பம் பொறுக்க இசையாத தீவ்ர ஸம்வேகமுடையார்க்கும் யோக்யமல்லாமையாலே தங்கள் அளவுகளைத் தெளிந்து அத்வாரகமாக ப்ரபத்தியை மோசேஷாபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ஸர்வபலஸாதநமான ப்ரபத்திதானே பரபக்தி ஸ்தாநத்திலே சோதிதையாகையாலே உபாஸகனுக்குப் பரபக்திக்கு மேல் வரும் அவஸ்தைகள் போலே இஸ்ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுடைய கோலுதலுக்கு ஈடாக இப்ப்ரபத்திக்கு மேல் வரும் அநுகூலாவஸ்தைகள் இதின் பலமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – இந்தப் பக்தியோகம் என்பது மூன்று வர்ணத்தைச் (அந்தணன், சஷத்ரியன், வைசியன்) சேராதவர்களால் கடைபிடிக்க இயலாது. இது போன்று மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய இரண்டிலும் குறையுடன் கூடியவர்களால் கடைபிடிக்க இயலாது. இது போன்று, இதன் பலனாகிய மோசூஷம் என்பதைப் பெறுவதில் உண்டாகும் தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாதவர்களாலும் கடைபிடிக்க இயலாது. ஆக இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரபத்தியே ஏற்புடையது. ஆக மேலே உள்ளது போன்ற குறைகள் உள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்புகின்ற பலனை அளிக்கவல்லதாக ப்ரபத்தியே பரபக்திக்குப் பதிலாக ஏற்கப்படுகிறது. பரபக்தியை மோசூஷ சாதனமாகக் கொண்டவனுக்கு, அத்தகைய பரபக்திக்குப் பின்னர் பரஜ்ஞானம் முதலானவை உண்டாகிறது. அது போன்று, ப்ரபத்தியை மட்டுமே மோசூஷ சாதனமாகக் கொண்டவனுக்கு, அதன் விளைவாக அவன் வேண்டிய பலன்கள் கைகூடுகின்றன.

ப்ரபத்தி ப்ரஹ்மவித்யையில் ஒன்று

மூலம் – இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் அதிகாரி விசேஷத்தைப் பற்றித் துல்யபலத்வம் உண்டாகையாலே விகல்பமாகக் கடவது. இவற்றுக்கு நாநாசப்தாதி பேதாத் என்கிற அதிகரணத்திலே பேதம் ஸித்தம். விகல்போ அவிசிஷ்டபலத்வாத் என்கிற அதிகரணத்திலே விகல்பமும் ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஆக ஒருவரது தகுதியைப் பொறுத்து ப்ரபத்தி மற்றும் பக்தி என்பது அமைகின்றது. இவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இவற்றை வெவ்வேறு அதிகரணங்களில் கூறியிருப்பதன் மூலம் உணரலாம். இவற்றுக்கு இடையே வேறுபாடு உள்ளது என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-56) - நாநாசப்தாதி பேதாத் – பெயர்

முதலானவை வேறுபட்டுள்ளதால், வேறுபாடு உண்டு - என்று கூறியது. இவை இரண்டில் எதனை வேண்டுமானாலும் கைக்கொள்ளலாம் என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-57) - விகல்போ அவிசிஷ்டபலத்வாத் - மோக்ஷம் என்னும் ஒரே பலன் உள்ளதால் எதனையும் கைக்கொள்ளலாம் - என்றது.

ப்ரபத்தியும் உட்பிரிவுகள் கொண்டிருத்தல்

மூலம் - உபாஸநத்தில் விசேஷங்கள் போலே சாகாபேதங்களிலும் பகவச்சாஸ்த்ர ஸஹிதா பேதங்களிலும் சொல்லும் ந்யாஸவித்யையில் மந்த்ராத்ரி விசேஷங்களை கண்டு கொள்வது. நமஸ்காரம் வாசிகம் மாநஸம் காயிகமென்று பிரிந்தாற்போலே ப்ரபத்தியிலும் ஓர் ஒன்றை முன்னிட்டு இவ்விபாகங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவை மூன்றும் பொருந்தினபோது பூர்ணநமஸ்காரமானாற்போலே பூர்ணப்ரபத்தியாகக் கடவதென்ற வர்கள் பாசுரங்களுக்கும் வாசிக காயிகங்களான வ்யாபாரவிசேஷங்கள் பரீவாஹமாம்படியான மாநஸப்ரபத்தியினுடைய பூர்த்தியிலே தாத்தர்யமாகக் கடவது. யதாதிகாரம் இவையெல்லாம் பலப்ரதங்களென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

விளக்கம் - உபாஸனைகளில் பலவிதமான வேறுபாடுகள் உள்ளது போன்று, ந்யாஸவித்யையிலும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகப் பலவிதமான மந்த்ர பேதங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. நமஸ்காரம் செய்வதில் வாக்கு, மனம், உடல் ஆகிய வேறுபாடுகள் உள்ளது போன்று ப்ரபத்தியிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. ப்ரபத்தியில் உள்ள ஈடுபாட்டைப் பொறுத்து இவை அமைகின்றன. நமஸ்காரம் செய்யும்போது மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்று பொருந்தும்போதே முழுமையான நமஸ்காரம் என்று கூறுவது போல, இந்த மூன்றும் பொருந்தினாலே முழுமையான ப்ரபத்தி என்றாகிறது. இந்த வரியை எவ்விதம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்றால் - மனதளவில் செய்கின்ற ப்ரபத்தி பூர்ணமாக உள்ளது என்றும், இதன் ப்ரதிபலிப்பே உடல் மற்றும் வாக்கு மூலமாக மேலும் வெளிப்படுகிறது என்றும் உணரவேண்டும். இவை அனைத்தும் அவரவர்களின் தகுதியைப் பொறுத்தே அமையும் என்று முன்பே கூறினோம்.

நின்ற நிலைக்கு உறநிற்கும் கருமமும் நேர்மதியால்
நன்று என நாடிய ஞானமும் நல்கும் உள்கண் உடையார்
ஒன்றிய பத்தியும் ஒன்றும் இலா விரைவார்க்கு அருளால்
அன்று பயன் தரும் ஆறும் அறிந்தவர் அந்தணரே

பொருள் - வர்ணாச்ரம தர்மத்திற்கு ஏற்றபடியான கர்மயோகம் இயற்றல்; ஞானயோகத்தை அதன் பலனை முழுவதுமாக அறிந்த ஞானத்துடன் இயற்றல்;

ஆத்மஸாஷாத்தகாரத்துடன் ஐக்கியமான பக்தியோகம் இயற்றல்; மேலே உள்ள தகுதி அற்றவர்கள், மோக்ஷ காலம் தாமதிப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு எம்பெருமானின் கருணை மூலமாக விரைந்து பலன் அளிக்கவல்ல ப்ரபத்தி – இவை நான்கும் அறிந்தவர்கள், வேதம் முழுவதையும் கற்ற அந்தணர்கள் ஆவர்.

கர்ம ஞானம் உபாஸநம் சரணவ்ரஜ்யா இதி ச அவஸ்திதாந்
ஸந்மார்க்காந் அபவர்க்க ஸாதந வித்யெள ஸத்வாரக அத்வாரகாந்
ஏகத்வி ஆக்ருதி யோக ஸம்ப்ருத ப்ருதக்பாவ அநுபாவாந் இமாந்
ஸம்யக் ப்ரேக்ஷ்ய சரண்ய ஸரதி கிராமந்தி ரமந்தி புதா:

பொருள் – கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் மற்றும் சரணாகதி ஆகிய நான்கும் மோக்ஷ உபாயங்கள் என சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவற்றில் சில நேரடியாக மோக்ஷம் அளிக்கவல்லவை, ஒரு சில மறைமுகமாக அளிக்கவல்லவை ஆகும். இவற்றில் கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகியவை ஒரு வழியில் மட்டுமே மோக்ஷ உபாயமாக உள்ளன. இவை மறைமுகமாக மோக்ஷம் அளிப்பவை ஆகும். பக்தியோகம் நேரடியாகப் பலன் அளிப்பதாகும். ப்ரபத்தி என்பது தானே நேரடியாகவும், பக்தியோகத்தைத் தூண்டி மறைமுகமாகவும் பலன் அளிப்பதாகும். இப்படியாக இரு வழிகளில் மோக்ஷம் அளிக்கவல்ல உபாயமாக இருக்கும் மேன்மை ப்ரபத்திக்கு மட்டுமே உண்டு. இந்த உண்மையை அறிந்தவர்கள் இதனைக் கடைபிடிக்கிறார்கள்.

உபாயவிபாகாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

10. ப்ரபத்தி யோக்ய அதிகாரம்

அர்த்தித்வேந ஸமர்த்ததா த்ரிகதநு: ஸம்பிண்டிதா: அதிக்ரியா
ஸா சாஷ்டாங்க ஷடங்க யோக நியதாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிதா
ச்ரோதீ ஸர்வ சரண்யதா பகவத: ஸ்ம்ருத்யா அபி ஸத்யாபிதா
ஸத்யாதிஷு இவ நைகமேஷு அதிக்குதி: ஸர்வ ஆஸ்பதே ஸத்பதே.

பொருள் – ஒரு பலனைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தில் ஈடுபடும் அதிகாரம் (தகுதி) என்பது அந்தப் பலனில் ஆசை கொண்டிருப்பதுடன், மூன்றுவிதமான ஸ்வரூபங்களைக் கொண்ட திறமை ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே உண்டாகிறது. இவற்றில் பக்தியோகத்திற்கு எட்டு அங்கங்களும், ப்ரபத்திக்கு ஆறு அங்கங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. எம்பெருமானே அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகும் இடமாக உள்ளான் என்று ச்ருதிகள் கூறுவதை, ஸ்ம்ருதிகளும் உறுதியாகக் கூறுகின்றன. வேதங்களில் கூறப்படும்

“உண்மையை மட்டுமே பேசுதல்” என்பது போன்ற தகுதிகள் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது போன்று, ப்ரபத்தி என்பதும் அனைவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது.

அதிகாரம், பலன் போன்றவற்றின் விளக்கம்

மூலம் – இப்படி அபிமதபலத்துக்கு உபாயாந்தர நிஸ்ப்ருஹனாய் ந்யாஸவித்யையிலே இழியுமவனுக்கு இவ்வித்தைக்கு அதிகார விசேஷம் முதலானவை இருக்கும்படி அறியவேணும். அதிகாரமாவது – அவ்வோபலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனாம் புருஷனுக்குப் பலத்தில் அர்த்தித்வமும், உபாயத்தில் ஸாமர்த்யமும். இவற்றில் ஸாமர்த்யமாவது சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிகையும், அறிந்தபடி அநுஷ்டிக்க வல்லவனாகையும், சாஸ்த்ரானுமத ஜாதி குணாதி யோக்யதையும். இவ்வதிகாரம் முன்பே ஸித்தமாயிருக்கும். இது உடையவனுக்குப் ப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு ஸாத்யமாக அநுவதிக்கப்படுமது பலம். ததர்த்தமாக ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுமது உபாயம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி என்னும் ந்யாஸவித்யையில் ஈடுபட விரும்பும் ஒருவன், மற்ற எதனையும் உபாயமாகப் பற்றுவதில் ஆசை கொள்ளாமல் இருக்கும் ஒருவன் எந்தவிதமான தகுதிகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை அறிய வேண்டும். அதிகாரம் என்றால் – ஒரு பலனை அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமும், அந்தப் பலனை அடைவதற்கான உபாயத்தில் உள்ள ஆர்வமும், அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடிய திறனும் (ஸாமர்த்யம்) ஆகும். ஸாமர்த்யம் (திறன்) என்றால் – சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஆழமான பொருள்களை உணரும் தன்மை, அவற்றை அறிந்த பின்னர் அதன்படி நடத்தல், சாஸ்த்ரங்களில் கூறியபடி ஜாதி, தன்மைகள் முதலானவற்றைக் கொண்டிருத்தல் என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட தகுதி உள்ளவனுக்கு உபாயம் மூலம் அடையப்படும் இலக்கு என்பதே பலனாக உள்ளது. உபாயம் என்பது அந்தப் பலனை அடைய வைக்கும் வழியாகும்.

ஆகிஞ்சந்யம் – அநந்யகதித்வம் என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இங்கு முமுக்ஷுத்வமுண்டாய் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திரூப மோக்ஷோபாயவிசேஷ நிஷ்டனுக்கு சாஸ்த்ரஜந்ய ஸம்பந்தஞாநாதிகள் உபாஸகனோடு ஸாதாரணமாயிருக்க விசேஷித்த அதிகாரம் தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும். ஆகிஞ்சந்யமாவது உபாயாந்தர ஸாமர்த்யாபாவம். அநந்யகதித்வமாவது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யம், சரண்யாந்தர வைமுக்யமாகவுமாம். இது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யத்தாலும் அர்த்தஸித்தம். இவ்வர்த்தம்

ப்ராஹ்மணம் சிதிகண்டம் ச யாந்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா:
ப்ரதிபுத்தா ந ஸ்வந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்

இத்யாதிகளிலே கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் – ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பம் ஏற்படலாம். இவன் பக்தியோகத்தில் ஈடுபடும் ஒருவனைப் போன்று, ஜீவாத்மா-பரமாத்மா குறித்த வேறுபாடுகளை, சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்கிறான். இப்படியாக ப்ரபத்தியை இவன் மோக்ஷ உபாயமாகக் கொள்ளும்போது, இவனிடம் ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் மேலும் இரண்டு தகுதிகளாக இருத்தல் வேண்டும். ஆகிஞ்சந்யம் என்றால் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடத் திறன் இல்லாமை ஆகும். அநந்யகதித்வம் என்றால் மோக்ஷம் தவிர்ந்த மற்ற எதிலும் பற்று கொள்ளாமையும், எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு எதனையும் துணையாகக் கொள்ளாமையும் ஆகும். அநந்யகதித்வத்தில் உள்ள “மற்ற எதிலும் பற்றற்ற தன்மை” என்பது ஆகிஞ்சந்யத்தில் அடக்கமே ஆகும். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - ப்ரஹ்மணம் சிதிகண்டம் ச யாந்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸ்வந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் – சிறந்த அறிவுள்ள முமுக்ஷுக்கள் ப்ரம்மன், ருத்ரன் போன்றவர்களை வணங்குவதில்லை, காரணம் அவர்கள் அளிக்கும் பலன்கள் அற்பமானவை என்று அறிகின்றனர் – என்றது.

மூலம் – தீவ்ரதமமான முமுக்ஷுத்வமின்றிக்கே தேஹாநுவ்ருத்யாதி ப்ரயோஜநாந்தர ஸக்தனானவன் மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரபத்தியைப் பற்றினால் அவ்வோ ப்ரயோஜநாந்தரங்களின் அளவுக்கு ஈடாக மோக்ஷம் விளம்பிக்கும்.

விளக்கம் – ஒருவன் மோக்ஷம் அடைவதில் ஆழ்ந்த விருப்பம் இல்லாமல், தனது உடல் நீண்ட நாள் இருக்கவேண்டும் போன்ற அற்பமான பலன்களை எண்ணியபடியும் ப்ரபத்தியில் ஈடுபடக்கூடும். இப்படிப்பட்டவனுக்கு, அந்தப் பலன்களுக்கு ஏற்றாப்போல் மோக்ஷ காலம் என்பது தாமதிக்கும்.

ஆகிஞ்சந்யம் – அநந்யகதித்வம் இவற்றின் காரணம்

மூலம் – இவ் ஆகிஞ்சந்யத்துக்கும் அநந்யகதித்வத்துக்கும் நிபந்தனம் உபயாந்தரங்களில் இவ்வதிகாரியினுடைய அஜ்ஞான அசக்திகளும் பலவிளம்ப அஸஹத்வமும். இதில் சரண்யாந்தர வைமுக்யத்துக்கு நிபந்தனம்:

யதா வாயோஸ்த்ருணாக்ராணி வசம் யாந்தி பலீயஸ:
தாதுரேவ வசம் யாந்தி ஸர்வபூதாநி பாரத

என்கிறபடியே தனக்கும் பிறருக்குமொத்திருக்கிற பகவதேக பாரதந்தர்யாத்யவ ஸாயமும்
ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யமும்.

விளக்கம் – மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட இயலாமையும், அவற்றைப் பற்றி அறியாமையும், மோக்ஷம் தாமதிப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமையும் ஆகிஞ்சந்யம் மற்றும் அநந்யகதித்வம் வளர்வதற்கான காரணங்கள் ஆகின்றன. எம்பெருமானை மட்டுமே நம்பி இருத்தல் என்பது, மற்றவர்களிடம் உள்ளது போன்றே ஒருவனுக்கு, “எம்பெருமானே அனைத்தும்”, என்ற சிந்தனையை வளர்க்கிறது. இதனை மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (26-29) - யதா வாயோஸ்த்ருணாக்ராணி வசம் யாந்தி பலீயஸ: தாதுரேவ வசம் யாந்தி ஸர்வபூதாநி பாரத – பாரதனே! புல்லின் நுனிகள் என்பவை, பலமாக வீசும் காற்றின் வசம் உள்ளன; இது போன்று, அனைத்து உயிர்களும் உலகைப் படைத்த ஸர்வேச்வரன் வசம் உள்ளன – என்றது.

ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணங்கள்

மூலம் – இப்ப்ரபத்யாதிகார விசேஷம் : ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:, அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சந: அகதி:, ஆகிஞ்சந: அநந்யகதி: சரண்ய, அநாகதாநந்தகால ஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய:, தத்ப்ராப்த்யே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:, புகலொன்றில்லா அடியேன் என்றிவை முதலான ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்திக்கு இருக்கின்ற அதிகாரம் குறித்து கீழே உள்ள பல வரிகள் ப்ரமாணங்களாக உள்ளன:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: - காகமானது தனது தந்தையான இந்த்ரன், தேவர்கள், ரிஷிகள் போன்ற பலராலும் கைவிடப்பட்டு, மூன்று உலகங்களுக்கும் சென்று, இறுதியாக இராமனிடமே சரணம் அடைந்தது.

- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சந: அகதி:
- தவறுகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள என்னைக் காப்பாற்ற வேறு புகலிடம் இல்லை, உன்னைத் தவிர அடைவதற்கு வேறு இடம் இல்லை.
- ஸ்தோத்ர ரத்னம் (22) - ஆகிஞ்சந: அநந்யகதி: சரண்ய - உன்னிடமே சரணம் அடைகிறேன், என்னக்கு உன்னைவிட்டால் சரணம் அடையும் இடம் இல்லை.
- ஸ்ரீரங்க கத்யம் (2) - அநாகதாநந்தகால ஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: - எல்லையற்ற ஸம்ஸாரம் என்பது எதிர்காலங்களிலும் உள்ளது, அதனைக் கடக்க உன்னைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லாதவனாக உள்ளேன்.
- ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் - தத்ப்ராப்த்யே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந: - ஆயிரம் கோடி கல்ப காலங்களிலும், அவனது அழகான இரண்டு தாமரைத் திருவடிகளைக் காட்டிலும் சரணம் அடைய வேறு இடம் இல்லை என்று நான் அறிவேன்.
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன் - வேறு புகலிடம் இல்லாத நான்.

ப்ரபத்தி அனைவருக்கும் ஏற்புடையது

மூலம் - இவ்வளவு அதிகாரம் பெற்றால் ப்ரபத்திக்கு ஜாத்யாதி நியமமில்லாமையாலே ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - மேலே உள்ளா அனைத்துவிதமான அதிகாரங்களும் இருந்தால், ப்ரபத்தி என்பது அனைவருக்கும் ஏற்றதே ஆகும் - காரணம் இதில் எந்தவிதமான ஜாதிக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை.

அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைத்து உலகும்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கி அனன்னியராய்
வந்து அடையும் வகை வன் தகவு ஏந்தி வருந்திய நம்
அந்தம் இல் ஆதியை அன்பர் அறிந்து அறிவித்தனரே.

பொருள் - அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அழிவற்றவனும், நம்மைக் காப்பதற்கு எப்போதும் தயாராக நிற்பவனும், நாம் எத்தனை பிழைகள் செய்தாலும் மாறாத கருணை கொண்டவனும் ஆகிய எம்பெருமானைக் குறித்து எம்பெருமானிடமும் ஆசார்யர்களிடமும் மிகுந்த பக்தி கொண்ட நமது ஆசார்யர்கள் தெளிவாக அறிந்து கொண்டனர். இவர்கள் செய்தது என்ன? ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற அந்தணர் முதலாக சண்டாளர் வரை உள்ள அனைவரும் வேறு உபாயங்களை நாட இயலாமல் துவண்டு நிற்கின்ற நிலையில், வேறு பலனையோ வேறு ரக்ஷையையோ தேடாத வகையில், எம்பெருமானிடம் சரணம் புகும் வழியை நமக்கு உபதேசம் செய்தனர்.

பக்த்யாதேள சக்தி அபாவ: ப்ரமிதி ரஹிததா சாஸ்த்ரத: பர்யுதாஸ:
காலக்ஷேப அக்ஷபத்வம் த்விதி நியதிவசாத் ஆபதப்தி: சதுர்பி:
ஏக த்வி த்ரி ஆதியோக வ்யதிபிதூர நிஜ அதிக்ரியா: ஸம்ச்யந்தே
ஸந்த: ஸ்ரீசம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபதந விதிநா முக்த்யே நிர்விசங்கா:

பொருள் - பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களைப் பின்பற்ற சக்தி இல்லாமை, இவற்றைப் பற்றிய ஞானம் இல்லாமை, இவற்றை இயற்றத் தகுதி இல்லாதவன் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படுதல், மோக்ஷம் பெறும் காலம் தாமதமாக வருவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை - இவற்றில் ஒன்றோ, இரண்டோ, மூன்றோ அல்லது நான்குமோ அமைவது என்பது பூர்வபயனால் ஆகும். இவை மஹாலக்ஷ்மியின் பதியாகிய எம்பெருமானை ப்ரபத்தி மூலமாக அடைவதற்கான பல தகுதிகள் ஆகின்றன. அறிந்தவர்கள் இவற்றைக் கொண்டு, மோக்ஷம் பெறுவதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாமல் எம்பெருமானை அண்டி நிற்கின்றனர்.

ப்ரபத்தி யோக்ய அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

11. பரிகரவிபாகாதிகாரம் (ப்ரபத்தியின் அங்கங்களைக் கூறுதல்)

இயாந் இத்தம்பூத: ஸக்ருத் அயம் அவச்யம்பவநவாந்
தயா திவ்ய அம்போதௌ ஜகத் அகிலம் அந்த: யமயதி
பவ த்வம்ஸ உத்யுக்தே பகவதி பரந்யாஸ வபுஷ:
ப்ரபத்தே: ஆதிஷ்ட: பரிகர விசேஷ: ச்ருதிமுகை:

பொருள் - கருணைக் கடலாக உள்ளவன், அனைத்து உலகங்களையும், அவற்றின் ஆத்மாவாக இருந்து நியமிப்பவன், ஸம்ஸாரத்தை அழிப்பதற்கு எப்போதும் ஆயத்தமாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட அவனிடம் அனைத்துவிதமான பொறுப்புகளையும் ஸமர்ப்பணம் செய்வதையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது ப்ரபத்தி ஆகும். ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள் குறித்து வேதங்கள் - அங்கங்கள் இன்னவை என்றும், இத்தனை என்றும், அங்கங்களின் ஸ்வரூபம் இவை என்றும், அங்கங்களின் பயன் இவை என்றும், ஒருமுறை ப்ரபத்தி இயற்றப்படும்போது இந்தந்த அங்கங்கள் இருக்கவேண்டும் என்றும் - விதித்துள்ளன.

ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள்

மூலம் - இவ்வித்யைக்குப் பரிகரமாவது ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும், ப்ரதிகூல்யவர்ஜனமும், கார்பண்யமும், மஹாவிச்வாஸமும், கோப்த்ருத்வவரணமும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி அல்லது ந்யாஸவித்யை எனப்படும் இந்த வித்யைக்குக் கீழே உள்ள பலவும் அங்கங்கள் ஆகும் - எம்பெருமானுக்கு ஏற்புடையவற்றை மட்டுமே செய்தல், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல், உதவியற்று இருத்தல், மஹாவிச்வாஸம் மற்றும் அவனது ரக்ஷகத்தை விண்ணப்பித்தல்.

மூலம் - இவ்விடத்தில்

ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்
ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா
ஆத்மநிசேஷப கார்பண்யே ஷ்ட்விதா சரணாகதி:

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஷாட்வித்யமும் அஷ்டாங்கயோகமென்னுமாப்போலே அங்க அங்கி ஸமுச்சயத்தாலே ஆகக்கடவதென்னுமிடமும், இவற்றில் இன்னது ஒன்றுமே அங்கி, இதரங்கள் அங்கங்களென்னுமிடமும்,

நிசேஷபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத:
ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: சரணாகதிரித்யபி

என்கிற ச்லோகத்தாலே ந்யாய நிரபேக்ஷமாக ஸித்தம்.

விளக்கம் - அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை சரணாகதி என்பது ஆறு வகை என்பதை - ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ரக்ஷிப்யதீதி விச்வாலோ கோபத்ருத்வவரணம் ததா ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா சரணாகதி: - அவனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்குவதை மட்டுமே செய்வேன் என்ற எண்ணம், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை கைவிடுதல், அவன் எப்போதும் காப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கை, ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்தல், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸமர்ப்பணம் செய்தல், வேறு கதியற்றவன் என்ற எண்ணம் - என்று கூறியது. அஷ்டாங்க யோகத்தில் அங்கியான ஸமாதி நிலையையும் சேர்த்து எட்டு என்பது போன்று, இங்கு அங்கியான ப்ரபத்தியையும் சேர்த்து ஆறு வகை என்பது காண்க (அதாவது - அஷ்டாங்க யோகம் என்பது யமம், நியமம், ஆசனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யானம், தாரணம் என்னும் ஏழு அங்கங்களுடன் அங்கியான ஸமாதியையும் சேர்த்து எட்டு எனப்படுகிறது. இது போன்று இங்கு சரணாகதி என்பது ஆநுகூல்யஸங்கல்பம், ப்ரதிகூல்யவர்ஜனம், கார்ப்பண்யம், மஹாவிச்வாஸம், கோபத்ருத்வவரணம் என்னும் ஐந்து அங்கங்களுடன் அங்கியான ஆத்மஸமர்ப்பணமும் சேர்த்து ஆறு எனப்படுகிறது). இந்த ஆறில் ஒன்று அங்கி என்றும், மற்ற ஐந்தும் அங்கங்கள் என்றும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-74) - நிசேஷபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: சரணாகதிரித்யபி - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ஸமர்ப்பணம் என்னும் ந்யாஸம் என்பதே ஸந்ந்யாஸம் என்றும், த்யாகம் என்றும், சரணாகதி என்றும் கூறப்படுகிறது - என்று கூறியது.

மூலம் - இவ்விடத்தில்

சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்திரியம் ப்ரஹ்மவிபவாமி யத்
புருஷம் பரமுதிச்ய ந மே ஸித்திரித: அந்யதா
இதியங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பலேப்ஸா தத்விரோதிநீ

என்று அஹிர்முத்தியோக்தமான பலத்யாகரூப அங்காந்தரம் மோக்ஷார்த்தமான ஆத்மநிஷேபத்திலே நியதம். பல ஸங்க கர்த்தருத்வாதி த்யாகம், கர்மயோகம் முதலாக நிவ்ருத்தி தர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வருகையாலே இவ்வநுஸந்தாநம் முமுக்ஷுவுக்கு ஸாங்க ஸமர்ப்பண தசையிலே கர்த்தவ்யம்.

விளக்கம் – அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை - சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்திரியம் ப்ரஹ்மவிபவாமி யத் புருஷம் பரமுதிச்ய ந மே ஸித்திரித: அந்யதா இதியங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பலேப்ஸா தத்விரோதிநீ – எம்பெருமானிடம் நான் செய்கின்ற ப்ரபத்தி என்பதே உயர்ந்த புருஷார்த்தம், இதனைத் தவிர வேறு எதுவும் எனக்குப் பயனாக நான் விரும்பவில்லை, இப்படியாக வேறு எதனையும் விரும்பாமல் உள்ளதே சிறந்த அங்கமாகக் கூறப்படுகிறது, இதற்கு விரோதியாக பலன் மீது கொள்ளும் ஆசை உள்ளது – என்றது. மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்னும் சரணாகதிக்கு, மற்ற பலன்களின் மீது உள்ள பற்றுதல்களைத் தவிர்த்தல் என்பது, அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை கூறுவது போன்று, மிகவும் முக்கியமான அங்கம் ஆகும். பலன்களின் மீது உள்ள பற்றுதல்களைக் கைவிடுதல், கர்மங்களைத் தானே இயற்றுதல் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் முதலானவை கர்மயோகம் போன்றவற்றில் துறப்பது என்றாகிறது. இதே எண்ணங்கள், மோக்ஷத்தை விரும்பி, எம்பெருமானிடம் அனைத்து அங்கங்களுடன் சரணாகதி செய்யும்போது இருத்தல்வேண்டும்.

ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ரதிகூல்ய வர்ஜநம்

மூலம் – இங்குப் பரிகரங்களானவற்றில் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பத்துக்கும் ப்ரதிகூல்ய வர்ஜநத்துக்கும் நிபந்தனம், ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றப் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாலே அபிமதாநுவர்த்தனம் பண்ணவேண்டும்படி இவனுக்கு உண்டான பாரார்த்த ஜ்ஞாநம். இத்தாலே ஆநுகூல்யேதராப்யாம் து விநிவ்ருத்திரபாயத: என்கிறபடியே அபாய பரிஹாரம் ஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தியின் அங்கங்களில் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் செயல்களை மட்டுமே செய்தல், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைக் கைவிடுதல் என்பது காண்க. இதன் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான எம்பெருமானுக்காகவே அனைத்து உயிர்களும் உள்ளன என்னும் ஞானம் பிறக்கிறது (சேஷத்வ ஞானம்). ஆகவே எத்தகைய செயல்களைச் செய்தால் அவன் மகிழ்வானோ, எதனைக் கைவிட்டால் அவன் மகிழ்வானோ அவற்றை மட்டுமே கடைபிடிக்க வேண்டும். லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-76) - ஆநுகூல்யேதராப்யாம் து விநிவ்ருத்திரபாயத: என்கிறபடியே அபாய பரிஹாரம் – அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத்

துறத்தல் என்பதன் மூலம் அவனது ஆணைகளை மீறாமல் இருக்கும் நிலை உண்டாகிறது – என்று கூறியது.

கார்ப்பண்யம்

மூலம் – கார்ப்பண்யமாவது முன்பு சொன்ன ஆகிஞ்சந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தானமாதல், அதடியாக வந்த கர்வஹாநியாதல், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தியாதலாய் நின்று சரண்யனுடைய காருண்யோத்தம்பநார்த்தமுமாய், கார்ப்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா என்கிறபடியே பின்பும் அநந்யோபாயதைக்கும் உபயுக்தமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – கார்ப்பண்யம் என்றால் முன்பு கூறப்பட்ட ஆகிஞ்சந்யம் முதலானவற்றைக் குறித்து எண்ணியபடி இருத்தல், இந்த எண்ணங்கள் மூலமாகத் தனது கர்வம் நீங்குதல் என்பதாகும். இதன் மூலமாக தான் எந்தவிதமான உதவியும் அற்று (கதியும் அற்று) உள்ளோம் என்னும் எண்ணம் தோன்றும். இதன் மூலமாகத் தஞ்சம் புகுகின்ற எம்பெருமானின் கருணையானது பல மடங்கு பெருகிறது. இதன் மூலமாக வேறு எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லை என்ற ஞானம் ஓங்குகிறது. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-77) - கார்ப்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா – மற்ற உபாயங்களை நாடாமல் உள்ளதே கார்ப்பண்யம் – என்றது காண்க.

மஹாவிச்வாசம்

மூலம் – மஹாவிச்வாசம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸாத் அபீஷ்டோபாய கல்பநம் என்கிறபடியே அணியிடாத அநுஷ்டாந ஸித்தர்த்தமுமாய்ப் பின்பு நிர்பரதைக்கும் உறுப்பாயிருக்கும்.

விளக்கம் – எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாத மஹாவிச்வாசம் என்பது ப்ரபத்திக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். இத்தகைய மஹாவிச்வாசம் என்பதே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் நம்மைப் பற்றிய கவலை கொள்ளுதல், நம்மைக் காத்துக் கொள்ள நாமே முயலுதல் போன்ற செயல்களில் இருந்து நம்மை விடுவிக்கிறது. இதனை லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-77) - மஹாவிச்வாசம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸாத் அபீஷ்டோபாய கல்பநம் – எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை காரணமாக, எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்ளும் பயன் கிட்டுகிறது – என்றது.

கோப்த்ருத்வ வாரணம்

மூலம் – ஸ்வரூபாநுசித புருஷார்த்தங்கள்போலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான அபவர்க்கமும் புருஷார்த்தமாம்போது புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே இங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமும் அபேக்ஷிதம். நன்றாயிருப்பது ஒன்றையும் இப்புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடாதபோது புருஷார்த்தங் கொடுத்தானாகானிறே. ஆகையாலேயிறே அப்ரார்த்திதோ ந கோபாயேத் என்றும், கோப்த்ருத்வ வரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் என்றும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – மோக்ஷம் என்பது நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற குறிக்கோளாக உள்ளது. ஆனால், அதனை ஒரு புருஷார்த்தமாக விரும்பும்போது, மற்ற புருஷார்த்தங்கள் போன்று அதனையும் வேண்டியே பெற வேண்டியதாகிறது. இப்படியாக மோக்ஷம் என்பது யார் ஒருவன் அதனை வேண்டுகிறானோ அவனுக்கு மட்டுமே அளிக்கப்படுவதால், காப்பாற்றவேண்டும் என்பதும் வேண்டியே நிற்க வேண்டியதாகிறது. எந்த ஒரு நல்ல பொருளும், அதற்காக வேண்டாமல் அளிக்கப்படுவதில்லை. ஆக புருஷன் கேட்காதபோது மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தம் அளிக்கப்படுவதில்லை. இதனை லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுகிறது:

- 17-72 - அப்ரார்த்திதோ ந கோபாயேத் - கேட்கப்படாமல் எந்த ரக்ஷகமும் அளிக்கப்படுவதில்லை.
- 17-78 - கோப்த்ருத்வ வரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் - நமது மனதில் உள்ளதை எம்பெருமானிடம் தெரிவித்தலே கோப்த்ருத்வ வரணம்.

மூலம் - இப்படி இவ்வைந்தும் இவ்வித்யாநுஷ்டாந காலத்தில் உபயுக்தங்களாகையால் இவை இவாத்மநிசேஷபத்துக்கு அவிநாபூத ஸ்வபாவங்கள்.

விளக்கம் – இப்படியாக மேலே உள்ள ஐந்தும் ப்ரபத்தியின்போது உதவியாக உள்ளதால், இவை ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்வதற்கு இன்றியமையாதவை ஆகும்.

த்ரிஜடா சரணாகதி நிரூபணம்

மூலம் - இவ்வர்த்தம் பிராட்டியை சரணமாகப் பற்ற வாருங்கள் என்று ஸாத்த்விக ப்ரக்ருதியான த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லுகிற வாக்யத்திலும் காணலாம். ததலம் க்ரு ஸ்வாக்யைர்வ: என்று ப்ராதிக்கூல்யவர்ஜநம் சொல்லப்பட்டது. ஸாந்த்வமேவாபி தீயதாம் என்கையாலே மந:பூர்வமாகவல்லது வாக்ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையாலே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஆக்ருஷ்டமாயிற்று. ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம் என்று போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலே அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும் அதினுடைய அநுஸந்தாநமுகத்தாலே வந்த கர்வஹாந்யாதிரூபமாய் அங்கமான கார்ப்பண்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று. அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் என்கையாலும் இத்தை விவரித்துக் கொண்டு அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத் ராக்ஷஸீகணம் என்று திருவடி அநுவதிக்கையாலும், பெருமாள் ஒருத்தனை நிக்ரஹிக்கப் பார்க்கிலும் அவர் சீற்றத்தையாற்றி இவள் ரக்ஷிக்க வல்லவளாகையாலே ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸம் சொல்லப்பட்டது. அபியாசாம வைதேஹீம் ஏதத்தி மம ரோசதே, பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா என்கையாலே கோப்த்ருத்வ வரணம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த கருத்துக்கள், சிறந்தவளான த்ரிஜடை என்னும் அரக்கி, மற்ற அரக்கிகளிடம், “சீதையைச் சரணம் என்று பற்றுங்கள்”, எனக் கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-42) - ததலம் க்ரு ஸ்வாக்யைர்வ: - உங்கள் கொடிய சொற்களை நிறுத்துங்கள் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கு ஏற்காதவற்றைத் தள்ளும் ப்ராதிக்கூல்யவர்ஜநம் சொல்லப்பட்டது.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-42) - ஸாந்த்வமேவாபி தீயதாம் - ஸமாதானம் உண்டாக்கும் சொற்களை மட்டுமே கூறுங்கள் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் சொல்லப்பட்டது. மனதில் இத்தகைய நிலை உண்டானால் மட்டுமே சொற்கள் இது போன்று வெளிவரும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-45) - ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம் - இராமன் மூலமாக அரக்கர்களுக்கு கொடிய பயம் உண்டானது - இதன் மூலம் அரக்கர்கள் வேறு கதியில்லாமல் நிற்பது என்ற நிலை கூறப்பட்டதால், இங்கு ஆகிஞ்சந்யம் சொல்லப்பட்டது. இதன் மூலம்

கார்ப்பண்யமும் உணர்த்தப்பட்டது. எப்படி என்றால், தங்களது கதியற்ற நிலைய உணர்ந்த அரக்கர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் கர்வம் முதலானவற்றைக் கைவிடுவார்கள், இதுவே ஓர் அங்கமான கார்ப்பண்யத்திற்கு இட்டுச் செல்லும்.

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-43) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராஷஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் - அரக்கிகளே! இராமன் மூலமாக உண்டாகும் பயத்திலிருந்த இவள் (சீதை) நம்மைக் காக்கும் சக்தி உடையவள் - என்று கூறப்பட்டது. இதே கருத்தை அனுமன், ஸுந்தரகாண்டம் (58-91) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத் ராஷஷஸீகணம் - இராகவனிடமிருந்து அரக்கிகளைக் காப்பாற்றும் திறன் உடையவள் இவள் - என்று மீண்டும் கூறியது காண்க. இதன் மூலம் எம்பெருமான் ஒருவனைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தாலும், அந்தக் கோபத்தை மாற்றி, கண்டிப்பாகக் காப்பாற்றுவாள் என்னும் மஹாவிச்வாஸம் சொல்லப்பட்டது.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-44) - அபியாசாம வைதேஹீம் ஏதத்தி மம ரோசதே, பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராஷஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா - சீதையிடம் நாம் அபயம் என்று விண்ணப்பம் செய்வோம். இதுவே எனக்கு (த்ரிஜடை) சரியாகப்படுகிறது. உங்களால் அச்சுறுத்தப்பட்டவளாக இருந்தாலும், அவளை நீங்கள் ப்ரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவள் காப்பாற்றுவாளோ என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை. அத்தகைய ஐயம் வீணே ஆகும் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் கோபத்ருத்வ வரணம் கூறப்பட்டது.

மூலம் - இவ்வைந்துக்கும் அங்கியான ஆத்ம நிசேஷபம், ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா என்று ப்ரஸாத காரணவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரணிபாத சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆகையால் ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கே பூர்ணம்.

விளக்கம் - ஆத்மசமர்ப்பணம் என்னும் அங்கியானது மேலே உள்ள ஐந்து அங்கங்களுடன் உள்ளதை ப்ரணிபாதம் (தலை வணங்குதல்) என்ற பதம் கூறுகிறது. இந்தப் பதம் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கருணை உண்டாகக் காரணம் என்ன என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-45) - ப்ரணிபாத ப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா - ஜனகனின் திருமகளான சீதை நீங்கள் அவளிடம் செய்த ப்ரபத்தியால் உங்களுக்குக் கருணை செய்பவளாக உள்ளாள் - என்றது. ஆக,

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-74) – ந்யாஸ: பஞ்சாங்கம் ஸம்யுத: - ந்யாஸம் ஐந்து அங்கங்கள் கொண்டது – என்னும் கருத்துத் த்ரிஜடையின் சரணாகதியில் பூர்ணமாக வெளிப்படுகிறது.

மூலம் - இப்படி உபதேசிக்க ராஷஸிகள் விலக்காதமட்டே பற்றாசாகப் பிராட்டி தன் வாத்தஸல்யாதிசயத்தாலே பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்று அருளிச் செய்தாள். இப்பாசுரம் ஸஹ்ருதமாய் பலபர்யந்தமானபடியை,

மாதர் மைதிலீ ராஷஸீ: த்வயி ததைவ ஆர்த்ராபராதா: த்வயா
ரஷஸந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா

என்று அபியுக்தர் வெளியிட்டார்கள். இவ்விடத்தில் த்ரிஜடையுடைய ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பணத்திலே அவர்களுக்குப் பிறவித் துவக்காலே நம்மவர்களென்று கண்ணோட்டம் பிறக்கும் ராஷஸிகளும் அந்தர்பூதைகள். அப்படியே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடு கூட வந்த நாலு ராஷஸரும் அவருடைய உபாயத்திலே அந்தர்பூதர்.

விளக்கம் – இப்படியாக த்ரிஜடை கூறியதை அரக்கிகள் மறுக்கவில்லை. இப்படியாக இவர்கள் “சரணம் அடைகிறோம்” என்று வெளிப்படையாக கூறாத போதிலும், த்ரிஜடை கூறியதை மறுக்காமல் இருந்த காரணத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, தனது அளவு கடந்த அன்பு மற்றும் கருணை காரணமாக சீதை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) – பவேயம் சரணம் ஹி வ: - நான் உங்களுக்கு அடைக்கலமாக இருக்கிறேன் – என்றாள். இப்படியாக சீதை தனது மனப்பூர்வமாக கூறியதும், அதன் பலனையும் பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (50) - மாதர் மைதிலீ ராஷஸீ: த்வயி ததைவ ஆர்த்ராபராதா: த்வயா ரஷஸந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா – தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது நாயகனாக உதித்த இராமன் தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த விபீஷணனையும், காகம் ஒன்றையும் மட்டுமே காப்பாற்றினான். நீயோ, பல தவறுகள் இழைத்த அரக்கிகளை, அவர்கள் உன்னிடத்தில் “சரணம்” என்று புகாமலேயே காப்பாற்றினாய். இப்படியாக இராமனின் புகழ் சற்றுத் தாழ்ந்ததே ஆகும் – என்றார். த்ரிஜடையின் இந்தச் சரணாகதியில், த்ரிஜடையின் பாதுகாப்பு, அவருடன் பிறந்த அரக்கிகளின் பாதுகாப்பு ஆகிய பலவும் அடக்கம் ஆகும். இது போன்று விபீஷணனுடன் வந்த நான்கு அரக்கர்களுக்கும் விபீஷணனின் சரணாகதி பொருந்தும்.

விபீஷண சரணாகதி

மூலம் - அங்குற்ற அபயப்ரதான ப்ரகரணத்திலும் இவ்வங்க அங்கி வர்க்கம் அடைக்கலாம். எங்ஙனேயென்னில் ப்ராதிகூல்யத்திலே வ்யவஸ்திதனான ராவணனுக்குங் கூடப் ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ, ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதசோகா: என்று ஹிதம் சொல்லுகையாலே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் தோற்றிற்று. இந்த ஹிதவசநம் பித்தோபஹதனுக்குப் பால் கைக்குமாப் போலே அவனுக்கு உத்வேக ஹேதுவாயிற்று. த்வாம் து திக் குல பாம்ஸநம் என்று திக்காரம் பண்ணின பின்பு இனி இவனுக்கு உபதேசிக்கவும் ஆகாது, இவனோடு அநுபந்தித்த விபூதிகளுமாகாது, இவன் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவுமாகாதென்று அறுதியிட்டு,

விளக்கம் - இராமனால் அபயம் அளிக்கப்பட்ட இடத்திலும் இந்த அங்கம் அங்கிகளைக் காணலாம். எப்படி? இராவணன் தகாதவற்றைச் செய்வதிலேயே குறியாக இருந்தான். அவனுக்கு விபீஷணன் கீழ்க்கண்ட நன்மை பயக்கும் வரிகளைக் கூறினான்:

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் : (9-22), (9-23), (14-3), (14-4) - ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனிடம் சீதையை ஒப்படைப்பாயாக.
- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (15-14) - ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதசோகா: - சீதையை இராமனிடம் அளித்துவிட்டு, நாம் இந்த இலங்கையில் வருத்தம் அற்றவர்களாக வாழ்வோமாக.

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் (எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தும் செயல்) வெளிப்படுகிறது. பித்தம் கொண்ட ஒருவனுக்கு பால் கசப்பது போன்று, இந்த நன்மை பயக்கும் சொற்கள் இராவணனுக்கு கோபம் ஏற்படக் காரணமான சொற்களாயின. இராவணன் விபீஷணனிடம் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (16-15) - த்வாம் து திக் குல பாம்ஸநம் - நம் அசுர குலத்தை கெடுக்கின்ற உன்னை அவமதிக்கிறேன் - என்றான். இதனைக் கேட்ட விபீஷணன், “இனி இவனுக்கு உபதேசம் செய்ய ஏதும் இல்லை. இவன் தொடர்புடைய எதனையும் அநுபவிப்பது கூடாது, இவன் உள்ள இங்கு இருக்கவும் கூடாது”, என்று முடிவு செய்தான்.

மூலம் - த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச, பரித்யக்தா மயா லங்காம் மித்ராபி ச தநாநி ச என்கிற ஸ்வவாக்யத்தின்படியே அங்குத் துவக்கற்றுப்போருகையாலே ப்ராதிகூல்யவர்ஜந அபிஸந்தி தோற்றிற்று. ராவணோ நாம தூர்வ்ருத்த: என்று தொடங்கி ஸர்வஜித்தான

ராவணனோட்டை விரோதத்தாலே தாம் போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலும், பின்பும்

அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேந சாஸ்மயவமாநித:
பவந்தாம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரண்யம் கத:

என்கையாலும் கார்ப்பண்யம் சொல்லப்பட்டது. அஞ்சாதே வந்துகிட்டி ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே என்று சொல்லும்படி பண்ணின மஹாவிச்வாஸம் விபூஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: என்று காரணமுகத்தாலே சொல்லப்பட்டது. ப்ராஜ்ஞதையை விசேஷிக்கிற மஹச்சப்தத்தாலே விச்வாஸாதிசயந்தானே விவக்ஷிதமாகவுமாம். ராகவம் சரணம் கத: என்கையாலே உபாயவரணாந்தர்நீதமான கோப்த்ருத்வவரணம் சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயவரண சப்தத்தாலே வ்யாஜ்ஜிதமாகிறவளவன்றிக்கே, நிவேதயத மாம் ச்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபாஸ்திதம் என்கையாலே கடக புரஸ்ஸரமான ஆத்மநிசேஷபம் சொல்லிற்று. இப்ப்ரகணத்திலே நிவேதந சப்தம் விஜ்ஞாபநமாத்ர பரமானால் நிஷ்ப்ரயோஜநம்.

விளக்கம் – இப்படியாக முடிவு செய்த விபீஷணன் கீழே உள்ளபடி உரைத்தான். இதன் மூலம் இவனது ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் (எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல்) வெளிப்படுகிறது:

- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-14) - த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச – புத்திரன், மனைவி ஆகியவர்களை விட்டு இராமனைச் சரணம் அடைந்தேன்.
- இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-5) - பரித்யக்தா மயா லங்காம் மித்ராபி ச தநாநி ச – இலங்கை, தோழர்கள், செல்வம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டேன்.

அடுத்து, விபீஷணன் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-12) - ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த:
- இராவணன் தகாத நடவடிக்கைகள் கொண்டவன் – என்று கூறத் தொடங்கி, அனைவரையும் வென்ற இராவணனுடன் கொண்ட விரோதம் காரணமாக, வேறு புகலிடம் இல்லாமல் இருப்பதைக் கூறுகிறான். தொடர்ந்து இராமனிடம், இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-4) - அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேந சாஸ்மயவமாநித: பவந்தாம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரண்யம் கத: - நான் இராவணனின் தம்பி; அவனால் அவமானம் அடைந்தேன்; அனைத்து உயிர்களுக்கும் ரக்ஷகனான உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன் – என்றான். இதனால் கார்ப்பண்யம் வெளிப்பட்டது. விபீஷணனிடம் இருந்த மஹாவிச்வாஸம் என்பதே, அவனை யாருக்கும் அஞ்சாமல் இராமாயணம் யுத்த

காண்டம் (17-15) - ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே - அனைத்து உலகங்களுக்கும் புகலிடமான இராமனிடம் - என்று கூறுப்படிச் செய்தது. இப்படியாக இவனது மஹாவிச்வாஸத்திற்கான காரணமாக இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (19-1) - விபூஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: - விபீஷணன் மிகுந்த அறிவுள்ளவன் - என்பது கூறப்பட்டது. இங்கு உள்ள “மஹ” என்னும் பதம் “மிகுந்த” என்ற பொருளை அளித்து, அந்தப் பதம் “ஞானம்” என்பதற்கு அடைமொழியாகக் கூறப்பட்டாலும், அதே பதம் விபீஷணனின் விச்வாஸத்தை உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம். அடுத்து, தன்னைக் காக்க வேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-14) - ராகவம் சரணம் கத: - இராகவனைச் சரணம் அடைந்தேன் - என்ற வரி உணர்த்துகிறது. இதுவே கோப்த்ருத்வவரணம் ஆகும். இந்த வரி மூலம் கோப்த்ருத்வவரணம் மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டாலும், இராமாயணம் யுத்த காண்டம் (17-15) - நிவேதயத மாம் சஷிப்ரம் விபீஷணமுபாஸ்திதம் - விபீஷணனாகிய என்னை இராமனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யுங்கள் - என்ற வரி மூலம், சரணாகதியைத் தூண்டுபவர்கள் மூலமாக ஆத்மநிசேஷம் செய்யப்படுவது கூறப்பட்டது. இங்கு உள்ள “நிவேதயத” என்னும் பதத்தை “கூறுங்கள்” என்ற பொருளில் எடுத்துக் கொண்டால், அந்தப் பதம் வெளிப்படுத்துகின்ற “என்னை அவனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்யுங்கள்” என்னும் பொருள் வெளிப்படாமல் போய்விடும்.

மூலம் - இப்படி மற்றுமுள்ள ப்ரபத்தி ப்ரகரணங்களிலும் லௌகிக த்ரவ்ய நிசேஷங்களிலும் ஸம்சேஷ விஸ்தர ப்ரக்ரியையாலே இவ்வர்த்தங்கள் காணலாம். தான் ரஷிக்க மாட்டாதொரு வஸ்துவை ரஷிக்கவல்லனொருவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கும்போது தான் அவன் திறத்தில் அநுகூலாபிஸந்தியையுடையவனாய், ப்ரதிகூலாபிஸந்தியைத் தவிர்ந்து, “இவன் ரஷிக்கவல்லவன், அபேசுடித்தால் ரஷிப்பதும் செய்யும்”, என்று தேறி, தான் ரஷித்துக் கொள்ளமாட்டாமையை அறிவித்து, நீ ரஷிக்க வேணுமென்று அபேசுடித்து, ரஷ்ய வஸ்துவை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்துத் தான் நிர்பரனாய் பயங்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துக் கொண்டு கிடந்து உறங்கக் காணா நின்றோமிறே.

விளக்கம் - இந்த உலகத்தில் லௌகிகமாக ஒருவரின் பொருள்களை மற்றவர்களிடம் வைப்பதிலும், மற்ற ப்ரபத்தி நூல்களிலும் இந்த விஷயங்கள் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் உள்ளதைக் காணலாம். தனது பொருளைத் தன்னால் பாதுகாக்க இயலாது என்று எண்ணும் ஒருவன், அந்தப் பொருளை “இவனால் பாதுகாக்க இயலும்”, என்று ஆராய்ந்து அவனிடம் செல்கிறான். அப்போது, அந்த மனிதனுக்கு விருப்பமானதை மட்டுமே செய்து, அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்த்து, அவனிடம் பொருளை அளிப்பதைக் காணலாம். மேலும், “இவனே இந்தப் பொருளைக் காக்க இயலும், இவனை வேண்டினால் காப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்வான்”, என்று முடிவு செய்து, அவனிடம் சென்று, தன்னால்

அந்தப் பொருளைக் காக்க இயலாது என்று தனது இயலாமையைக் கூறுகிறான். அவனிடம், “நீயே காப்பாற்ற வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்கிறான். பின்னர் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய தனது பொருளை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, பயம் இல்லாமல், பாரம் இல்லாமல், தனது மார்பிலே கைகளை வைத்து, படுத்து, சுகமாக உறங்குவதைக் காண்கிறோம் அல்லவா?

த்வயமும் – ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப, ப்ராதிகூல வர்ஜநங்களும்

மூலம் – இக்கட்டளையெல்லாம் க்ரியாமாணார்த்த ப்ரகாசகமான த்வயாக்யமந்த்ரத்திலே அநுஸந்திக்கும்படி எங்ஙனையென்னில் – ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ சக்தி யுக்தனாய், கர்மாநுரூப பலப்ரதனாய், ஸர்வோபகார நிரபேக்ஷனாய், க்ஷுத்ர தேவதைகளைப் போலே க்ஷிப்ரகாரியன்றிக்கேயிருப்பானாய், ஸமாதிக தரித்ரனான ஸர்வேச்வரன் அநந்தாபராதங்களையுடையார்க்கு அபிகம்யனாகையும், ப்ராப்தி விரோதியான அநந்தாபராதங்களையுடையார்க்கு அளவில்லாத பலத்தைத் தருகையும், அல்பவ்யாபாரத்துக்குத் தருகையும், தாழாதே தருகையும், தரம் பாராதே தருகையும் கூடுமோவென்கிற சங்கைகளுக்கு நிவர்த்தகங்களுமாய் யதாஸம்பவம் உபாயத்வ ப்ராப்யத்வோபயுக்தங்களுமாய் இருந்துள்ள புருஷகார ஸம்பந்த குண வ்யாபார ப்ரயோஜந விசேஷங்களாகிற சேஷியினுடைய ஆகாரங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயண சப்தத்திலும் ஆர்த்தமாக ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல வர்ஜநமும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது. இப்படி விசிஷ்டனான ஸ்வாமியைக் காட்டுகிற சப்தங்கள் ஒளசித்தயத்தாலே அவன் திறத்தில் ப்ராப்தமான அபிமதாநுவர்த்தன ஸங்கல்பத்தையும் அநபிமத நிவர்த்தனத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி என்னும் செயலின் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கும் த்வய மந்திரத்தில், இந்த ஐந்து அங்கங்கள் எப்படி வெளிப்படுகின்றன என்ற கேள்வி எழலாம். அனைத்தும் அறிந்தவன், எங்கும் உள்ளவன், கர்மங்களுக்கு ஏற்ப பலன் அளிப்பவன், வேறு யாருடைய உதவியும் வேண்டாதவன், மற்ற தெய்வங்கள் போன்று உடனடியாகப் பலன் அளிக்காதவன், தனக்கு நிகராகவோ மேலாகவோ யாரும் இல்லாதவன் – இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பின்வரும் சந்தேகங்கள் எழலாம்:

1. எல்லையற்ற தவறுகள் இழைத்தவர்களால், இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் நெருங்கக் கூடியவனாக இருப்பானா?
2. பலன்களை அடைவதற்குத் தடையாக எல்லையற்ற தவறுகள் இழைத்தவர்களுக்கு, எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் பலன்களை அளிப்பானா?

3. இத்தகைய பலன்களை அற்பமான கர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கும் அளிப்பானா?
4. இந்தப் பலன்களை தாமதம் செய்யாமல் விரைவாக அளிப்பானா?
5. தன்னை அண்டியவர்களின் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் இருப்பானா?

இப்படிப்பட்ட சந்தேகம் உள்ளவர்கள், எம்பெருமான் கீழே உள்ள விசேஷங்கள் கொண்டவன் என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்:

- பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டுள்ளான்.
- எஜமானன் தனது வேலையாள் மீது கொண்டுள்ள உறவுமுறையில் உள்ளான்.
- தனது படைப்புகள் மீது ஆழ்ந்த அன்பு முதலான குணங்கள் கொண்டுள்ளான்.
- அனைத்து உயிர்களையும் கரை சேர்க்கும் எண்ணம் கொண்டுள்ளான்.
- இவற்றைக் கரை ஏற்றுவதைத் தனது பலனாகக் கொண்டுள்ளான்.

இப்படிப்பட்ட எஜமானத் தன்மைகள் உபாயமாக உள்ளதை த்வயத்தில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலமும், அவனை அடைதல் என்பதை த்வயத்தில் உள்ள நாராயண என்ற பதம் மூலமும் காணலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வேன் என்ற எண்ணமும், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்ற எண்ணமும் இல்லாதவனுக்கு மேலே கூறப்பட்ட விசேஷங்கள் வெளிப்படாது. இப்படியாக அவனது விசேஷங்களை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் - அவனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதையும், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தவிர்ப்பதையும் - வாக்கியத்தில் உள்ள தங்களின் அமைப்பு மூலம் உணர்த்துகின்றன.

சேஷியின் புருஷகாரம் போன்ற தன்மைகள்

மூலம் - இப்புருஷகாராதிகள் அஞ்சுக்கும் விசேஷங்களாவன - மறுக்கவொண்ணா மையும், ஒழிக்கவொழியாமையும், நிருபாதிகமாகையும், ஸஹகாரியைப் பார்த்திருக்க வேண்டாமையும், தண்ணியரான பிறருடைய பேறே தன் பேறாகையும்.

விளக்கம் - பிராட்டியிடமிருந்து சிபாரிசாக (புருஷகாரமாக) எம்பெருமான் பெறுகின்ற விண்ணப்பங்கள் ஐந்து தன்மைகளுடன் கூடியிருக்கும். அவையாவன - பிராட்டி கூறுவதை மறுக்க இயலாமை, தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களை தள்ள இயலாமை, எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல், சரணாகதி அடைவதற்கு வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் சரணம் அடைந்தவர்களின் பலனைத் தனது பலனாகவே கொள்ளுதல் - என்பதாகும்.

ப்ரபத்தி குறித்த ஐந்து சந்தேகங்கள்

மூலம் - இவ்விசேஷங்கள் அஞ்சாலும் சங்காபரிஹாரம் பிறந்தபடி எங்ஙனையென்னின்:

விளக்கம் - முன்பு எழுந்த ப்ரபத்தி குறித்த ஐந்து சந்தேகங்கள், இந்த ஐந்து தன்மைகளால் எப்படி நீங்கியது என்றால்...

மூலம் - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருந்தானேயாகிலும் மறுக்கவொண்ணாத புருஷகார விசேஷத்தாலே அந்த:புர பரிஜந விஷயத்திற்போலே அபிகந்தவ்யதா விரோதிகளான அபராதங்களையெல்லாம் சுகமித்து இவற்றில் அவிஜ்ஞாதா என்னும்படி நின்று அபிகந்தவ்யனாம்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை மறுக்க இயலாமல் உள்ளான். அரசியின் வேலையாட்கள் செய்யும் தவறுகளை மன்னன் எப்படி பொறுத்துக் கொள்வானோ அது போன்று, தன்னை அடைய இயலாமல் தடுக்கின்ற குற்றங்களை பொறுத்துக் கொள்கிறான். இந்தத் தவறுகளைத் தான் காணாமல் உள்ளவன் போன்றே இருந்து, அனைவரும் தன்னிடம் வரும்படியாக நிற்பான்.

மூலம் - கர்மாநுரூப பலப்ரதனேயாகிலும் இப்ப்ரபத்திரூப வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸந்நனாய் ஸ்வாமித்வ தாஸத்வ ஸம்பந்தோபோதிதமாய் தாயம் போலே ஸ்வத:ப்ராப்தமான அளவில்லாத பலத்தையும் தரும்.

விளக்கம் - அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப பலன் அளிப்பவனாக உள்ளபோதிலும், ப்ரபத்தி செய்வதன் மூலம் அதிக கருணை உள்ளவன் ஆகிறான். இதனால் அடையவேண்டிய பலனை விட அதிகமாகவே அளிக்கிறான். எஜமான-அடிமை உறவுக்கு ஏற்ப, தவறுகள் பல இழைத்தபோதிலும், அவர்கள் பிறப்புரிமையாக அடையப்பட வேண்டிய நன்மைகள் போன்று, இவன் நன்மைகள் செய்கிறான்.

மூலம் - அவாப்த ஸமஸ்த காமதையாலே ஸர்வோபகார நிரபேக்ஷனேயாகிலும் அல்பவ்யாஜத்தாலே வசீகார்யனான ஸுஜந ஸார்வபௌமனைப் போலே தன் நிருபாதிக

காருண்யாதிகளாலே இவன் செய்கிற சிலவான வ்யாபாரத்தைத் தனக்குப் பரிபோபகாரமாக ஆதரித்துக் கொண்டு க்ருதஜ்ஞனாய்க் கார்யம் செய்யும்.

விளக்கம் – இவன் அடையவேண்டிய அனைத்தையும் பெற்றவனாக உள்ளபோதிலும், அவற்றைப் பெறுவதற்கு யாருடைய உதவியும் அவசியம் இல்லாதவனாக உள்ளபோதிலும் – எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள தனது அளவு கடந்த கருணை காரணமாக, நாம் செய்யும் சிறியதான ப்ரபத்தி என்பதை, நாம் அவனுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய பேறு என்று கொள்கிறான். சிறிய பரிசு கொடுத்தாலும் மகிழும் பேரரசர், பரிசு கொடுத்தவனுக்கு எண்ணற்ற உதவிகள் செய்வது போன்று இவன் உள்ளான்.

மூலம் – ஸ்ஷுத்ரதேவதைகளைப்போலே ஸ்ஷிப்ரகாரியன்றாகிலும் மற்றும்ள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு விளம்பித்துப் பலங்கொடுத்தானேயாகிலும் அந்நயசரணனுடைய ப்ரபத்திக்கு ஓளதார்யாதி குணஸஹிதமாய் ஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே காக விபீக்ஷணாதிகளுக்குப்போலே இவன் கோலின காலத்திலே அபேக்ஷிதம் கொடுக்கும்.

விளக்கம் – இவன் சாதாரண தெய்வங்கள் போன்று உடனடியாகப் பலன் அளிப்பதில்லை. மற்ற சாஸ்த்ரங்களின் வழி நடப்பவனுக்குச் சற்று தாமதமாகவே பலன்கள் அளிக்கிறான். ஆனால், மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாமல், தன்னையே சரணம் என்று ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் விரும்புவதை, சற்றும் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனேயே அளித்துவிடுகிறான். இது இவனது ஓளதார்யத்தையும், மற்றவர்களிடமிருந்து எந்த உதவியையும் எதிர்பாராமல் உள்ள குணங்களாலும் ஆகும். இதனை காகாசரன், விபூக்ஷணன் விஷயங்களில் காணலாம்.

மூலம் – ஸமாதிக தரித்ரனேயாகிலும் ஸ்வாதந்த்ரயாதி குணவிசிஷ்ட்டனாய் தன் ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரிதருக்கு அபேக்ஷிதம் செய்கிறானாகையால் கோசல ஜநபதத்தில் ஜந்துக்களுக்குப்போலே, குமாரனோடொக்கத் திர்யக்கான கிளிக்குப் பாலூட்டுங் கணக்கிலே தரம் பாராதே கொடுக்கும்.

விளக்கம் – இவனுக்கு மேலே யாரும் இல்லை, இவனைப் போன்றவர்களும் யாரும் இல்லை. இவன் ஸ்வதந்த்ரமானவன் ஆவான். ஆயினும், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு, தனது மகிழ்ச்சிக்காகவும் பேற்றுக்காகவும், அவர்கள் விருப்பத்தின்படி நடக்கிறான். ஆகவே, இவன் யாருடைய உயர்வு தாழ்வுகளையும் பாராமல் உதவுகிறான். கோசல நாட்டில் இராமன் தன்னுடைய கிளிக்கு பாலூட்டும் அரசகுமாரன் தொடங்கி, தனது

குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் சாதாரண விலங்குகள் வரை அனைவரையும் ஒன்றாகவே நடத்தினான்.

மூலம் - இப்படி யதாலோகம் பிறந்த சங்கைகளுக்கு யதாலோகம் பரிஹாரமுண்டாகையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்தி அபேக்ஷித ஸாதநமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபத்தி குறித்து நாம் அன்றாடம் காணும் செயல்கள் குறித்து எழுந்த சந்தேகங்கள் அனைத்தும், அதே போன்று நாம் அன்றாடம் காணக்கூடிய செயல்கள் மூலமாகவே தீர்க்கப்பட்டன. ஆகவே சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் ப்ரபத்தி என்பது எம்பெருமானை அடைவதற்கான உபாயம் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

ஆசார்யனின் கடாசுஷம் மூலமே மஹாவிச்வாசம் உண்டாகிறது

மூலம் - இவ்விசிஷ்டமான புருஷகாராதிகள் அஞ்சையும் ஸதாசார்ய கடாசுஷ விசேஷத்தாலே தெளிந்தவனுக்கல்லது மஹாவிச்வாசம் பிறவாது. எங்ஙனையென்னில் - ஈசுவரன் அபிமுகனல்லாமையாலே கர்மயோகாதிகளுக்கு அநர்ஹனாம்படியான மஹாபராதங்களை உடையவனாய் திகசுசிமவிநீதம் என்கிற ச்லோகத்தின்படியே எட்ட அரிய பலத்தைக் கணிசிக்கும்படியான சாபலத்தையுமுடையனாய் இப்பலத்துக்கு அநுஷ்டிக்கப் புகுகிற உபாயம் காயக்லேச அர்த்தவ்யய காலதாத்யாதிகளொன்றும் வேண்டாததொரு ஸக்ருதநுஸந்தாநமாதல், ஸமுதாயஜ்ஞாந பூர்வக ஸக்ருதுக்திமாத்ர மாதலாய், இந்த லகுதரமான உபாயத்தைக் கொண்டு அந்த குருதரமான பலத்தைத் தான் கோலின காலத்திலே பெற ஆசைப்பட்டு இப்பலத்துக்கு சுநமிவ புரோடாச: என்கிறபடியே ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே தான் அநர்ஹனாய் வைத்துத் தன் அநுபந்திகளையுங்கொண்டு இப்பேறு பெறுவதாக ஒருத்தனுக்கு மஹாவிச்வாசம் பிறக்கையில் அருமையை நினைந்து கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணையாயிற்று என்று எம்பார் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - புருஷகாரம் முதலான ஐந்தையும் (கடந்த பத்தி காண்க) ஆசார்யனின் கடாசுஷத்தால் அறிந்து கொள்ளாதவனுக்கு மஹாவிச்வாசம் என்பது உண்டாகாது. இது எப்படி? இப்படிப்பட்டவன் பக்கம் எம்பெருமானின் கடாசுஷம் திரும்பாத காரணத்தால், இவன் கர்மயோகம் போன்றவற்றுக்கான தகுதிகளை இழக்கும்படியான பாவங்கள் பல நிறைந்தவனாக உள்ளான். இவனுடைய நிலை ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னம் (47) - திகசுசிமவிநீதம் - தூய்மை, வெட்கம், தயை போன்றவை இல்லாத என்னை

நிந்திக்கவேண்டும் - என்பதாக உள்ளது. ஆக இவன் எட்டுவதற்கு இயலாத ஒன்றை அடைவதற்கு மிகவும் முயற்சித்தபடி உள்ளான். ஆனால் அந்த ஒன்றை அடைவதற்கு இவன் ஒரு சுலபமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான். இந்த உபாயம் - கடுமையான உடல் முயற்சிகள் தேவை அற்றது, பணச் செலவு அற்றது, அதிக நேரமும் எடுத்துக் கொள்ளாதது, மிகவும் எளிமையானது, மனதாலோ வாக்காலோ பொருள் அறிந்து சிலவற்றைக் கூறினாலே போதுமானது ஆகும். இப்படிப்பட்ட உபாயம் மூலம் தான் விரும்பும் அந்த மோக்ஷத்தை, தான் அடைய விரும்பும் நேரத்தில் பெற ஆசை கொள்கிறான். சுநமிவ புரோடாச: - தேவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதை ஏற்கும் தகுதி நாய்க்கு இல்லை - என்பது போன்று, தனது பிறப்பு மற்றும் பல நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, மோக்ஷம் என்பதை அனுபவிக்கும் தகுதி தன்னிடம் இல்லை என்று உணர்கிறான். ஆனாலும் அதனைத் தானும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று பெரும் ஆவல் கொள்கிறான். இப்படியாக பக்தியோகத்தை அடையவே அச்சம் மற்றும் தயக்கம் கொள்ளும் ஒருவன், ப்ரபத்திக்கு முக்கியமான அங்கமாக உள்ள மஹாவிச்வாசம் கொள்ள எண்ணுதல் என்பதை எம்பார் “கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்று அருளிச் செய்தார்.

குறிப்பு - கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட “கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்பதற்கு என்ன பொருள் என்பதைக் காண்போம். ஒரு எண்ணெய் வியாபாரி தனது செக்கு பழுதடைய, அதற்குப் புதிதாக மரம் வெட்டக் கானகம் சென்றான். அப்போது ஒரு மரத்தை வெட்ட முயன்றபோது, அதில் இருந்த பிசாசு ஒன்று, “இதனை வெட்டாதே. உனக்கு எண்ணெய்தானே வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக நான் தினமும் உனக்கு எள்ளை மூட்டையாகவே தருகிறேன். அதனை வியாபாரம் செய்வாயாக”, என்றது. இவனும் ஒப்புக்கொள்ள, பிசாசு அன்றாடம் ஒரு மூட்டை எள்ளை அளித்துவந்தது. இந்த நிலையில் அங்கு வந்த மற்றொரு பிசாசு, இதனை அறிந்து, முதல் பிசாசிடம், “நான் சென்று அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன்”, என்று புறப்பட்டது. அந்தப் பிசாசு அவன் வீட்டுக்குச் சென்ற நேரம், அவன் தனது மகனிடம் அடங்காத மாடு ஒன்றைக் கட்டுவதற்காக, “மகனே! அந்த இரண்டாவது பிசாசை பிடித்துக் கட்டு”, என்றான். உடனே இரண்டாவது பிசாசு மிகுந்த அச்சம் கொண்டு அவனிடம் சென்று, “ஐயா! நான் உனக்கு அன்றாடம் எண்ணெயை பாத்திரத்தில் (டின்) அடைத்தே கொடுத்துவிடுகிறேன், என்னை விடுங்கள்”, என்று கூறி ஓடியது. இதனைக் கேள்விப்பட்ட முதல் பிசாசு, “கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்று சிரித்தது. ஆக முதல் பிசாசின் வேலையைக் காட்டிலும் இரண்டாவது பிசாசுக்குச் சிரமம் அதிகம் என்றானது. இது போன்றே, மஹாவிச்வாஸம் என்பது பக்தியைக் காட்டிலும் சிரமம் என்பதாகும்.

மேலே உள்ள கதைக்குப் பதிலாக - ஒரு பிடி எள்ளையே கொடுக்க இயலாதவனிடம், ஒரு பாத்திரம் எண்ணெய் கேட்பது போன்று - கர்மயோகத்திலேயே தகுதி இல்லாதவன் மஹாவிச்வாஸம் கொள்ள நினைப்பது உள்ளது - என்றும் சிலர் விளக்கம் கூறுவர்.

அப்புள்ளாரின் விளக்கங்கள்

மூலம் - இவ்விடத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமாத்ரத்தை அறிந்து அகலுகையாலே நராதமனென்று பேர் பெற்ற பிறந்து கெட்டானிற் காட்டில் இடைச்சிகளைப்போலே விவேகமில்லையேயாகிலும் ஸௌலப்பயத்தை அறிந்து அந்நலனுடையொருவனை நணுகுவனே பரமாஸ்திகனென்று அப்புள்ளார் அருளிச்செய்யும் பாசரம்.

விளக்கம் - இங்கு அப்புள்ளார் கூறும் கருத்து கவனிக்கத் தக்கதாகும். ஒருவனுக்கு கோபிகைகள் போன்று விவேகம் இல்லை என்றாலும், எம்பெருமானின் எளிமையை அறிந்தவனாக, அந்த எளிமையைக் கொண்ட எம்பெருமானை அணுகுவனாக இருந்தால் அவன் பரமாஸ்திகன் ஆகிறான். மாறாக, ஸர்வேச்வரனின் பரதத்துவ தன்மையை மட்டுமே கண்டு, அவனை அடையத் தகுதியில்லை என்று ஒதுங்குவன் கீதையில் கூறப்பட்டபடி நராதமன் ஆகிறான். பரமாஸ்திகனுக்கு நராதமனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானிடம் மஹாவிச்வாஸம் அதிகமே ஆகும்.

த்வயத்தில் மஹாவிச்வாஸம், கார்ப்பண்யம்

மூலம் - இப்படி புருஷகாராதி ஜ்ஞாத்தாலே பிறந்த விச்வாஸ மஹத்வமும் விச்வாஸ ஸ்வரூபமும் கார்ப்பண்யமும் ப்ரபத்யே என்கிற க்ரியாபதத்தில் உபஸர்க்கத்திலும், சரணசப்தோபலிஷ்டமான தாதுவிலும், உத்தமனிலும் அநுஸந்தேயங்கள். இதில் உத்தமனில் விவக்ஷிதத்தை அநந்யசரண: என்று கத்யத்திலே வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்.

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியின் புருஷகாரம் முதலான பலவற்றால் பிறக்கின்ற மஹாவிச்வாஸத்தின் மேன்மை, இதன் ஸ்வரூபம், தன்னிடம் வேறு கதி இல்லை என்னும் எண்ணம் ஆகியவை த்வய மந்த்ரத்தில் ப்ரபத்யே என்பதில் உள்ள ப்ர என்பதிலும், சரணம் என்பதுடன் சேர்ந்து வருகின்ற ப்ரபத்யே என்பதில் உள்ள பத் என்னும் தாதுவிலும் (root), முதல் சுட்டுப் பொருளிலும் காணலாம். இதில் முதல் சுட்டும் பொருளில் உள்ள கருத்தையே எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் - அநந்யசரண: - வேறு சரணம் இல்லை - என்று அருளிச் செய்தார்.

கோப்த்ருத்வவரணம் த்வயத்தில் கிட்டுவது

மூலம் – இவ்விடத்தில் உபாயத்வ அத்யவஸாய வாசகசப்தத்திலே கோப்த்ருத்வவரணம் அந்தர்நீதம்.

அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி:
த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவதி ப்ரார்த்தநாபதி:

சரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவே அஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் என்றும்,

உபாயோ க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம்
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் உபாயார்த்த ஏக வாசக: என்றும்

சொல்லுகிறபடியே உபாயாந்தர அசக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரன் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஸாதாரணமான ரக்ஷகத்வமாத்ரத்திலே நிற்கையன்றிக்கே ஸ்வீக்ருதபரணாய்க் கொண்டு உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கையாலும் ந்யஸ்தபரணான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்பு அந்நயோபாயத்வம் நிலைநிற்கைக்காகவும் உபாயத்வாத்யவஸாயம் இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாயிற்று. உபாயமென்றால் ஒரு விரகு என்ற மாத்ரமாகையாலே இவ்வுபாயத்வம் சேதந அசேதந ஸாதாரணமாயிருக்கையாலும்,

ரக்ஷிஷ்யதீதீ விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா என்றும்,

ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேசா: ஸதா காருணிகோ அபி ஸந்
ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே என்றும்

சொல்லுகிறபடியே சேதநைகாந்தமான கோப்த்ருத்வவரணம் அநுஸந்தேயமாகையாலும் கோப்த்ருத்வவரணம் இங்கே விவக்ஷிதம். அதி சரண சப்தம் ஒரு ப்ரயோகத்திலே இரண்டு அர்த்தத்தை அபிகாநம் பண்ணமாட்டாமையாலே இவ்வதிகாரிக்கு அஸாதாரணமான உபாயத்வாத்யவஸாயம் இவ்விடத்திலே சப்தமாய் ஸர்வாதிகாரி ஸாதாரணமான கோப்த்ருத்வவரணம் அர்த்தமாகக் கடவது.

விளக்கம் – த்வயத்தில் எம்பெருமான் மீது கொள்ளும் மஹாவிச்வாஸம் வெளிப்படையாகவே உள்ளதால், இங்கு நம்மைக் காப்பாற்றும்படி விண்ணப்பம் செய்தல் என்பது மறைமுகமாக சரணம் என்பதிலேயே உள்ளடங்கியது ஆகும்.

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி: த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவதி ப்ரார்த்தநாபதி: - நான் பிழைகளுக்கு இருப்பிடமாகவும், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் அற்றவனாகவும், உன்னைத் தவிர அடையவேண்டிய பொருள் ஏதும் இல்லாதவனாகவும் உள்ளேன்.
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-31) - சரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவே அஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் - “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டுவதே சரணாகதி ஆகும்; அது எம்பெருமானிடம் செய்யப்பட்டும்.
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-29) - உபாயோ க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் உபாயார்த்த ஏக வாசக: - சரணம் என்ற பதம் உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்பதை அளித்தாலும், இங்கு உபாயம் என்ற பொருளே தருகிறது.

அனைத்தையும் காப்பவனாகவே எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளான். ஆனால், சரணாகதி செய்த ப்ரபன்னனைக் காப்பதாக எம்பெருமான் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாலும், மற்ற உபாயங்களுக்குப் பதில் எம்பெருமானே உள்ளதாலும், ப்ரபன்னன் எப்போதும் உபாயமாகவே எம்பெருமானை எண்ணியபடி இருக்க வேண்டும். மேலும், தன்னைக் காப்பாற்றும் அனைத்து பொறுப்புகளையும் எம்பெருமானிடம் கொடுத்து, சரணாகதி செய்துவிட்டதால், வேறு உபாயத்தை நாடாமல் எம்பெருமானையே உபாயம் என்று எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்.

உபாயம் என்றால் “ஒரு இலக்கை அடைவதற்கான வழி” என்பதாகும். இந்த வழியானது சேதனமாகவும், அசேதனமாகவும் இருக்கலாம்.

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-28) - ரக்ஷிஷ்யதீதீ விச்வாலோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா - ரக்ஷிப்பான் என்ற நம்பிக்கை, ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பம் ஆகிய இரண்டும்
- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-78) - ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேசா: ஸதா காருணிகோ அபி ஸந் ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே - அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், மிகுந்த கருணை உள்ளவனாகவும் இருந்தாலும் ஸம்ஸாரத்தை வழிநடத்துபவன் ஆகையால் “ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறான்.

இங்கு உபாயமாக சேதனனாகிய எம்பெருமான் கூறப்பட்டதாலும், சேதனத்திற்கு மட்டுமே விண்ணப்பம் செய்யப்படவேண்டிய “ரசஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பம் அவசியமாக உள்ளதாலும் - த்வயத்தில் உள்ள “சரணம்” என்னும் பதம் உபாயத்தைக் குறித்தாலும், இங்கு அதே பதம் “ரசஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தையும் குறிப்பதாக உள்ளது. ஆனால் சரணம் என்னும் பதம் த்வயத்தில் ஒரே முறை உபயோகப்படுத்தப்பட்டதால், அந்த ஒரு சொல்லானது மேலே கூறியபடி (உபாயம், விண்ணப்பம்) இரண்டு பொருள்களை அளிக்க இயலாது. எனவே சரணம் என்னும் பதம் எம்பெருமான் இந்த அதிகாரியான ப்ரபன்னனுக்கு உபாயம் என்பதைக் கூறுவதாகவும், இந்தப் பதத்தின் பொருள் மூலம் அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் ஏற்ற “ரசஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பம் கூறப்பட்டது என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

அறிவித்தனர் அன்பர் ஐயம் பறையும் உபாயம் இல்லாத்
துறவித்துனியில் துணையாம் பரனை வரிக்கும் வகை
உறவு இத்தனை இன்றி ஒத்தாரென நின்ற உம்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுப்பீர் என்று இரக்கும் பிழை அறவே.

பொருள் - பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களைப் பின்பற்ற இயலாமல் வறுமையில் உள்ள நிலையில் நாம் இருக்கும்போதும், அவை நமக்குக் கைகொடுக்குமோ என்னும் ஐயத்தில் நாம் உள்ளபோதும், நமது நிர்க்கதியான நிலையை உணர்ந்த ஸர்வேச்வரன் நமக்கு உதவிடத் தயாராக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட உபாயமாகிய அவனை அடையும் மார்க்கத்தை நம் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்ட ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துள்ளனர். இதன் மூலம் - நம்மைப் போன்றே கர்மங்களால் பீடிக்கப்படும் மற்ற தெய்வங்களை நாடி, நமக்குச் சிறிதும் தொடர்பு இல்லாத அவர்களிடம், “என்னை இந்த ஸம்ஸார துன்பத்தில் இருந்து விடுவிக்கவேண்டும்”, என்று கையேந்தி நிற்கும் தவறைச் செய்யமாட்டோம்.

ப்ரக்யாத: பஞ்சஷ அங்க: ஸக்ருத் இதி பகவச்சாஸநை: ஏஷ யோக:
தத்ர த்வாப்யாம் அபாயாத் விரதி: அநிதர உபாயதா ஏகேந போத்யா
ஏகேந ஸ்வாந்ததார்த்யம் நிஜ பர விஷயே அந்யேந தத்ஸாத்யதா இச்சா
தத்வஜ்ஞாந ப்ரயுக்தா து இஹ ஸபரிகரே தாததீந்ய ஆதி புத்தி:

பொருள் - பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தில் ப்ரபத்தி என்னும் யோகம், ஐந்து அங்கங்கள் கொண்டது மற்றும் ஆறு அங்கங்கள் கொண்டது என்றும், ஒரே ஒருமுறை செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. (மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியில் ஸாத்விக த்யாகம் என்னும் ஓர் அங்கம் ஆறாவதாக உள்ளது. மற்ற பலன்களை எண்ணிச் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியில் இந்த அங்கம் கிடையாது. எனவே ஐந்து அல்லது ஆறு என்று கூறப்பட்டது. மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் இறுதி வரியில் உள்ள “து”

என்னும் சொல், இந்த வேறுபாட்டை விளக்குவதற்காகவே உள்ளது). இந்த அங்கங்களில் – எம்பெருமானின் ஆணையை மீறுதல் என்னும் நிலையை மாற்றுவதாக ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் ஆகிய இரண்டு அங்கங்கள் உள்ளன; எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு உபாயத்தைப் பற்றாத தன்மையை கார்ப்பண்யம் என்னும் ஓர் அங்கம் அளிக்கிறது; தன்னைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் வேறு உபாயங்களை நாடாமல் இருக்கும் தன்மையை மஹாவிச்வாஸம் உண்டாக்குகிறது; "ஜீவன் விரும்பும் பலனை நான் அளிக்கிறேன்", என்னும் எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தை கோப்த்ருத்வவரணம் ஏற்படுத்துகிறது. இதனை முதலில் அறியவேண்டும். இப்படியாக உள்ள அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியில், இது அனைத்தும் எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறது என்ற எண்ணம், சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக உண்டாகும் உண்மையான ஞானத்தினால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது.

பதினொன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

12. ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம்

(ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும் முறை)

அபீஷ்ட்டே துஸ்ஸாதே ஸ்வத இதரதோ வா க்வசந தத்
பரந்யாஸம் யாச்சா அந்விதம் அபிவதந்தி ப்ரபதநம்
இத: பச்சாத் அஸ்மத் யதந நிரபேசேஷண பவதா
ஸமர்த்ய: அஸௌ அர்த்த: து இதி மதிவிசேஷம் ததாவிது:

பொருள் - விருப்பமான பலன் ஒன்றைத் தனது முயற்சியாலும், ப்ரபத்தி தவிர உள்ள வேறு எந்தவிதமான முயற்சியாலும் பெற முடியாமல் உள்ளபோது, அதனைச் செய்து முடிக்கும் திறன் கொண்ட ஒருவனிடம், அந்தச் செயலைச் செய்து கொடுக்கும்படி, வேண்டுதலுடன் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் என்பதே ப்ரபத்தி என்று ஆசார்யர்கள் கூறுகின்றனர். இது, "இந்தச் செயலுக்காக இந்த நேரம் முதல், என்னிடம் இருந்து எந்தவிதமான முயற்சியும் இருக்காது; ஆகவே இதனை என் பொருட்டு, எனக்காக நீ முடித்துத் தரவேண்டும்", என்ற எண்ணத்துடன் இருத்தல் ஆகும்.

அங்கி ஸ்வரூபம்

மூலம் - முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு இவ்வபாயத்தில் அங்கிஸ்வரூபமாவது ஆபரணத்தை உடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக் கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிசேஷம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாசுஷரத்தில் ப்ரக்ருதி

ப்ரத்யயங்களாலே ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய்த் தோற்றின ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற ஆத்மாத்மீய ரக்ஷணவ்யாபாரத்திலும் ஆத்மாத்மீய ரக்ஷணபலத்திலும் ஸ்வாநீநமாகவும் ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கு அந்வயமில்லாதபடி பரந்யாஸ ப்ரதாநமான அத்யந்த பாரதந்தர்யவிசிஷ்ட்ட சேஷத்வாநுஸந்தான விசேஷம்.

விளக்கம் – மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள முமுக்ஷுக்கள் கைக்கொள்ள வேண்டியதான அங்கங்களுடனும் அங்கியுடனும் கூடியதான இந்த உபாயத்தில், அங்கி என்பது தனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்வது ஆகும்; இவ்விதம் சமர்ப்பிக்கும்போது ப்ரபத்தியிலோ அல்லது அதன் பலனிலோ தனக்கு எந்தவிதமான ஸ்வதந்த்ரமும் இல்லை என்று எண்ணியபடியே இருத்தல் வேண்டும். தன்னிடம் பாதுகாப்பாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வேறு ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு நகையை, மீண்டும் அதன் உரிமையாளரிடம், அவன் அணிந்து மகிழும்விதமாக, பத்திரமாக அளித்தல் என்ற நிலையைப் போன்றே ஆத்மசமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான "அ" என்பதன் மூலம் கூறப்படுபவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை முன்னிறுத்தி – தன்னையோ அல்லது தன்னைச் சார்ந்தவர்களையோ காக்கும் பொறுப்பைத் தாங்களாகவே எடுக்காமல் இருக்கவேண்டும்; இப்படியாகக் காப்பதன் மூலம் உண்டாகும் பலனில் தாங்களோ, தங்களைச் சார்ந்தவர்களோ பற்றில்லாமல் இருத்தல்வேண்டும். இந்த நிலையானது - நாம் எம்பெருமானின் அடிமைகள், அவனை மட்டுமே நம்பி உள்ளோம் என்ற எண்ணங்களுடன் கூடியிருத்தல் ஆகும். இவற்றில் நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு முழுவதையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்பது விசேஷமாகும்.

பரஸமர்ப்பணத்தை அநுஷ்டிக்கும் முறை

மூலம் – ஸ்வாத்மாநம் மயி நிசுஷிபேத் என்று சோதிதமான இவ்வநுஸந்தாந விசேஷத்தை அநுஷ்டிக்கும்படி :

சேஷியாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தன் ப்ரயோஜனமாகவே தானே ரக்ஷிக்கும்படிக்கு ஈடாக அநந்யார்ஹ அநந்யாதீந சேஷ பூதனாய் அத்யந்த பரதந்த்ரனான நான் ஆத்மாபி சாயம் ந மம என்கிறபடியே எனக்குரியேனல்லேன்; ஒன்றை நிரூபாதிகமாக என்னது என்னவும் உரியேனல்லேன்;

ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந:

ஸ்வரக்ஷணே அபி அசக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே

என்கிறபடியே என்னையும் என்னதென்று பேர் பெற்றவற்றையும் நானே ஸ்வதந்த்ரனாயும் ப்ரதாநபலியாயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள யோக்யனும்ல்லேன்;

ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச
எதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா

என்று விவேகிகள் அநுஸந்தித்த க்ரமத்திலே என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களும் அவனதே;

ஆத்மாத்மீய பர ந்யாஸோ ஹி ஆத்ம நிசேஷப உச்யதே என்கையால் இவற்றினுடைய ரக்ஷணபரமும் ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகனான அவனதே;

தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பவே ஸ்வாம்யவியுக்ததா
கேசவார்ப்பண பர்யந்தா ஹி ஆத்மநிசேஷப உச்யதே

என்கிறபடியே ரக்ஷணபலமும் ப்ரதாந பலியான அவனதே என்று பாவிக்கை.

விளக்கம் – சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதான (ஸாத்வத தந்த்ரம்) ஸ்வாத்மாநம் மயி நிசுஷிபேத் – தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் – என்று உள்ளதைக் கடைப்பிடிக்கும் முறையானது இப்போது கூறப்படுகிறது. அந்த மனிதன் தனது மனதிற்குள், “நான் எம்பெருமானை முழுவதுமாக நம்பியுள்ளேன்; நான் அவனது அடிமை, அவனுக்காகவே உள்ளேன்; எனது அடிமைத்தனம் வேறு யாருக்காகவும் இல்லை; நான் வேறு யாரையும் நம்பி இருப்பதில்லை. ஆகவே அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும், எதனையும் சார்ந்து இல்லாமல் உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமானுக்கு, தனது ப்ரயோஜனத்திற்காகவே என்னைக் காக்கும் பொறுப்பு உள்ளது”, என்று எண்ண வேண்டும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - ஆத்மாபி சாயம் ந மம – எனது ஆத்மா என்னைச் சேர்ந்தது அல்ல – என்று கூறுவது போன்று, எனது ஆத்மாவும் என்னுடையது அல்ல, வேறு எதனையும் என்னுடையது என்று சொந்தம் கொண்டாடவும் எனக்கு உரிமை இல்லை.

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (294-19) - ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந: ஸ்வரக்ஷணே அபி அசக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே – மண்கட்டி போன்று எம்பெருமானை நம்பி இருக்கின்ற ஜீவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் அற்றவனாகவே உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது அவனால் மற்றவர்களை எப்படிக் காக்க இயலும் – என்றது. ஆகவே என்னையும் என்னைச்

சேர்த்தவர்களையும் எம்பெருமானின் துணையின்றி, சுயமாகக் காப்பாற்றும் திறன் கொண்டவன் அல்லன்.

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (343-24) - ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச ஏதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா - ஆத்மா, ராஜ்யம், செல்வம், மனைவி, வாகனங்கள் போன்ற பலவும் எம்பெருமானுக்காகவே உள்ளன என்று உபரிசரவஸு கூறினான் - என்றது. இப்படியாக அறிஞர்கள் கூறுவது போன்று நானும், எனது என எண்ணப்படும் அனைத்தும் எம்பெருமானுடையதே ஆகும்.
- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-79) - ஆத்மாத்மீய பர ந்யாஸோ ஹி ஆத்ம நிசேஷப உச்சயதே - ஆத்மாவையும், ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவற்றையும் காக்கும் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதே ஆத்மநிசேஷபம் எனப்படும் - என்றது. ஆகவே அனைத்தையும் காக்கும் பொறுப்பு, அனைத்தையும் காப்பாற்றும் அவனுடையதே ஆகும். விஷ்ணு புராணம் (1-22-21) - ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் - அனைவரையும் நியமிக்கும் ஸ்ரீஹரியைத் தவிர, காக்கும் திறன் வேறு யாருக்கும் இல்லை - என்றது காண்க.
- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-73) - தேந ஸம்ரக்ஷயமாணஸ்ய பவே ஸ்வாம்யவியுக்ததா கேசவார்ப்பண பர்யந்தா ஹி ஆத்மநிசேஷப உச்சயதே - எம்பெருமானால் காக்கப்படும் ஆத்மாவை, பலனில் கூட தனக்கு உரிமையில்லை என்ற துணிச்சலுடன் கேசவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தலே ஆத்மநிசேஷபம் ஆகும் - என்றது. இதன்படி சமர்ப்பணம் செய்வதால் உண்டாகும் பலனும் அவனுடையதே என்று எண்ண வேண்டும்.

அதிகாரி விசேஷங்கள்

முமுக்ஷுமாத்ர ஸாமாந்யம் ஸ்வரூபாதி ஸமர்ப்பணம்
அகிஞ்சநே பரந்யாஸ: த்வதிக: அங்கிதயா ஸ்தித:
அத்ர ரக்ஷாபரந்யாஸ: ஸமஸ்ஸர்வே பலார்த்திநாம்
ஸ்வரூப பல நிசேஷபஸ்த்வதிகோ மோக்ஷ காங்க்ஷிணாம்

பொருள் - ஸ்வரூபம் மற்றும் பலன் ஆகியவற்றைச் ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது அனைத்து வகையான முமுக்ஷுக்களும் பொதுவானதே ஆகும். வேறு கதியற்ற முமுக்ஷு

விஷயத்தில் தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை ஸமர்ப்பணம் செய்வது என்பது மேலும் ஓர் அங்கியாக உள்ளது. மற்ற பலன்களை விரும்பும் அதிகாரிகளுக்கும் காக்கும் பொறுப்பை ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது பொதுவாக உள்ளது. மோசடித்தை விரும்பும் அதிகாரிகளுக்கு, ஸ்வரூபம் மற்றும் பல ஸமர்ப்பணம் என்பது அதிகமாக உள்ளது.

ப்ரபத்தியின் பலனை அடைபவன் ஸர்வேச்வரனே

மூலம் – பலார்த்தியாய் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுகிற ஜீவன் பலியாயிருக்க ஈச்வரன் இங்குப் ப்ரதாந பலியானபடி எங்ஙனையென்னில் – அசித்தின் பரிணாமங்கள்போலே சித்துக்குத் தான் கொடுத்த புருஷார்த்தங்களும் ஸர்வசேஷியான தனக்கு உகப்பாயிருக்கையாலே ஈச்வரன் ப்ரதாந பலியாயிருக்கிறான். அசேதநமான குழமணனை அழித்துப் பண்ணியும் ஆபரணம் பூட்டியும் அழகு கண்டு உகக்கிறதோடு சேதநமான கிளியைப் பஞ்ஜரத்தில் வைத்துப் பால் கொடுத்தும் வேண்டினபடி பறக்கவிட்டும் அதின் உகப்புக்கண்டு உகக்கிறதோடு வாசியில்லையிறே நிரபேக்ஷரான ரஸிகர்க்கு.

விளக்கம் – ஏதோ ஒரு பலனை அடையும் பொருட்டு ப்ரபத்தியைச் செய்து, அதன் பலனை அனுபவித்தபடி இருப்பவன் ஜீவனே ஆவான். அப்படி உள்ளபோது, ஈச்வரன் எப்படி பலனைப் பெறுகிறான் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை தரப்படுகிறது. அசித்துக்கு உண்டாகும் மாற்றங்கள் போன்று சித் வஸ்துவான ஜீவனுக்குத் தன்னால் தரப்பட்ட புருஷார்த்தங்களால் ஈச்வரன் மகிழ்கிறான். இதன் காரணம் அனைத்தின் எஜமானனாக உள்ளதால் ஆகும். எதனையும் எதிர்பாராத ஒருவனுக்கு – மண்ணைக் குழைத்து, அதில் ஒரு பொம்மை செய்து, அந்தப் பொம்மைக்கு நகைகள் அணிவித்து அழகு பார்த்தல்; உயிருடன் உள்ள கிளியைக் கூண்டில் வைத்து, அதற்கு பால் அளித்து, தனது விருப்பத்தின்படி அதனை விடுவித்தல் – ஆகிய இரண்டு செய்கைகளுக்கும் எந்த வேறுபாடும் இருப்பதில்லை.

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றால் என்ன

மூலம் – ஆனபின்பு இங்கு

ஸ்வநிர்பரத்வ பர்யந்த ரக்ஷகைகார்த்ய பாவநம்
த்யுக்த ரக்ஷாபல ஸ்வாம்யம் ரக்ஷ்யஸ்யாத்ம ஸமர்ப்பணம்

விளக்கம் – ஆகவே ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பது தனது ஆத்மா என்பது தன்னைக் காக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்காகவே உள்ளது என்றும், ஆகவே ஆத்மா குறித்து தனது பொறுப்பு நீங்கியது என்றும், இந்த ஸமர்ப்பணம் மூலம் கிட்டும் பலன் தன்னுடையது அல்ல என்றும் எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகும்.

ஸ்வரூபம் ஞானம் அற்றவர்களுக்கு ஆளவந்தாரின் தாத்தபர்யம்

மூலம் – ஸ்தோத்ரத்தில்

வபுராதிஷு யோ அபி கோ அபி வா குணத: அஸாநி யதாததாவித:
ததயம் தவ பாதபத்யோரஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:

என்கிறதுக்குத் தாத்தபர்யமென்னென்னில் – முத்திரையிட்டிருக்கிற ராஜாவின் கிழிச்சீரை ஒரு ஹேதுவாலே தன் கையிலே இருந்தால் ராஜா கைக்கொள்ளுமென்று உள்ளிருக்கிற மாணிக்கத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை விசதமாக அறியாதே கிழிச்சீரையோடே மீளக்கொடுக்குமாப்போலே தேஹாத்யதிரித்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸ்திதிகளை விசதமாக விவேகிக்க அறியாதாரும் உள்ள அறிவைக் கொண்டு ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினால் அவ்வளவாலும் அநாதிகாலம் பண்ணின ஆத்மாபஹார சைர்யத்தால் உண்டான பகவந்நிகரஹம் சமிக்குமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்திலே திருவுள்ளம்.

விளக்கம் – ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரத்தில் (52) - வபுராதிஷு யோ அபி கோ அபி வா குணத: அஸாநி யதாததாவித: ததயம் தவ பாதபத்யோரஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: - சரீரம் போன்றவைகளில் நான் ஏதோவொன்றாக இருக்கக்கடவேன்; எனது குணங்களாலும் நான் எப்படிப்பட்டவனாகவாவது இருக்கக்கடவேன்; நான் உனது அடிமை என அறிவேன்; ஆகவே உனது இரண்டு தாமரை போன்ற திருவடிகளின் என்னை ஸமர்ப்பிக்கிறேன் – என்று உள்ளது காண்க. இதன் கருத்து என்ன? ஒருவன் தான் செல்லும் வழியில் அரசாங்க முத்திரையுடன் கூடிய மூட்டை ஒன்றைக் காண்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த மூட்டைக்குள் இருக்கும் உயர்ந்த கற்கள் குறித்து அவன் அறியவில்லை என்றாலும், அந்த மூட்டையில் அரசாங்க முத்திரை உள்ளதால், அதனை அரசன் ஏற்றுக் கொள்வான் என்ற எண்ணத்துடன் அரசனிடம் கொடுக்க முற்படுவான் அல்லவா? இது போன்ற உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம், இருப்பு ஆகியவற்றை ஒருவன் அறியாதபோதிலும், தங்களுக்கு உள்ள அற்பமான அறிவு கொண்டு மட்டுமே தங்கள் ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்வர். இப்படிச் செய்த காரணத்தினாலேயே, எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவை அபஹரித்த காரணத்தினால் பெறக்கூடிய தண்டனையை ஸர்வேச்வரன்

தள்ளுகிறான் என்று அறியவேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள இந்தக் கருத்தே ஆளவந்தாரின் திருவுள்ளத்தில் இருந்தது.

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் குறித்து ஆளவந்தாரின் தாத்தப்ர்யம்

மூலம் – இதுக்குமேல் மம நாத யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ் ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும் ஸ்வரூபாதி விவேகமின்றிக்கே ஸமர்ப்பிக்கப்படுக்காலும் தன்னுடைய த்ரவ்யத்தை ராஜாவுக்கு உபஹாரமாகக் கொடுப்பாரைப் போலே, “என்னது” என்கிற அபிமாநத்தோடே ஸமர்ப்பிக்கில் ஆத்மாபஹாரசைர்யம் அடியற்றதாகா தென்கைக்காகவத்தனை; அல்லது சாஸ்த்ர சோதிதமாய்த் தாம் அநுஷ்டித்த ஸமர்ப்பணத்தை அஜ்ஞக்ருத்யமாக்கினபடியன்று. ஆக இரண்டு ச்லோகத்தாலும் யதாவஸ்தித ஸ்வரூபாதி விவேகமில்லையேயாகிலும் “ந மம” என்று ஸ்வஸம்பந்தம் அறுக்கையே அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: என்னும்படி பரஸமர்ப்பணப்ரதாநமான சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ஸாரமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – அடுத்த ச்லோகத்தில் (ஸ்தோத்ரம் – 53) – என்னுடைய நாதனே – தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி ஒருவன் பரஸமர்ப்பணம் செய்தபோதும், அதனை அறியாமல் இருக்கக்கூடும்; இவன் ராஜாவுக்குத் தனதான ஒரு பொருளை கொடுப்பது போன்று செய்தாலும், அதுவரை ஆத்மாவைத் திருடியிருந்த குற்றத்தை முழுவதுமாக மறைத்துவிடாது. இதன் மூலம் ச்லோகம் 52ல் சாஸ்த்ர விதிகளின்படி செய்த ஸமர்ப்பணம் என்பது அறியாமையால் எழுந்தது என்று ஆளவந்தார் கூறுவதாகாது. ஆக இந்த இரண்டு ச்லோகங்கள் மூலமும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதான பரஸமர்ப்பணம் என்பது, ந மம – எனது அல்ல என்று கூறுவதும், தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் இல்லை என்றாலும் அனைத்திலும் இருந்து பற்றுதல் நீங்கி நிற்பது என்பதுமே ஆகும். இதனையே சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட பரஸமர்ப்பணத்தின் ஸாரமாக ஆளவந்தார் (ஸ்தோத்ரம் – 60) - அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: - நானும் உன்னுடைய ரக்ஷிக்க வேண்டிய பொறுப்பாக உள்ளேன் – என்றார்.

த்வயத்தில் பரஸமர்ப்பணம்

மூலம் – இப்படி சேஷத்வாநுஸந்தான விசிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் த்வயத்தில் உபாயபரமான பூர்வகண்டத்தில் மஹாவிச்வாஸபூர்வக கோப்த்ருத்வவரண கர்ப்பமான சரணசப்தோபலிஷ்ட க்ரியாபதத்திலே சேர்ந்து அநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – த்வயத்தின் முதல் பகுதியில் உபாயம் கூறப்படுகிறது. தனது ரக்ஷகத்திற்கு எம்பெருமானையே சரணம் புகவேண்டும். இந்தச் செயலானது தான் எம்பெருமானின் அடிமை என்றும், அவனுக்காகவே உள்ளேன் என்ற எண்ணத்துடன் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இதனை ப்ரபத்தே என்னும் பதமானது சரணம் என்ற பதத்துடன் கூடியதாக உணர்ந்து எண்ணவேண்டும். சரணம் என்னும் பதம் “காப்பாற்றவேண்டும்” என்ற விண்ணப்பத்துடன் தொடங்குவதான மஹாவிச்வாஸத்தை உள்ளடக்கியதாகும்.

மூலம் – இப்படி இவை ஆறும் இம்மந்த்ரத்திலே விமர்சதசையில் தனித்தனியே அநுஸந்தித்தாலும் வாக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி தசையில் அல்லாத வாக்யார்த்தங்கள்போலே ஸாங்கமான ப்ரதாநம் ஏகபுத்தயாருடமாம். ஆகையால் யதாசாஸ்த்ரம் ஸாங்கப்ரதாநா நுஷ்டாநம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயிற்று. அநேக வ்யாபார ஸாத்ய தாநுஷ்கனுடைய லக்ஷ்ய வேதார்த்தமான பாணமோக்ஷம் க்ஷணக்ருத்யமாகிறாப்போலே இவ்வாத்ம ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணமிருக்கும்படியென்று ச்ருதிஸித்தம்.

விளக்கம் – இப்படியாக இந்த ஆறும் (ஐந்து அங்கங்கள், ஒரு அங்கி) தனித்தனியே அநுஸந்திக்கப்பட்டாலும், ஒரே பொருளை அளிக்கவல்ல வாக்யமாகவே கொள்ள வேண்டும். இப்படியாக ஆத்ம ரக்ஷ பரஸமர்ப்பணம் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக, ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றப்படுவது என்று அறியலாம். ஒரு வில்லாளி இலக்கைக் குறி வைத்து அம்பு எய்யும்போது, அவன் பல செயல்களைச் செய்தாலும் (அம்பு எடுத்தல், நாண் ஏற்றுதல், குறி பார்த்தல் போன்றவை), அம்பு விடுதல் என்பது ஒரு க்ஷணத்தில் முடிந்துவிடுகிறது. இது போன்றே எம்பெருமானிடம் தனது ரக்ஷகத்தின் பொருட்டு ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது ஒரு க்ஷணத்தில் நடப்பதாகும். இதனை ச்ருதிகளில் காணலாம்.

ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் பரஸமர்ப்பணமே முக்கியம்

மூலம் – இப்பரஸமர்ப்பணமே ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் ப்ரதாநமாக அநுஸந்தேயமென்னு மிடத்தை

அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிஷிபேத்
மயி நிஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி

என்று ஸாத்யகி தந்த்ரத்திலே பரஸ்வீகாரம் பண்ணுகிற சரண்யன்தானே தெளியவருளிச் செய்தான்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் முக்கியமாக பரஸமர்ப்பணமே அநுஸந்திக்கப்படுகிறது என்பதை ஸாத்யகி தந்த்ரத்தில், நம்மைக் காப்பாற்றுவதாக உறுதி அளிக்கின்ற எம்பெருமானே கூறுவதைக் காணலாம். இந்த வரியானது - அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிசுஷிபேத் மயி நிசுஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி – இந்த மந்த்ரம் கொண்டு ஒருவன் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்; இப்படிச் செய்யவேண்டியதை என்னிடம் செய்தவன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் – என்பதாகும்.

அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தி முறை

மூலம் – இதில் ஸாங்காநுஷ்டாநமாயற்றது கர்த்தருத்வ த்யாக மமதா த்யாக பல த்யாக ப்லோபாயத்வ த்யாக பூர்வகமான ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி அர்த்தாநுஸந்தானத்தோடே குருபரம்பரோபஸத்திபூர்வக த்வயவசந முகத்தாலே ஸ்வரூப பல ந்யாஸ கர்மமான ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை.

விளக்கம் – இந்த அங்கியை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்கும் முறை என்பது: தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்னும் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் அளித்தல் என்பதற்கு முன்பாக கீழே உள்ளவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் – தானே அனைத்தையும் செய்வதாக எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும், "எனது" என்று எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும், பலன்களில் உள்ள பற்றுதல்களைக் கைவிட வேண்டும், தானாகவே பலனை விளைவிக்கக்கூடிய உபாயத்தைப் பின்பற்றுவதாக எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும்; இதனைத் தொடர்ந்து ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் (எம்பெருமானுக்கு ஏற்றவனாக நடப்பேன் என்னும் உறுதி) போன்றவற்றை அவற்றின் பொருளுடன் உணர்ந்து நிற்கவேண்டும்; தொடர்ந்து குருபரம்பரையை த்யானித்தபடி இருக்கவேண்டும்; த்வய மந்த்ரம் உச்சரிக்க வேண்டும். தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று பரஸமர்ப்பணம் செய்வதன் அடிப்படையில் தனது ஸ்வரூபத்தை அர்ப்பணிப்பதும், பரஸமர்ப்பணம் மூலம் கிட்டும் பலனை அர்ப்பணிப்பதும் உள்ளன என்று அறியவேண்டும்.

ப்ரபத்தியில் உள்ள த்யாகங்களின் காரணம்

மூலம் – இக்கர்த்தருத்வத்யாகத்துக்கு நிபந்தனம் தன் கர்த்தருத்வமும் அவனடியாக வந்ததென்று தனக்கு யாவதாத்மபாவியான பகவதேக பார தந்த்ரயத்தை அறிகை. மமதாத்யாகத்துக்கும் பலத்யாகத்துக்கும் நிபந்தனம் ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ஸ்வரூபாநுபந்தி பகவதேக சேஷ்வஞானம். ப்லோபாயத்வ த்யாகத்துக்கு நிபந்தனம்

சரண்ய ப்ரஸாதனமான இவனுடைய அநுஷ்டானம் ப்ரதாநபலத்துக்கு வ்யவஹித காரணமாகையும் அசேதநமாகையாலே பலப்ரதாந ஸங்கல்பாச்ரயமல்லாமையும்.

விளக்கம் – “நாமே நமது செயல்களைச் செய்கிறோம்” என்ற எண்ணம், நமது ஆத்மா உள்ளவரை நாம் முழுவதுமாக எம்பெருமானையே சார்ந்து உள்ளோம் என்ற சிந்தனை உதயமாகும்போது நீங்கிவிடும். இதன் மூலம் ஒரு செயலைச் செய்யும் திறன் என்பது எம்பெருமான் நமக்கு அளித்தது என்ற ஞானம் உண்டாகிறது. மேலும் “என்னுடையது” என்ற எண்ணம், ப்ரபத்தியின் பலன் மீது விருப்பம் முதலானவை – தானும், தன்னைச் சார்ந்தவையும் எம்பெருமானுக்காகவே உள்ளோம் என்றும், அவனுடைய அடிமையாகவே நாம் உள்ளோம் என்றும் பிறக்கின்ற ஞானம் மூலம் நீங்கிவிடும். அடுத்து மோக்ஷ பலனை அளிக்கவல்ல உபாயத்தினையும் கைவிடவேண்டும். இந்தக் கைவிடுதல் என்பது – எம்பெருமானின் கருணையைப் பெறுவதற்காக ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன், அந்த ப்ரபத்தி என்பது அசேதனமாக உள்ளதால் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ மோக்ஷ பலனை அளிக்கும் ஸங்கல்பம் கொண்டதல்ல என்றும், அந்தப் பலனை அளிக்கவல்ல உபாயமாக எம்பெருமானே உள்ளான் என்றும் அறிவதன் மூலம் உண்டாகும்.

ஈச்வரன் பலனுக்கு உபாயமாதல்

மூலம் – ஈச்வரன் பலோபாயமாகிறது ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தாலே கரண களேபர ப்ரதாநம் தொடங்கி த்வயோச்சாரணபர்யந்தமாக ஸர்வத்துக்கும் ஆதிகாரணமான தானே ப்ரஸாதபூர்வக ஸங்கல்பவிசேஷ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு அவ்யவஹித காரணமாகையாலும் உபாயாந்தர சூந்யனுக்கு அவ்வோ உபாயஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கையாலும் இங்ஙனிருக்கைக்கடி தர்மி க்ராஹகமான சாஸ்த்ரத்தாலே அவகதமான வஸ்துஸ்வபாவமாகையால், இவ்வர்த்தம் யுக்திகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாது.

விளக்கம் – எல்லையற்ற அன்பு காரணமாக மனிதர்களுக்கு உடல் மற்றும் உறுப்புகள் உண்டான காலம் தொடங்கி, அந்த மனித த்வய மந்த்ரத்தைக் கூறும் காலம் வரை அனைத்திற்கும் காரணமாகத் தானே நிற்கிறான்; மேலும் எம்பெருமான் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவும், தான் கொண்டுள்ள கருணையை வெளிப்படுத்தும் ஆசையுடனும் உள்ளான்; அவனே மோக்ஷத்திற்கான நேர்க்காரணமாகவும் உள்ளான்; மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமல் தவிப்பவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாகத் தானே நிற்கிறான். இத்தகைய ஆணித்தரமான கருத்துக்களை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக வஸ்துவின் (பகவானின்) தன்மைகளைக் கொண்டு அறியலாம். சாஸ்த்ரங்கள் பகவானின் தன்மைகளைக் கூறும்போது, மேலே உள்ள தன்மைகளை கொண்ட வஸ்துவே பகவான்

என்றும், இதனை வேறு எந்தவிதமான காரணங்களாலும் மறுக்க இயலாது என்றும் கூறுகின்றன.

நடாதூர் அம்மாள் அருளிய ப்ரபத்தியின் சுருக்கம்

மூலம் - இது ஸாங்காநுஷ்டாநத்துக்கு நடாதூர்மாள் அருளிச்செய்யும் சுருக்கு: -
“அநாதிகாலம் தேவரீருக்கு அநிஷ்டாசரணம் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தேன். இன்று முதல் அநுகூலனாய் வர்த்திக்கக் கடவேன். ப்ரதிகூலா சரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேன். தேவரீரைப் பெறுகைக்கு என் கையில் ஒரு கைமுதலில்லை. தேவரீரையே உபாயமாக அறுதியிட்டேன். தேவரீரே உபாயமாகவேணும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலாதல் இஷ்ட ப்ராப்தியிலாதல் எனக்கினி பரமுண்டோ?”, என்று.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்க நடாதூர் அம்மாள் அருளிச்செய்த சுருக்கம் பின்வருமாறு - எல்லையற்ற காலமாக நான் உனக்குப் பிடிக்காதவற்றை மட்டுமே செய்தபடி ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றித் திரிந்தேன். இந்த நாள் தொடங்கி உனக்கு எது விருப்பமோ அதனை மட்டுமே செய்வேன். உனக்கு வருத்தம் உண்டாக்கும் எதனையும் நான் இனி செய்யமாட்டேன். உன்னை அடைவதற்கு என்னிடம் எந்தவிதமான முதலுமில்லை. உன்னையே உபாயமாகக் கொள்வது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். என்னுடைய உபாயமாக நீயே இருத்தல் வேண்டும். இனி எனக்குத் தீமையை ஏற்படுத்துவதை தவிர்த்தல், நன்மையை உண்டாக்குதல் ஆகிய செயல்களில் என் பொறுப்பு ஏது இல்லை; அவை உன்னுடையதே ஆகும்.

அங்கங்களை ஒருமுறை செய்தல்

மூலம் - இவ்விடத்தில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் உபாயபரிகரமாய் ஸக்ருத்தாயிருக்கும். மேல் இவன் கோலின அநுகூல வ்ருத்தயாதிகளோடே போகிறவிடமும் உபாயபலமாய் யாவதாத்மபாவியாய் இருக்கும். இவற்றில் ப்ரதிகூல்யவர்ஜநமும் அம்மாள் அருளிச் செய்தபடியே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் போலே ஸங்கல்பரூபமானாலும் ஸக்ருத் கர்த்தவ்ய மென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். அபாயேப்யோ நிவ்ருத்த: அஸ்மி என்கிறபடியே அபிஸந்தி விராமமாதல் ப்ராதிகூல்ய ஸ்வரூப நிவ்ருத்தியாதலானாலும் அதில் ப்ரதமக்ஷணம் அங்கமாய் மேலுள்ளது பலமாய்க்கடவது. இப்படி விச்வாஸத்திலும் பார்ப்பது.

ப்ரவ்ருத்தி: அநுகூலேஷு நிவ்ருத்தி: ச அந்யத: பலம்
ப்ராரப்த ஸக்ருதாச்ச ஸ்யாத் ஸங்கல்பே ச ப்ரபத்தி:

விளக்கம் - இவற்றில் எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தள்ளுவதும், அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தலும் என்ற உறுதிமொழியை உபாயத்தின் அங்கமாக ஒருமுறை எடுத்துக்கொண்டாலே போதுமானது. அதன் பின்னர் ஒருவன் விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கியபடி வாழ்வது போன்ற ஸங்கல்பங்கள், உபாயத்தின் பலனாக இவனுடைய ஆத்மா உள்ளவரை நீடிக்கும். நடாதூர் அம்மாள் சொற்களில் உள்ளபடி எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்குதல் என்பது, அந்தச் செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்கும் உறுதியே என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த உறுதியை ப்ரபத்தியின்போது ஒருமுறை எடுத்துக் கொண்டாலே போதுமானது. லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (50-215) - அபாயேப்யோ நிவ்ருத்த: அஸ்மி - ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளக்கூடிய பாவங்களில் இருந்து விலகினேன் - என்றது காண்க. விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தள்ளுதல் என்பது - அவற்றின் தொடர்பு இல்லாமல் இருத்தல், அவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது என்னும் உறுதி - ஆகிய இரண்டில் ஒன்றெனக் கொள்ளலாம். எப்படி இருப்பினும் இது ஓர் அங்கமே ஆகும். அதன் பின்னர், விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்குதல் போன்றவை ப்ரபத்தின் பலனாகவே கொள்ளப்படும். இதனையே விச்வாஸத்திலும் கொள்ளலாம். இதனை - ப்ரவ்ருத்தி: அநுகூலேஷு நிவ்ருத்தி: ச அந்யத: பலம் ப்ராரப்த ஸுக்ருதாச்ச ஸ்யாத் ஸங்கல்பே ச ப்ரபத்தி: - ப்ரபத்தியின் பின்னர், எம்பெருமானுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்வதும், விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தள்ளுவதும் கடந்த பிறவிகளின் புண்யத்தாலும், ப்ரபத்தியின்போது எடுத்துக் கொள்ளும் ஸங்கல்பத்தாலும் ப்ரபத்தியின் பலனாக ஆகிறது.

ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பதில் சாதூர்யம்

மூலம் - ஆகையால் இருந்த நாளில் நிரபராத கைங்கர்யத்தையும் ப்ராரப்த சரீராந்தர்ம் மோக்ஷத்தையும் சேரப் பலமாகக் கோலிப் ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள் நிபுணர்.

விளக்கம் - ஆகவே அறிந்தவர்கள் எவ்விதம் ப்ரபத்தி செய்வார்கள் என்றால், வாழ்நாளில் தவறாத கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்றும், பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் முடிந்து உயிரைவிடும் நேரத்தில் மோக்ஷம் கிட்டவேண்டும் என்றும் செய்வார்கள்.

அறவே பரமென்று அடைக்கலம் வைத்தனரன்று நம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தகவுற்ற பிரானடிக் கீழ்
உறவே இவனுயிர் காக்கின்ற ஒருயிருண்மையை நீ
மறவேலென நம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே.

பொருள் - நமது ஆசார்யர்கள் வேதங்கள் என்னும் ஸாம்ராஜ்யத்தில் முடிசூடி நிற்கும் அரசர்கள் ஆவர். இந்த ஆசார்யர்கள் - தனது கருணை காரணமாக, எல்லையற்ற காலமாக நம்மைக் காப்பது என்னும் உறுதியைக் கொண்டுள்ள எம்பெருமானின் திருவடியின்கீழ், நம்மை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு நம்மைவிட்டு நீங்கும்படி ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவாக ஸமர்ப்பிக்கின்றனர். நம்மிடம், “அந்தர்யாமியாக உள்ள எம்பெருமான், அவனுடைய அடிமையாக உள்ள உன்னை எப்போதும் ரக்ஷிப்பான் என்பதை மறக்காதே”, என்று உபதேசம் செய்தனர்.

யுக்ய ஸ்யந்தந ஸாரதி க்ரமவதி த்ரயந்த ஸந்தர்சிதே
 தத்த்வாநாம் த்ரிதயே யதாஹு விவித வ்யாபாரஸந்தாநிநி
 ஹேதுத்வம் த்ரிஷு கர்த்துபாவ உபயோ: ஸ்வாதீநதைகத்ர தத்
 ஸ்வாமி ஸ்வீக்ருத யத் பர: அயம் அலஸ: தத்ர ஸ்வயம் நிர்பர:

பொருள் - குதிரை, தேர், தேர் ஓட்டுபவன் என்ற மூன்றைப் போன்று, மூன்று தத்துவங்களான சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவை செயல்பாடுகளிலும் தன்மைகளிலும் உள்ளதாக வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. இந்தச் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்தவரை மூன்றுமே காரணமாக இருத்தல் என்பதைக் கொள்கின்றன. இவற்றில் செயல்கள் செய்வது என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இருவரிடமும், செயல்கள் செய்யாத தன்மை ஈச்வரனிடமும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, எந்த ஒரு எஜமானனான எம்பெருமானால் தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பு ஏற்கப்படுகிறதோ, அந்த ஜீவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பில்லாதவனே ஆகிறான்.

ஸாங்கப்ரபதந அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

13. க்ருதக்ருத்யாதிகாரம்

(ப்ரபத்தி என்னும் கடமை முடித்த சேதனன் கவலை நீங்கி நிற்பது)

ஸமர்த்தே ஸர்வஜ்ஞ ஸஹஜ ஸஹ்ருதி ஸ்வீக்ருத பரே
யத் அர்த்தம் கர்த்தவ்யம் ந புநரிஹ யத் கிஞ்சித் அபி ந:
நியச்சந்தஸ்தஸ்மிந் நிருபாதி மஹாநந்த ஜலதௌ
க்ருதார்த்தீகுர்ம: ஸ்வம் க்ருபணம் அபி கைங்கர்ய தநிந:

பொருள் - அனைத்தையும் முடிக்கும் சக்தி உள்ளவன், அனைத்தையும் அறிந்தவன், தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தாலேயே நம்மிடம் அன்புடன் உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை தான் எடுத்துக் கொண்ட பின்னர், அதற்காக நாம் மீண்டும் இந்த உலகில் ஏதும் செய்யத் தேவையில்லை. அதன் பின்னர், நமது ஆத்மாவை எல்லையற்ற ஆனந்தக் கடலாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதிலேயே நமது ஆத்மாவை நிலைநிறுத்த வேண்டும். அந்த மோக்ஷம் என்பது உடனே கிட்டாத தரித்ரம் அடைந்தவர்களாக நின்றாலும், நமக்குக் கைங்கர்யம் என்னும் பெருஞ்செல்வம் கிட்டியதை எண்ணி மகிழ்வுடன் இருப்போமாக.

ப்ரபத்தியைச் செய்தவனை “செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன்” என்று கூறுவது ஏன்

மூலம் - இவ்வுபாய விசேஷ நிஷ்டன் ப்ராப்திக்கு அநந்தரகாலம் தொடங்கித் தான் இதுக்குக் கோலின பலத்தைப் பற்றத் தனக்குக் கர்த்தவ்யாம்சத்தில் அந்வயமில்லா மையாலும் கர்த்தவ்யாம்சம் ஸக்ருதநுஷ்டானத்தாலே க்ருதமாகையாலும், ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்ய ஸங்கல்பனான பலப்ரதன் “மா சுச:” என்று அருளிச் செய்கையாலும், தனக்குப் பிறந்த பரந்யாஸரூப தசையைப் பார்த்து நிர்பரனாய்;

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட நேரம் தொடக்கமாக, அதன் பலனைப் பெறுவதற்காக வேறு எதனையும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவன் என்ன செய்யவேண்டுமோ, அந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்ததிலேயே அடங்கிவிடுகிறது. சுதந்திரமாக உள்ளவனும், எடுத்த செயலை முடிப்பது என்ற விரதம் பூண்டவனும், ப்ரபத்தியின் பலனை அளிக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் கீதையில் (18-66) - மா சுச: - கவலைப்படாதே - என்றான். இந்தக் காரணங்களால் ப்ரபன்னன், தனது பாரங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டதை எண்ணியபடியே கவலையின்றி உள்ளான்.

மூலம் - “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிறபடியே ஸித்தோபாயத்வேந ஸ்வீக்ருதனான ஸர்வேச்வரன், “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று பலப்ரதாந ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணுகையாலே இப்படி விச்வஸநீயனுமாய் ஸமர்த்தனுமாய் உபாயபூதனுமான ஈச்வரனைப் பார்த்து பலஸித்தியில் நிஸ்ஸம்சயனுமாய், நிர்பயனுமாய், கடையேறவிட்ட அந்ய புருஷார்த்தங்களையும் காம்பறவிட்ட உபாயாந்தரங்களையும் அகிஞ்சநன் அயத்நமாக மஹாநிதியைப் பெறுமாப் போலே தான் பெறப்புகுகிற பரம புருஷார்த்தத்தையும் பார்த்து ஹஷ்டமநாவாய்;

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் கீதையில் - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ: - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக - என்றான். இதனால் கிட்டும் பலனைத் தானே அளிப்பதாக - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் காப்பாற்றுவேன் - என்று உறுதி அளிக்கிறான். இப்படியாக நம்பத்தகுந்தவனாக, எதனையும் செய்யவல்லவனாக, உபாயமாக உள்ளா ஸர்வேச்வரனைக் காணும் ப்ரபன்னன், தான் செய்த ப்ரபத்திக்கான பலன் குறித்து உள்ள ஐயங்களைக் கைவிடுகிறான்; தனது பயம் அனைத்தையும் துறக்கிறான்; மற்ற புருஷார்த்தங்களை அவற்றின் வாஸனையுடன் கைவிடுகிறான்; மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிடுகிறான். மிகுந்த ஏழை ஒருவன், எந்தவிதமான பெரும் முயற்சியும் இல்லாமல் பெருஞ்செல்வம் கிட்டப்பெறுகிறான் என்னும்போது, அவனுக்கு ஏற்படும் ஆனந்தம் போன்று, ப்ரபன்னன் தான் அடையவுள்ள பரமபுருஷார்த்தத்தை எண்ணியபடி மகிழ்கிறான்.

மூலம் -

தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ருணாம் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந்
ஸர்வாத்மநா ய: சரணம் சரண்யம் நாராயணம் லோககுகும் ப்ரபந்ந:

என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ப்ரஜாபதி பசுபதி என்றாற்போலே பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஸஜாயதீயரான சேஷத்ரஜ்ஞரைப் பற்ற ஓரோர் அவஸரங்களிலே கைக்கூலி போலே சில உபாதிகளடியாக எழுதாமறையிலே ஏறிட்டுக் கிடக்கிற அடிமை தீட்டும் முதல் மாளாதே பொலிசையிட்டுப் போகிற தனிசுதீட்டும் கிழித்தவனாகையாலே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய நைமித்திகங்களில் அவர்கள் பேர் சொல்லும்போது

யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந்
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே

இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டபடியே ராஜஸேவகர் ராஜாவுக்குச் சட்டை மேலே மாலையையும் ஆபரணத்தையும் இட்டாலும் சட்டையில் துவக்கற்று ராஜாவின் ப்ரீதியே ப்ரயோஜனமாகத் தெளிந்திருக்குமாப்போலவும், யஜ்ஞ அக்ரஹர அத்யாயாதிகளிலும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமஹாத்மயத்திலும் ஸாக்ஷாதர்ப்யாவரோதம் ஜைமிநி: என்கிற ஸூத்திரத்திலும் சொல்லுகிறபடியே தேவர்கள் பித்ருக்கள் என்கிற சட்டைகளோடு துவக்கற அவ்வோ சப்தங்கள் அவயவ சக்தி பௌஷ்கல்யங்களாலே ஈச்வரன் பக்கலிலே நாராயணாதிசப்தங்கள் போலே நிற்கிற நிலையையுங்கண்டு, அவற்றினுடைய உச்சாரணாதிகளில் ச்வேதீபவாலிகளான சுத்தயஜாதிகளுக்குப் போலே தன் பரமைகாந்தித்வம் குறையாதே நிற்கிறபடியை நிரூபித்துத் தன் வர்ண ஆச்ரம நிமித்த குணாத்யதிகாரத்துக்கு அநுரூபமாக அடிமை கொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கிற சாஸிதாவான சேஷியினுடைய சாஸ்த்ரவேத்ய ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா பரிபாலநரூப கைங்கர்ய முகத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ விதித பரமபுருஷாபிப்ராயரான முக்தரைப்போலே கிஞ்சித்கரனாய்க் கொண்டு முக்ததூல்யனாய், உபாயபூர்த்தியாலே க்ருதக்ருத்யனென்றும், புருஷார்த்தபூர்த்தியாலே க்ருதார்த்தனென்றும் சாஸ்த்ரங்களாலும் தந்நிஷ்டராலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-41) - தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ருணாம் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் ஸர்வாத்மநா ய: சரணம் சரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந: - அனைவராலும் அடையத்தக்கவனும், அனைவருக்கும் ஆசார்யனாக உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனைச் சரணம் என அடைந்த ஒருவன் தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள், பித்ருக்கள் என யாருக்கும் அடிமையும் இல்லை, கடன்பட்டவனும் அல்லன் - என்றது காண்க. இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் தங்கள் நித்ய, நைமித்திக கர்மங்களில் ப்ரஜாபதி, பசுபதி என்பது போன்ற, தங்களை ஒத்த ஜீவர்களின் பெயர்களை உச்சரிக்கக்கூடும். இவர்கள் தங்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் என்னும் எழுதாத வேதங்களுக்குக் கடன்பட்டவர்களாக, அந்தக் கடனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய வட்டி போன்று தேவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டியதாகிறது. ஆனால், ப்ரபத்தி செய்தவனுக்கு அந்தக் கடன்சீட்டு கிழிக்கப்பட்ட ஒன்றாகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒருவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களான நித்ய, நைமித்திக கர்மங்களில் இவர்களில் பெயரை உச்சரிக்கக்கூடும் (பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள் = தேயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் மற்றும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம்). இவ்விதம் மற்றவர்களின் பெயர்களை உச்சரித்தாலும், அவை ஈச்வரனையே குறிப்பிடுகின்றன என அறிகிறான். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந் தராத்த்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - பித்ருக்கள், தேவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் அக்னியை ஆராதனை செய்பவர்கள் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவான எம்பெருமானையே ஆராதனை செய்கிறார்கள் - என்றது காண்க. அரசனின்

வேலையாட்கள் அரசனின் சட்டை மீது மாலை மற்றும் ஆபரணங்கள் அணிவித்த காரணத்தால், அவர்கள் சட்டைக்கு மரியாதை செய்கின்றனர் என்பதல்ல, அதனுள் உள்ள அரசனுக்கே அவற்றைச் செய்கின்றனர் அல்லவோ? இதே கருத்து மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் உள்ள யஜ்ஞ அக்ரஹரத்திலும், ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமஹாத்மயத்திலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-29) - ஸாக்ஷாதர்ப்யாவரோதம் ஜைமிநி: - அக்னி போன்ற சொற்கள் எம்பெருமானையே குறிப்பதால் விரோதமில்லை என்று ஜைமிநி கூறிகிறார் - என்பது போன்ற சூத்திரங்களிலும் உள்ளது. தேவர்கள், பித்ருக்கள் என்னும் சொற்கள், எம்பெருமானின் சட்டை போன்ற தேவர்கள், பித்ருக்கள் என்பதைக் குறிக்கவில்லை. அவை நாராயணன் என்னும் பதம் போன்று ஈச்வரனையே குறிப்பதாக உள்ளன. ச்வேத த்வீபத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நாராயணன் என்ற திருநாமத்தை உச்சரிக்கும்போது “நார” என்ற சப்தம் உண்டானாலும், அவன் மீது மட்டுமே உள்ள உறுதியான பக்தி எப்படி மாறாமல் உள்ளதோ, அது போன்று, ப்ரபந்நன் தனது கர்மங்களின் பொருட்டு உச்சரிக்கும் ப்ரஜாபதி, பசுபதி போன்றவைகளால் எந்த தோஷமும் பெறுவதில்லை. ஒவ்வொருவரின் வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்ப, அவரவர்களைத் தனது சேவகனாக எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ஏற்க ஸங்கல்பம் செய்துள்ளான். ஆகவே சேஷியான அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியப்படுகின்ற, அவனால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தல் ஆகும். முக்தர்கள் எவ்விதம் நேரடியாகவே எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தை அறிந்துகொண்டு கைங்கர்யம் செய்கின்றனரோ, அது போன்று, ப்ரபந்நனும் சிறிதுசிறிதான கைங்கர்யங்களைச் செய்ய முயல்வான். இப்படிப்பட்டவன், சரியான உபாயத்தைக் கைக்கொண்டதால் “க்ருதக்ருத்யன்” (செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன்) என்றும், தான் அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை அடைந்துவிட்டதால் “க்ருதார்த்தன்” என்றும் சாஸ்த்ரங்களால் புகழப்படுகிறான்.

சரணாகதிகத்யத்திலிருந்து உதாரணம்

மூலம் - இவனுடைய இந்தக் க்ருதக்ருத்ய அநுஸந்தானத்தை அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சன ப்ராப்திஷு நிச்சய: ஸுகமாஸ்ஸ்வ என்று சரணாகதிகத்யத்திலே நிகமித்தருளினார். இதுக்குக் கருத்து - அநாதிகாலம் அஜ்ஞாதிலங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷை பகவத் க்ருபையடியாக உண்டான ஸாதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்தபின்பு சரண்ய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹஹேதுக்களையெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வசேஷியான

ஸ்ரீய:பதி தன் பேறாகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்பரனாயிரு – என்கை. இது “மா சுச:” என்கிற சரண்ய வாக்யத்திலும் தீர்ந்த பொருள்.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்ட க்ருதக்ருத்யன் தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்துவிட்ட காரணத்தினால் அடையக்கூடியதை எம்பெருமானார் சரணாகதிகத்யத்தில் - அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சன ப்ராப்திஷு நிச்சய: ஸுகமாஸ்ஸவ – எனவே நீ என்னை உள்ளபடி அறிவதிலும், காண்பதிலும், அடைவதிலும் எந்தவிதமான ஐயமும் கொள்ளாமல், இன்பமாக இருந்து வருவாயாக – என்று ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவாய் மலர்கிறான். இதன் கருத்து பின்வருமாறு: எல்லையற்ற காலமாக எம்பெருமான் நமக்கு விதித்த கட்டளைகளை, நமது அறியாமை காரணமாக மீறி நடந்ததால், அவன் அளித்த தண்டனை காரணமாக நாம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளோம். இப்படியாக உள்ள நம்மைக்கரையேற்றுவதற்கான சரியான சந்தர்ப்பத்தை எம்பெருமான் எதிர்நோக்கியே உள்ளான். அவனது கருணை காரணமாக நமக்கு ஆசார்யனின் கடாசஷம் கிட்டுகிறது. ஆசார்யன் மூலமாக த்வயத்தை அநுஸந்தானம் செய்வதன் மூலம் நாம் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்கிறோம். நம்மைக் காப்பாற்றவல்ல எம்பெருமானை அடைய வேறு எதுவும் அவசியம் இல்லை. இதன் மூலமாக நமக்கு உண்டான தண்டனைகளுக்குக் காரணமான பாவங்கள் அனைத்தையும் அவன் அழித்துவிடுகிறான். பெரியபிராட்டியின் நாயகனான அவன், நம்மைத் தூய்மைப்படுத்தி, தனது கைங்கர்யத்திலும் ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறான். இதனை அவன் தனது பேறாகவே எண்ணுகிறான். இப்படியாக அவன் நம்மைக் காப்பான் என்று எண்ணியபடி, ப்ரபந்நன் வருத்தங்கள் அற்று இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தே அபயம் அளிக்கக்கூடியவன் கீதையில் (18-66) கூறிய – மா சுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே – என்பதன் பொருளாகும்.

க்ருதக்ருத்யனின் இலக்கணம்

மூலம் – இவனுக்குப் ப்ரபத்திக்கு முன்புற்ற சோகம் அதிகாரத்திலே சொருகுகையாலே முன்பு சோகித்திலனாகில் அதிகாரியல்லாமையாலே காரணாபாவாத் கார்யபாவ: என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாய நிஷ்பத்தி உண்டாகாது. உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருந்த பின்பு சரண்யோக்தியிலே நெகிழ்ச்சி உடையவனாய் சோகித்தானாகில் கார்யபாவாத் ஸாமக்ரஞ்யபாவ: என்கிற ந்யாயத்தாலே பூர்ணோபாயனல்லாமையாலே பலம் உபாய பூர்த்தி ஸாபேசுமாய்க் கொண்டு

விலம்பிக்குமென்று அறியலாம். முன்பு ப்ரஸக்த சோகனாய்ப் பின்பு “மா சுச:” என்று ப்ரதிஷேகிக்கிறபடியே வீதசோகனானவன் க்ருதக்ருத்யனென்று அறியலாம்.

விளக்கம் – ப்ரபத்திக்கு முன்பாக (ஸம்ஸாரத்தை எண்ணியும், தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக நடப்பது எண்ணியும் முதலானவை) வருத்தம் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பதே ப்ரபத்தி செய்வதற்கான தகுதியை உண்டாக்குகிறது. இந்த வருத்தம் இல்லையென்றால், இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கான தகுதி இல்லை என்றே கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் இல்லை என்றால் - காரணாபாவாத் கார்யபாவ: - காரணம் இல்லை என்றால் காரியம் இல்லை – என்னும் ந்யாயத்தின்படி ப்ரபத்தி பூர்த்தியாகாது. ப்ரபத்தி செய்த பின்னர், நம்பிக்கை உண்டாகாத காரணத்தினால், வருத்தத்தில் தொடர்ந்து ஆழ்ந்தபடி இருக்கக்கூடும். இதனால் - கார்யபாவாத் ஸாமக்ரஞ்யபாவ: - காரியம் உண்டாகவில்லை என்றால், காரணமும் இல்லை என்று பொருள் – என்னும் ந்யாயத்தின்படி, இவனது ப்ரபத்தி உபாயம் பூர்த்தியாகாது. இந்த ப்ரபத்தி உபாயம் பூர்த்தியாகும்வரையில், இதன் மூலமாகக் கிட்டவுள்ள பலனும் தள்ளியே செல்லும். யார் ஒருவன் ப்ரபத்திக்கு முன்பு வரை, வருத்தத்தில் ஆழ்ந்தவனாக இருந்து, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் “மா சுச:” என்னும் பகவானின் சொற்களின்படி வருத்தம் இல்லாமல் வாழ்கிறானோ, அவனே க்ருதக்ருத்யன் ஆகிறான்.

மன்னவர் விண்ணவர் வானோர் இறை ஒன்றும் வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் அன்புடையார்க்கு
என்ன வரம் தர என்ற நம் அத்திகிரித் திருமால்
முன்னம் வருந்தி அடைக்கலம் கொண்ட நம் முக்கியரே.

பொருள் – தன்னிடம் பக்தி கொண்டவர்களுக்கு மேலும் என்ன வரம் அளிக்கலாம் என்று எண்ணியபடி ஹஸ்திகிரி (காஞ்சீபுரம்) மலையில் எழுந்தருளியுள்ள வரதராஜன், தன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று ப்ரபந்நர்களை மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர்கள் – நமக்கு அரசர்கள் போன்றவர்கள், தேவர்கள் போன்று நம்மால் ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், நித்யஸூரிகளின் தலைவனான எம்பெருமானின் இருப்பிடமான பரமபதத்தி வசிக்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உடையவர்கள், நல்லது கெட்டது அறியக்கூடிய அன்னம் போன்றவர்கள், செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர்கள் ஆவர்.

பகவதி ஹரௌ பாரம் கந்தும் பரந்யஸநம் க்ருதம்
பரிமித ஸுக ப்ராப்த்யை க்ருத்யம் ப்ரஹீணம் அக்ருத்யவத்
பவதி ச வபுவ்ருத்தி: பூர்வம் க்ருதை: நியதக்ரமா
பரம் இஹ விபோ: ஆஜ்ஞாஸேது: புதை: அநுபால்யதே

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கும் பொருட்டு, விரோதியைப் போக்கவல்ல எம்பெருமானின் திருவடிகளில் பரந்யாஸம் (நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்தல்) செய்யப்பட்டது. அற்பமான பலன்கள் அளிக்கக்கூடிய காம்யகர்மங்கள், செய்யத்தகாதவை என்றே விடப்பட்டன. முன்பு செய்த கர்மங்களின் பலன் மூலமாகவே இனி உடல் பேணுதலும் நடைபெறும். இதற்காக ஏதும் இனி செய்யப்பட வேண்டியதில்லை. ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பிறகு எம்பெருமானின் ஆணையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அணைகளாகிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மட்டுமே, தங்களது ஸ்வரூபம் அறிந்த ப்ரபந்நர்களால் கைக்கொள்ளப்படும்.

க்ருதக்ருத்யாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

14. ஸ்வநிஷ்ட்டாபிஜ்ஞாதிகாரம்

ஸ்வரூப உபாய அர்த்தேஷு அவிதத நிவித்ய ஸ்திரமதே:
ஸ்வநிஷ்ட அபிஜ்ஞானம் ஸுகம் அபவர்க்காத் உபதநாத்
ப்ரதிம்நா யஸ்ய ஆதௌ ப்ரபவதி விநீத: ஸ்தகயிதும்
கபீராந் துஷ்பூராந் ககநமஹத: சித்ர நிவஹாந்

பொருள் - ஒருவன் தனது ஸ்வரூபம், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம், மோக்ஷம் என்னும் பலன் ஆகியவற்றில் உண்மையான நிலையான உறுதியுடன் இருக்கக்கூடும்; இப்படிப்பட்டவன் தனது இந்த நிலைகளைப் பற்றிய ஞானம் கைக்கொள்ளுதல் என்பது அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிமையானதாகும். இப்படிப்பட்ட ஞானம் மூலம், தெளிந்த புத்தி உடையவனாக இருந்து, தனக்கு முன்பாக நிரப்ப இயலாததும், ஆகாயம் போன்று விரிந்ததும் ஆகிய தோஷங்கள் என்னும் தடைகளை மறைக்கும் வல்லமை பெறுகிறான்.

ஸ்வரூபநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் – இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தான் அறியும்படி எங்ஙனையென்னில்:

(1) பரராலே பரிபவாதிகளுண்டாம்போது தன் தேஹாதிகளைப் பற்றப் பரிபாவகர் சொல்லுகிற குற்றங்கள் தன் ஸ்வரூபத்தில் தட்டாதபடி விஷாதாதிகளற்றிருக்கையும்.

(2) சாப்யமாநஸ்ய யத் பாபம் சாபந்தமதிகச்சதி என்கிறபடியே பரிபவாதிகளாலே தன் பாபத்தை வாங்கிக் கொள்ளுகிற மதிகேடரைப் பற்ற

பத்த வைராணி பூதாநி த்வேஷம் குர்வந்தி சேத்தத:
சோச்யாந்யஹ: அதிமோஹேந வ்யாப்தாநீதி மநீஷிணா

ஆத்மத்ருஹமமர்யாதம் மூடமுஞ்ஜித ஸத்பதம்
ஸுதராமநுகம்பேத நரகார்ச்சிஷ்மாதிந்தநம்

என்கிறபடியே கரைபுரண்ட க்ருபையும்.

(3) அமர்யாத: சஷுத்ர: என்கிற ச்லோகத்தாலும், “வாடினேன் வாடி” முதலான ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களாலும் தனக்கு அநுஸந்தேயமாக உதாஹரித்த தோஷங்களைப் பரிவாதாதிகளாலே மறவாதபடி பண்ணினார்களென்கிற உபகாரஸம்ருதியும்.

(4) ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பகவத் பாரதந்தர்யத்தையும் சேஷத்ரஜ்ஞரெல்லாரும் கர்மவச்யராய் நிற்கிற நிலையையும் பார்த்து நமக்கும் நம்மளவில் பரிபவாதிகள் பண்ணுகிற சேதநருக்கும் உள்ள கர்மாநுகுணமாக இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையனான ஸ்வதந்த்ரசேஷியாலே ப்ரேரிதராய் அவர்கள் பரிவாதாதிகள் பண்ணுகிறார்களென்று அவர்கள் பக்கல் நிர்விகார சித்தத்தையும்.

(5) ப்ராப்த பாபவிசேஷம் சிகையறுக்கிறதென்கிற ஸந்தோஷமும் நடையாடிற்றாகில் ப்ரதம மத்யம பதங்களிலே சோதிதமானபடியே அசித்தவைலசஷண்யத்தையும், ஸர்வபூதாநுகூல்யாதிகளுக்கு யோக்யமான ஜ்ஞானத்தையும், ஸர்வதோமுகமான ஆகிஞ்சன்யத்தையும், ஸ்வத: ஸர்வஸமனாய்க் கர்மாநுரூப பலப்ரதனான ஸ்வதந்த்ரசேஷிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி அநந்யார்ஹ சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களையும், யத்திதம் மம தேவேச இத்யாதிகளிற்படியே பராதீந ஹிதஸித்தியையுமுடைய தன் ஸ்வரூபத்திலே நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் – தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் தனக்கு உள்ளது என்பதை ஒருவன் எவ்விதம் நம்புகிறான்? இதற்கான விடை கீழே உள்ளது.

(1) தன்னை யாரேனும் அவமானம் செய்தால், அவ்விதம் அவமானப்படுத்துபவர்கள் தனது சரீரத்தையே அவமானம் செய்கிறார்கள் என்றும், தனது ஸ்வரூபத்திற்கும் இதற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்றும் எண்ணியபடி வருத்தம் போன்றவை இல்லாமல் இருப்பான்.

(2) மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வம் (110-34) - சாப்யமாநஸ்ய யத் பாபம் சாபந்தமதிகச்சதி - ஒருவனை ஒருவன் தகாத சொற்கள் குறித்து நிந்தனை செய்தால், அவமானப்பட்டவனின் பாவங்கள் அவமானம் செய்தவனைச் சென்றடையும் - என்று கூறுவது போன்று, தனது பாவங்களை வாங்கிக் கொள்ளும் புத்தி இல்லாதவர்கள் குறித்து இவன் கருணை கொள்கிறான். எப்படி என்றால் விஷ்ணுபுராணம் (1-17-81) - பத்த வைராணி பூதாநி த்வேஷம் குர்வந்தி சேத்தத: சோச்யாந்யஹ: அதிமோஹேந வ்யாப்தாநீதி மநீஷிணா - விலங்குகள் தன் மீது விரோதம் கொண்டு நின்றால், இவை இப்படி மோகத்தில் உள்ளனவே என்று அவற்றிடம் விவேகியாக உள்ள ஒருவன் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் - என்றும், ஆயுர்வேதம் - ஆத்மத்ருஹமம்யாதம் மூடமுஞ்ஜித ஸத்பதம் ஸுதராமநுகம்பேத நரகார்ச்சிஷ்மாதிந்தநம் - யார் ஒருவன் சாஸ்த்ர வழிகளை மீறி தனக்கே துரோகம் செய்துகொள்கிறானோ, நல்ல வழியை விட்டு விலகி விறகு போன்று நிச்சயமாக நரகம் என்னும் தீயை வளர்த்துக் கொண்டு எரிய உள்ளானோ, அப்படிப்பட்ட மூடனை எண்ணி இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டபடி இரக்கம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

(3) ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) - அமர்யாத: சஷுத்ர: - சாஸ்த்ர மரியாதைகளை மீறியவன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-1-1) - வாடினேன் வாடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய தோஷங்களை, தனக்குத் தீமை செய்பவர்கள் நினைவுபடுத்தினர் என்று எண்ணியபடி அவர்களிடம் உபகாரம் செய்தவர்கள் என்னும் நன்றியுடன் இருப்பான்.

(4) தனது ஸ்வரூப நிஷ்டையில் நிலைக்கும் ஒருவன் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆத்மாக்களும் ஸர்வேச்வரனை அண்டியே உள்ளன என்று அறிவான். அனைத்து ஆத்மாக்களும் அதனதன் பூர்வகர்மங்களின் பலனில் சிக்கி உள்ளன என்று அறிவான். தன்னைத் தாழ்த்திப் பேசி, தன்னிடம் தோஷம் பாராட்டுபவர்கள் - ஸ்வதந்த்ரமானவனும், அனைவரின் எஜமானனும், தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே

பூர்வகர்மம் காரணமாகப் பேதம் உண்டாவதைக் ஒரு லீலையாகவே கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் தூண்டுதல் காரணமாகவே இவ்விதம் செய்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்கிறான். இதனால் அவர்களிடம் த்வேஷம் பாராட்டாமல் உள்ளான்.

(5) பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்கள் குறித்து, அவை கழியத் தொடங்கி விட்டனவே என்று எண்ணி மகிழ்வான். இப்படியாக திருமந்தரத்தின் முதல் மற்றும் இரண்டாம் பதங்களின் (ப்ரணவம் மற்றும் நம) பொருளாக உள்ள பல அடையாளங்களை ஒருவன் பெற்றான் என்றால், அவன் கீழே உள்ள பலவற்றை அடைந்ததாகக் கொள்ளலாம் – சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு; அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மை அளிக்கவல்ல செயல்களைச் செய்வதற்கான ஞானம்; மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிட்ட நிலை; எம்பெருமானுக்காகவே வாழ்கின்ற தன்மை; அவனை மட்டுமே நம்பியுள்ள காரணத்தினால் அவனுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் செயலை மட்டுமே செய்தல்; அவன் யாருக்கும் பாரபக்ஷமாகச் செயல் புரிவதில்லை என்றும், அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலனை அளிக்கிறான் என்றும், ஸ்வதந்த்ரமான எஜமானனாகிய அவனுக்காகவே அனைத்தும் உள்ளன என்றும், தன்னுடைய நன்மை என்பது அவன் மூலமாகவே விளைகிறது என்றும் அறிதல்.

உபாய நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் –

(1) ஸர்வேச்வரனையொழியத் தானும் பிறரும் தனக்குத் தஞ்சமென்று என்கிற புத்தியும்.

(2) ம்ருத்யுபர்யந்தமான பயஹேதுக்களைக் கண்டாலும், ப்ராயோணா க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் என்கிறபடியே இச்சரீராநந்தரம் என்படப் புகுகிறோம் என்கிற கரைதலற்று அபிமத ஆஸக்தியாலே ப்ரீதனாயிருக்கையும்,

(3) கஜம் வா வீக்ஷய ஸிம்ஹம் வ்யாக்ரம் வா அபி வராநநா
நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்சரிதா என்றும்

அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச்வாநுபாலநாத்
ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா என்றும்

சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந:
மாம் நயேத்யாதி காசுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் என்றும்

பிராட்டி நடத்திக்காட்டின ரக்ஷக அவஷ்டம்பத்தாலுள்ள தேற்றமும்.

(4) தான் பரந்யாஸம் பண்ணின விஷயத்தில் ஸ்வயத்நமற்றிருக்கையும்.

(5) அதில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் அவன் கையதே என்றிருக்கையும் உண்டாயிற்றாகில்.

தான் கோலின ஸகலபலத்துக்கும் ஸாதநமாகவற்றாய், சரமஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே விஹிதமாய், த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் அநுஸந்தேயமாய், திருமந்திரத்தில் மத்யமபதத்திலும் விவக்ஷிதமான உபாயத்திலே தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள பல தன்மைகள் தன்னிடம் உள்ளது என்று உணர்ந்தால், உபாயத்தைக் குறித்த ஞானம் தன்னிடம் உள்ளது என்று ப்ரபந்நன் அறியலாம்.

1. தனக்குத் தன் மூலமாகவோ, மற்றவர்கள் மூலமாகவோ எந்தவிதமான ரக்ஷகமும் இல்லை. தனது ரக்ஷகம் என்பதற்கு ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேரு யாராலும் அளிக்க இயலாது.

2. மரணம் உள்ளிட்ட பலவிதமானவற்றைக் குறித்து அச்சத்தை விளைவிக்கக் கூடிய காரணங்களைத் தெரிந்தவனாக இருந்தாலும், தனது நிலையைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளாமல், தனது நிலை மாறாமல் வருத்தம் அடையாமல், தான் பெற விரும்பிய பலனை விரைவாக அடையப் போகிறோம் என்றே இருப்பான். இதனை இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (7-38) - ப்ராயோணா க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்- தங்கள் கடமையைச் செய்யாத மனிதர்கள், மரணத்தை எண்ணிப் பெரிதும் அச்சம் கொண்டபடி உள்ளனர்; தங்கள் கடமையான ப்ரபத்தியைச் செய்தவர்கள், மரணத்தைத் தங்கள் விருந்தாளி போன்று எதிர்பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றது காண்க.

3. தன்னைக் காப்பாற்றத் தகுந்த ஒருவன் கிட்டினான் என்ற நம்பிக்கையுடன் (விச்வாஸத்துடன்) இருப்பான். இதனை சீதையின் பல உதாரணங்களில் காணலாம். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (60-20) - கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வ்யாக்ரம் வா அபி வராநநா நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா- அழகான

திருமுகம் கொண்ட சீதை, இராமனது தோள்களை எப்போதும் பற்றியுள்ளதால் யானை, சிங்கம், புலி ஆகியவற்றைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை.

- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (22-20) - அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச்வாநுபாலநாத் ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா-சாம்பலாக்கப்பட வேண்டிய இராவணனே! இராமனது கட்டளை எனக்கு இல்லை, பதிவ்ரதை என்னும் தவத்தை நான் காக்கவேண்டியதுள்ளது. இதனால்தான் உன்னை எனது தேஜஸ் மூலம் எரிக்கவில்லை.
- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (39-30) - சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந: மாம் நயேத்யாதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்-விரோதியின் வலிமையை அழிக்கவல்ல இராமன், இலங்கையைத் தனது அம்புகளால் நிரப்பி, அதன் பின்னரே என்னை அழைத்துச் செல்லவேண்டும். இதுவே அவனுக்குப் பெருமை ஆகும்.

4. தான் எந்தவிஷயத்திற்காக பரந்யாஸம் செய்தானோ, அந்த விஷயத்தைக் குறித்து வேறு சொந்த முயற்சிகளோ, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள சொந்த முயற்சிகளோ எடுக்கமாட்டான்.

5. தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவைத் தன்னைவிட்டு விலகுதலும், தனக்கு நன்மையை அளிக்கவல்லவைத் தன்னிடம் வந்து சேர்தலும் ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்தாலேயே கைகூடும் என்று இருப்பான்.

இந்தத் தன்மைகளை ஒருவன் கொண்டிருந்தான் என்றால், அவன் தான் விரும்பும் உபாயத்தில் நிலைநிற்கிறான் என்று அறியலாம். இந்த உபாயமே இவன் விரும்பும் அனைத்தையும் அளிக்கவல்லதாகிறது. இந்த உபாயமே சரமச்லோகத்திம் முதல் வரியிலும், த்வய மந்த்ரத்தில் முதல் பகுதியிலும், திருமந்த்ரத்தில் நடுப் பகுதியிலும் கூறப்படுவதாகும்.

புருஷார்த்த நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் –

உத்பத்தி ஸ்திதி நாசாநாம் ஸ்திதௌ சிந்தா குதஸ்தவ
யத் உத்பத்தி: யதா நாச: ஸ்திதிஸ்த த்வத்பவிஷ்யதி

அசேஷ்டமாநமாஸீநம் ஸ்ரீ: கிஞ்சித் உபதிஷ்டதி
கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி

என்கிறபடியே ப்ராரப்த கர்ம விசேஷாதீனமாக ஈசுவரன் செய்யும் தேஹயாத்ராதிகளில்
கரைதலற்று, தான் கரைந்தாலும்

உத்பதந்நபி சாகாசம் விசந்நபி ரஸாதலம்
அடந்நபி மஹீம் க்ருத்ஸ்நாம் நாதத்தமுபதிஷ்டதே

யத் கிஞ்சித் த்வர்த்ததே லோகே ஸர்வம் தந்மத்விசேஷ்டிதம்
அந்யோ ஹி அந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்

என்கிறபடியே ஈசுவரன் நினைவின்படி அல்லது ஒன்றும்நடவாதென்று ப்ரதிலந்தானம்
பண்ணி

அப்ரயத்நாகதா: ஸேவ்யா க்ருஹஸ்தைர்விஷயா: ஸதா
ப்ரயத்நேநாபி கர்த்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி:

நாஹாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மமேவாநுசிந்தயேத்
ஆஹாரோ ஹி மநுஷ்யாணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே

என்று பராசரகீதாதிகளிலும்,

ந ஸந்நிபதிதம் தர்ம்யம் உபபோகம் யத்ருச்சயா
ப்ரத்யாசக்ஷே ந சாப்யேநம் அநுருந்தே ஸுதுர்லபம்

என்று அஜகரோபாக்யாநத்திலும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரவிருத்தமல்லாத விஷயங்கள்
தான் ஒரு விரகு செய்யாதிருக்க பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே தாமே வரக்கண்டு
ப்ராரப்தகர்மபலமான தனிசு தீருகிறதென்று விலக்காதே அநுபவிக்கையும்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- உத்பத்தி ஸ்திதி நாசாநாம் ஸ்திதௌ சிந்தா குதஸ்தவ யத் உத்பத்தி: யதா நாச:
ஸ்திதிஸ்த த்வத்பவிஷ்யதி- பிறத்தல், இருத்தல், இறத்தல் ஆகியவற்றுள்

இருத்தலைப் பற்றி மட்டும் நான் ஏன் கவலை கொள்ளவேண்டும்? பிறத்தல், இறத்தல் போன்றே இருத்தலும் உண்டாகிறது.

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-15) - அசேஷ்டமாநமாஸீநம் ஸ்ரீ: கிஞ்சித் உபதிஷ்டதி கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி- ஏதும் செய்யாமல் உள்ளவனிடம் செல்வமாகிய லக்ஷ்மீ தானாகவே வருகிறாள். ஆனால், தனது உடலைக் காப்பதற்காக பெரும் முயற்சி எடுக்கும் ஒருவன் உணவை ஈட்டவும் கடினப்படுகிறான். இது ஒருவனது பூர்வ கர்மங்களால் நடைபெறுகிறது.

புருஷார்த்தத்தில் மட்டுமே தனது சிந்தனையை நிலைநிறுத்திய ஒருவன், தனது பூர்வ கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்றபடி ஈச்வரனால் இயக்கப்படும் உடல் பேணுதல் குறித்து சிறிதும் கவலை கொள்ளமாட்டான். தான் எத்தனை கவலையோ வருத்தமோ கொண்டாலும், ஸர்வேச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின்படியே அனைத்தும் நடக்கும் என்று எண்ணியபடியே இருப்பான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- உத்பதந்நபி சாகாசம் விசந்நபி ரஸாதலம் அடந்நபி மஹீம் க்ருத்ஸநாம் நாத்தமுபதிஷ்டதே- ஆகாயத்தில் எம்பிக் குதித்தாலும், பாதாள லோகம் சென்றாலும், பூமி முழுவதும் சென்றாலும், ஒருவனுக்கு கொடுத்து வைக்காத ஏதும் கிட்டாது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (359-56) - யத் கிஞ்சித் த்வர்த்ததே லோகே ஸர்வம் தந்மத்விசேஷ்டிதம் அந்யோ ஹி அந்யச்சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹம்- உலகில் நடப்பவை அனைத்தும் எனது செயலே ஆகும். ஆகவே மற்றவர்களின் எண்ணத்தைத் தள்ளி, நான் எனது விருப்பப்படியே செய்கிறேன்.

மேலே உள்ள வரிகளை மனதில் நிறுத்தி, ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின்படியே அனைத்தும் நடைபெறும் என்றும், அவன் ஸங்கல்பம் இன்றி ஏதும் நடக்காது என்றும் எண்ணியபடியே இருக்க வேண்டும். பராசரகீதை போன்றவற்றில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (301-35) - அப்ரயத்நாகதா: ஸேவ்யா க்ருஹஸ்தைர்விஷயா: ஸதா ப்ரயத்நேநாபி கர்த்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி: - தங்களது முயற்சி சிறிதும் இல்லாமல், தானாகவே வரும் எதனையும் க்ருஹஸ்தர்கள் ஏற்கவேண்டும். ஆனால் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை பெரும் முயற்சி எடுத்தாகிலும் செய்யவேண்டும் என்பது என் கருத்து.

- நாஹாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மமேவாநுசிந்தயேத் ஆஹாரோ ஹி மநுஷ்யாணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே- சிறந்த அறிவுள்ளவன் தனது உணவைக் குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாம். தர்மத்தைப் பற்றி எண்ணியபடி இருந்தால் போதுமானது. ஒருவனின் பிறப்பின்போதே அவனது உணவும் அவன் கூடவே வருகிறது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (177-34) - ந ஸந்நிபதிதம் தர்மயம் உபபோகம் யத்ருச்சயா ப்ரத்யாசசேஷ ந சாப்யேநம் அநுருந்தே ஸுதூர்லபம்- எனது முயற்சி இல்லாமல் தானாகவே என்னிடம் வருகிற, தர்மங்களுக்கு ஏற்ற, அனுபவிக்கத் தகுந்தவற்றை நான் மறுக்காமல் ஏற்பேன். கடினப்பட்டுத் தேடவேண்டிய போகங்களை நான் நாடமாட்டேன்.

சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்படாத விஷயங்கள், தான் எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்காதபோதிலும், ஈச்வரனின் ஸங்கல்பம் காரணமாகத் தாமாகவே தன்னிடம் வருவதை ஒருவன் காணக்கூடும். இவற்றைக் கண்டு, தனது பூர்வ கர்மங்கள் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்று அறிந்து, இவை மூலம் தனது கடன்கள் கழிவதாகவே எண்ணி, அவற்றைத் தடுக்காமல் அனுபவிக்கிறான்.

மூலம் - இப்படிக் கர்மவிசேஷாதீநமாக வருகிற ப்ராப்யாந்தர லாபாலாபங்களில்

தயோரேகதரோ ராசிர்யத்யேநமுபஸந்நமேத்

ந ஸுகம் ப்ராப்யம் ஸம்ஹ்ருஷ்யேத் ந துக்கம் ப்ராப்ய ஸம்ஜ்வரேத்

என்றும், “உளதென்றிறுமாவார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹர்ஷசோகங்களற்று ஸ்வரூபாநுரூபமான பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யத்திலே ருசியும்,

ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யாதிகளிலும் “கடாகடா” என்று வாய் புலற்றப் பண்ணுகிற ப்ராப்தியில் த்வரையும் நடையாடிற்றாகில் - திருமந்த்ரத்தில் நாராயண சப்தத்தில் சதுர்த்தியாலும், த்வயத்தில் சதுர்த்தீ நமஸ்ஸுக்களாலும், சரமஸ்லோகத்தில் அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோஷையிஷ்யாமி என்கிற வாக்யத்தாலும் கடலைக் கையிட்டுக் காட்டுமாப்போலே காட்டப்பட்ட அபரிச்சேதமான பரம புருஷார்த்தத்திலே நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் - புருஷார்த்த நிஷ்டை அடைந்த ப்ரபந்நன் ஒருவன் மோஷம் அல்லாத ஒன்றை அடைய நேரிட்டால் மகிழ்வோ, அடையாவிட்டால் வருத்தமோ கொள்ளமாட்டான். இதனைக் கீழே உள்ளவற்றின் மூலம் அறியலாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (175-5) - தயோரேகதரோ ராசிர்யத்யேநமுபஸந்நமேத் ந ஸுகம் ப்ராப்யம் ஸம்ஹ்ருஷ்யேத் ந

துக்கம் ப்ராப்ய ஸம்ஜ்வரேத்- சுக துக்கங்களில் எஹொ ஒன்று வரும்போது, சுகத்தைக் கண்டு மகிழ்வோ, துன்பத்தைக் கண்டு துக்கமோ அடையக் கூடாது - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (45) - உளதென்றிறுமாவார்- ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பணிந்தவர்கள் செல்வத்தை கண்டு கர்வமோ வருத்தமோ கொள்ளமாட்டனர் - என்றும் கூறியது காண்க. மாறாக, இப்படிப்பட்டவன் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்து இன்பமோ துன்பமோ கொள்ளாமல், தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும் புருஷார்த்தமும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யம் என்பதிலேயே ஆசை உள்ளவனாக இருப்பான்.

இப்படிப்பட்டவன் ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலும், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலும் கூறியபடி, “எப்போது நான் நாராயணனை அடைவேன்?” என்று புலம்பியபடி, அந்த நாளை எதிர்நோக்கியபடியும் இருப்பான். இப்படியாக ஒருவன் இருந்தான் என்றால், அவன் மனம் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தில் நிலைநிற்கிறது என்பதைப் பெரிய கடல் ஒன்றைக் கையால் சுட்டிக் காட்ட இயல்வது போன்று, கீழே உள்ளவற்றின் மூலம் அறியலாம்: திருமந்திரத்தில் உள்ள நாராயணாய என்பதன் நான்காம் வேற்றுமை, த்வயத்தில் உள்ள நம:, சரமஸ்லோகத்தில் உள்ள அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

மூன்று நிஷ்டைகளின் அடையாளங்கள் உள்ளதை அறிவதால் என்ன பலன்

மூலம்- இப்படி அவ்வோ அடையாளங்களாலே

அஹமாத்மா ந தேஹ: அஸ்மி விஷ்ணுசேஷ: அபரிக்ரஹ:
தமேவ சரணம் ப்ராப்த: தத்கைங்கர்ய சிகிர்ஷ்யா

என்கிறபடியே மூலமந்திராதிகளைக் கொண்டு ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய நிஷ்டையை உணர்ந்து போரும் இவ்வதிகாரிக்கு

நைஷா பச்யாதி ராக்ஷஸ்யோ நிமாந் புஷ்ப பலத்ருமாந்
ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி

என்கிறபடியே விரோதியோடே கூடியிருக்கிற தனக்குப் பாஷிகமாக ஸம்பாவிதமான ப்ரஹ்மவிதபசாராதி வ்யதிரித்தங்களான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுக்களிலும் ஸ்வரூப ப்ராப்த கைங்கர்ய வ்யதிரித்தங்களான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுங்களிலும் கண்ணோட்டம் உண்டாகாது. யத்ருச்சயா உண்டானாலும் அவற்றால் பீதியும் ப்ராப்தியும் உண்டாகாது.

விளக்கம் – இப்படியாக நிஷ்டையின் அடையாளங்கள் தன்னிடம் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான ப்ரபந்நனின் நிலையில், தான் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்கிறான். இதனை - அஹமாத்மா ந தேஹ: அஸ்மி விஷ்ணுசேஷ: அபரிக்ரஹ: தமேவ சரணம் ப்ராப்த: தத்கைங்கர்ய சிகிர்ஷ்யா – நான் ஆத்மா, சரீரம் அல்லன், எம்பெருமானுக்கு நான் அடிமை, எனக்கு அடிமை ஏதும் இல்லை, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆவல் காரணமாகவே அவனைச் சரணம் அடைந்துள்ளேன் – என்பதன் மூலம் அறியலாம். இப்படியாகத் தன்னிடம் நிஷ்டையின் அடையாளங்கள் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் ப்ரபந்நன் ஒருவன், தனது புலன்கள் என்னும் விரோதிகளுடன் கூடி இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குச் செய்யும் அபராதங்களைப் பற்றியும், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யம் அல்லாதவற்றின் மூலம் கிட்டும் இன்பம் பற்றியும் மட்டுமே கவலைப்படுவான் அல்லாமல், வேறு எதனைப் பற்றியும் பயம் கொள்ள மாட்டான். இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-25) - நைஷா பச்யாதி ராசுஷஸ்யோ நிமாந் புஷ்ப பலத்ருமாந் ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி- அசோக வனத்தில் இருந்த சீதை அரக்கிகளைக் காண்பதில்லை, மலர்களும் பழங்களும் உள்ள மரங்களைக் காண்பதில்லை, இராமனிடம் மட்டுமே மனதை வைத்தவளாக, அவனை மட்டுமே பார்த்தபடி உள்ளாள் என்பது நிச்சயம் – என்பதில் காணலாம். இவற்றைத் தவிர மற்ற ஏதேனும் இவன் முன்பாகத் தோன்றினாலும், அவற்றைக் குறித்து அச்சமோ, வருத்தமோ கொள்ளமாட்டான்.

முக்கிய மந்திரம் காட்டிய மூன்றின் நிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவை ஒன்றும் தமக்கு இசையார்
இக்கருமங்கள் எமக்கு உளவென்னும் இலக்கணத்தால்
மிக்க உணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே.

பொருள் – மூன்று மந்திரங்களில் முக்கியமான திருமந்திரம் உணர்த்துகின்ற ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றில் நிஷ்டையைக் கொண்டவர்கள் தங்களது நிஷ்டைக்கு ஏற்றதாக உள்ள கர்மங்களை தவிர, தங்களது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காததாக உள்ள மூன்றையும் நமக்குச் செய்யத்தக்கதாக உரைக்கமாட்டனர். இந்த நிஷ்டையின் அடையாளங்களைக் கொண்டு, அவை தம்மிடம் உள்ளன என்னும் ஞானம் உள்ளவர்கள், இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்றபோதிலும் நித்யஸூரிகளே ஆவர்.

ஸ்வாப உத்வோத வ்யதிகர போக மோசுஷாந்தராலே
காலம் கஞ்சித் ஜகாதி விதிநா கேநசித் ஸ்தாப்யமாநா:
தத்வ உபாய ப்ரப்ருதி ஸ்வாமி ததாம் ஸ்வநிஷ்டாம்
சேஷாம் க்ருத்வா சிரஸி க்ருதிந: சேஷமாயுர்நயந்தி

பொருள் – இந்த உலக வாழ்க்கை, மரணத்திற்குப் பின்னர் கிட்டும் மோஷும் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள காலம் என்பது உறங்குதல், விழித்தல் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள கனவு காலம் போன்றதே ஆகும். இந்த இடைவெளியில் ப்ரபந்நர்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் தலையில் தத்வம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றில் தங்களுக்கு உள்ள நிஷ்டை என்பதை எம்பெருமான் தங்களது தலையில் கட்டிவிட்ட திருப்பரிவட்டம் என்றே எண்ணி, மீதம் உள்ள நாட்களை கழிக்கின்றனர்.

ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

15. உத்தரக்ருத்யாதிகாரம்

(ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் உள்ள கடமைகளைக் கூறும் அதிகாரம்)

ஸந்தோஷார்த்தம் விம்ருசதி முஹு: ஸத்பி: அத்யாத்மவித்யாம்
நித்யம் ப்ருதே நிசமயதி ச ஸ்வாது ஸுவ்யாஹ்ருதாநி
அங்கீகுர்வந் அனத லலிதாம் வருத்திமாதேஹபாதாம்
த்ருஷ்ட அத்ருஷ்ட ஸ்வ பர விகமே தத்தத்ருஷ்டி: ப்ரபந்ந:

பொருள்– ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், கண்ணால் காணக்கூடிய இந்த வாழ்க்கை மற்றும் காண இயலாத மோஷு வாழ்க்கை ஆகிய இரண்டைப் பொறுத்தவரையில், தனது பொறுப்பு நீங்கியது என்பதில் மாறாத சிந்தனை கொண்டுள்ளான். அவன் தனது உடல் விழும்வரையில் செய்வது என்னவெனில் – எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி இனிமையாக உள்ள தனது வாழ்நாளை, தனது மனமகிழ்வுக்காக, சான்றோர்களுடன் கூடி நின்று, ஸ்ரீபாஷ்யத்தை எப்போதும் ஆராய்ந்தபடி உள்ளான். செவிகளுக்கு இன்பம் அளிப்பதான ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களை எப்போதும் அனுஸந்தானம் செய்தபடி உள்ளான். இவற்றை மற்றவர்களுக்கும் கூறுகிறான்.

மூலம்– இப்படி க்ருதக்ருத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத் தெளிந்து சரீரத்தோடிருந்த காலம், பழந்திருவிடையாட்டத்திலே சிறிதிடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருப்பாரைப்போலே, ஒரு படி துவக்கற்று ஒரு படி துவக்குண்டிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு முக்தருடைய கைங்கர்ய பரம்பரைபோலே ஸ்வாதுதமமாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய், சாஸ்த்ர விமுத்த பாலவிசேஷ நியதமாய், உத்தரகைங்கர்யத்துக்கு அவஸர லாபார்த்தமாகப் பூர்வ கைங்கர்யம் தலைக்கட்ட வேண்டும்படி சங்கிலித் துவக்காய், ஸ்வாமிஸம்பரீதிக்கு காரணமமாய், கார்யமமாய், “வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது” என்றும், “சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல்

சூழ்வினையினாழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றும், “பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்ப் புலன்கொள் வடிவு என மனத்ததாய் அங்கேய் மலர்கள் கையலாய் வழிபட்டோட அருளில்” என்றும், “நாடாத மலர் நாடி” என்றும், “வடிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் ஈதே” என்றும், “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்றும், “பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில்” என்றும், “எண்ணக் கண்ட விரல்கள்” என்றும், “உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோ நாரணாவென்று எண்ணா நாளும் இருக்கெகச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணா நாள் அவை தத்துற்றமாகில் அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாள்” என்றும், “நாக்கு நின்னையல்லால் அறியாது நானதஞ்சுவன் என் வசமன்று” என்றும், “வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றும், “தோள் அவனையல்லால் தொழா” என்றும், “நயவேன் பிறர் பொருளை” என்றும், “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டும்” என்றும், “இருளிரிய”, “ஊனேறு செல்வத்து”, “நீணாகஞ் சுற்றி” என்னும் திருமொழிகளிலும்,

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே
அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்றும்,

குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்யம் நேஹ வித்யதே
க்ருதார்த்த: அஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபத்ச்ச தே
பரவாநாஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே

ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத என்றும்,

காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் என்றும்,

வர்த்தமான: ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமான
ஸ்வார்ஜிதைர்கந்த புஷ்பாத்யை: சுபை: சக்த்யநுரூபத:

ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந் என்றும்,

சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபாநுரூப காலசேஷபார்த்தமான உத்தரக்ருத்யமிருக்கும்படி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் செய்யவேண்டியதைச் செய்த ஒருவன் (ப்ரபத்தியைச் செய்தவன்), தனக்கு நிஷ்டை உண்டானதை அறிந்து கொண்ட ஒருவன், தன்னுடைய உடல் இந்த உலகில் உள்ளவரை எப்படி இருத்தல் வேண்டும் என்றால் - தானியம் விளைகின்ற பூமியில் தனக்காக ஒரு சிறு பகுதியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் விவசாயி போன்று, தனக்காக ஏதேனும் சிலவற்றை மட்டுமே, சிறிதளவு மட்டுமே வைத்தபடி இருப்பான்; இவன் உலக விஷயங்களின் தொடர்பு பலவற்றைக் கைவிட்டபோதிலும், தனது சரீரம் போன்ற சிலவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்றாலும், நித்யஸூரிகளுக்கு எப்படிக் கைங்கர்யம் இனிமையாக உள்ளதோ அது போன்று இவனும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும். இத்தகைய கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக விதிக்கப்பட்டு, இவையே முடிவுமாக உள்ளன. ஒரு கைங்கர்யம் முடித்தவுடன் அடுத்த கைங்கர்யம் என்று சங்கிலித் தொடர் போன்று இவற்றை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதுவே அவனை ஸ்வாமியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழியாகிறது. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- நான்முகன் திருவந்தாதி (63) - வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது - அவனது திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்துப் படித்தும், கேட்டும், அவனை வணங்கியும், பூஜைகள் செய்து எனது காலத்தை நான் கழித்தேன்.
- பெரிய திருவந்தாதி (86) - சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது - அவனுடைய குணங்களைக் கூறும் நூல்களைப் படிப்பதால் மட்டுமே ஆத்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள துன்பத்தை நீக்கையலும், வேறு எதனை எண்ணி நீக்க இயலும்?
- திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் - சற்றும் இடைவிடாமல் அவனுடன் கூடியிருந்து, அனைத்து நிலைகளிலும் தோஷம் இல்லாத கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்.
- திருவாய்மொழி (8-10-4) - பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்ப் புலன்கொள் வடிவு என மனத்ததாய் அங்கேய் மலர்கள் கையலாய் வழிபட்டோட அருளிலே - அவனது ஓங்கி வளர்கின்ற குணங்களைக் கூறுகின்ற பாசுரங்கள் எனது வாயிலும், இந்திரியங்களை வெல்லவல்ல திருமேனி அழகு மனதிலும், அந்தத் திருமேனிக்கு ஏற்ற மலர்களை எனது கைகள் தூவும்படிச் செய்தலும் ஆகியவற்றைச் செய்தான் என்றால், எனக்கு என்ன குற்றம் உண்டாகும்.
- திருவாய்மொழி (1-4-9) - நாடாத மலர் நாடி - எளிதாகக் கிட்டாத மலர்களைத் தேடி அவனுக்காக அளிப்பதற்காகவே இந்த உடல் உள்ளது.

- திருவாய்மொழி (9-2-10) - வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க - அழகில் ஈடில்லாத பெரியபிராட்டியும், பூமிப்பிராட்டியும் வருடுகின்ற மென்மையான அவன் திருவடிகளைக் கடும் பாவங்கள் பலவற்றைச் செய்யும் நானும் பிடிக்க.
- திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் ஈதே - தனது மகிழ்ச்சிக்காகவே என்னை அவன் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.
- திருப்பாவை (29) - உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் - உனக்கே நாங்கள் பல கைங்கர்யங்கள் செய்வோம்.
- நாச்சியார் திருமொழி (4-1) - பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக் கொள்ளுமாகில் - அவன் சயனிக்கும் இடத்தில் அவனது திருவடிகளைப் பிடிக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும்படி அவன் கருணை செய்தான் என்றால்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-3) - எண்ணக் கண்ட விரல்கள் - அவனது திருநாமங்களை எண்ணுவதற்காகவே உள்ள விரல்கள்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-6) - உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை ஓவாதே நமோ நாரணாவென்று எண்ணா நாளும் இருக்கெகச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டு உனபாதம் நண்ணா நாள் அவை தத்துற்றமாகில் அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாள் - நான் உண்ணாமல் இருக்கின்றபோது எனக்குப் பசி ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் திருமந்தர்ம கூறாத நாள், மூன்று வேதங்களையும் ஓதாத நாள், புதிய மலர்களைக் கொண்டு வந்து உனது திருவடிகளில் சேர்க்காத நாள் ஆகிய நாள்களே எனக்குப் பட்டினி நாள்கள்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-1) - நாக்கு நின்னையல்லால் அறியாது நானதஞ்சுவன் என் வசமன்று - எனது நாக்கு உன்னைக் கூறுவது அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாது, இதனால் உனக்குக் குறை வந்துவிடுமோ என அச்சம் கொள்கிறேன்.
- முதல் திருவந்தாதி (11) - வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது - அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் எனது வாய் புகழாது.

- முதல் திருவந்தாதி (63) - தோள் அவனையல்லால் தொழா - எனது தோள்கள் அவனை அல்லாது வேறு யாரையும் வணங்காது.
- முதல் திருவந்தாதி (64) - நயவேன் பிறர் பொருளை - மற்றவர்கள் பொருளை நாடமாட்டேன்.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (101) - நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டும் - நான் உன்னை எப்போதும் நினைக்கவேண்டும் என்று நீ கருணையுடன் எண்ணவேண்டும்.
- பெருமாள் திருமொழி (1) - இருளிரிய - திருவரங்களை எப்போது காண்பேன்.
- பெருமாள் திருமொழி (4) - ஊனேறு செல்வத்து - திருவேங்கடமுடையானுக்கே ஆளாவேன்.
- பெரிய திருமொழி (11-7) -நீணாகஞ் சுற்றி- புலன்கள் அவனுக்கே ஆகவேண்டும்.
- பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே - நான்முகன் அல்லது சிவனது ஐச்வர்யம் வந்தாலும் நான் விரும்பமாட்டேன். க்ருஷ்ணனின் திருவடிபட்ட யமுனையின் கரையில் நான் கடம்ப மரமாகவோ அல்லது குந்த மரமாகவோ இருக்க விரும்புவேன்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே க்ருதார்த்த: அஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே- என்னை உனக்குத் தொண்டு செய்பவனாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் எனது தகுதி குறையாது. அப்படிச் செய்தால் கைங்கர்யம் என்னும் பலனை அடைவேன். நீயும் உன்னை அடைந்தவனைக் காப்பாற்றிய பலனைப் பெறலாம் (என இராமனிடம் இலக்குவன் கூறுகிறான்).
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபத்ச்ச தே பரவாநாஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத - இராமா! நீ நூறு ஆண்டுகள் இருந்தால் நானும் நூறு ஆண்டுகள் உனக்கு அடங்கியே இருப்பேன். உனது திருவுள்ளம் மகிழும் இடம் என்று பார்த்து ,அங்கு பர்ணசாலை அமைக்கும்படி நீ எனக்குக் கட்டளை இடவேண்டும்.

- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-13) - காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் - அனைத்துப் பிறப்புகளிலும் அவனுக்குத் தொண்டனாய் நிற்பதையே விரும்புகிறேன்.
- வர்த்தமான: ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமான ஸ்வார்ஜிதைர்கந்த புஷ்பாத்யை: சுபை: சக்த்யநுரூபத: ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந் - ஒவ்வொரு நாளையும் நான் ஐந்து பாகமாய்ப் பிரிப்பேன். அவற்றில் செய்யக்கூடியதான பகவத் கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி இருப்பேன். எனது திறனுக்கு ஏற்றபடி நான் ஈட்டிய சந்தனம், மலர்கள் கொண்டு பக்தியுடன் அவனை ஆராதனை செய்து எனது நாட்களைக் கழிப்பேன்.

ஆசார்யனிடம் பொருள்களைக் கேட்டு அறிதல்

மூலம்- தன் நிஷ்டைக்கு அநுரூபமாகத் தெளியவேண்டும் அர்த்தங்களில் தனக்குத் தெளியாத நிலங்களை நான் க்ருதக்ருத்யனென்று அநாதரித்திராதே அநுபவபூர்த்தி யுண்டாம்போது தெளிவும் ப்ரேமமும் வேண்டுகையாலும்,

தத்பாத பக்தி ஞானாப்யாம் பலமந்யத் கதாசந
ந யாசேத் விஷ்ணும் யாசநாந்நச்யதி த்ருவம்

என்கிறபடியே ஞாநபக்திகளை அபேக்ஷித்தால் குற்றமில்லாமையாலும், தனக்கு சேஷி விஷயத்திலே சித்தரஞ்ஜனம் பிறக்கக்காக, "பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து" என்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய பரமைகாந்திகள் பக்கலிலே,

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா
உபதேக்ஷயந்தி ஞானம் ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்சிந:

என்கிற கட்டளையிலே தெளியக்கேட்டு,

மந்தோப்யமந்ததாமேதி ஸம்ஸர்கேண விபச்சித:
பங்கச்சித: பலஸ்யேவ நிதர்ஷேணாவிலம் மய:

என்கிறபடியே பரிசுத்தஞானனாய்.

விளக்கம் – தான் என்ன செய்யவேண்டுமோ (ப்ரபத்தி) அதனைச் செய்தாகிவிட்டது என்று எண்ணியபடி ஒருவன் இருந்துவிடக் கூடாது. அந்த நிலையில் தான் அறியாதவற்றைக் கற்பதில் ஆர்வம் இருக்கவேண்டும். அந்த நிலையில் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து மகிழ்வுடன் இருந்தபோதிலும், ஞானமும் ப்ரேமையும் மிகவும் அவசியமாகும். தத்பாத பக்தி ஞானாப்யாம் பலமந்யத் கதாசந ந யாசேத் விஷ்ணும் யாசநாந்ந்ச்யதி த்ருவம் – ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் ஒருவன் பக்தி மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டை மட்டுமே கேட்கவேண்டும்; இவற்றைத் தவிர வேறு பலன்களைக் கேட்பவன் கெட்டுப் போவது உறுதி – என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப ஞானம் மற்றும் ப்ரேமையை எம்பெருமானிடம் கேட்பதால் எந்தக் குற்றமும் இல்லை. தன்னுடைய எஜமானனாகிய எம்பெருமானைக் குறித்து மயக்கம் அற்ற ஞானம் அடையும் பொருட்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து – என்று கூறுவது போன்றுள்ள ஆசார்யனிடம் கேட்டுத் தெளியவேண்டும். அவர்களிடமிருந்து கீதை (4-34) - தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா உபதேசஷ்யந்தி ஞானம் ஞாநிநஸ் தத்த்வதர்சிந: - உனது ஆசார்யனைப் பணிந்து, உனது சந்தேகங்களை அவரது திருவடிகளில் வைத்து, அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வாயாக; அதன் பின்னர் ஆத்மாவைக் குறித்து அவரிடம் கேட்டு அறிவாயாக; உனது சந்தேகங்களை அவர் தெளிய வைப்பார் – என்னும் ச்லோகத்தின் அடிப்படையில் ஞானம் பெறவேண்டும். இதனால் தூய்மையான ஞானம் பெறுவான். இதனை காளிதாஸனின் மாளவிகாக்நிமித்ரம் - மந்தோப்யமந்ததாமேதி ஸம்ஸர்கேண விபச்சித: பங்கச்சித: பலஸ்யேவ நிதர்ஷேணாவிலம் மய: - நீரின் கலக்கத்தை நீக்கும் தேத்தாங்கொட்டையைத் தேய்ப்பதன் மூலம் கலக்கமாக உள்ள நீர் தெளிவது போன்று, அறிஞனின் சேர்க்கையால் மூடனும் ஞானம் அடைவான் – என்பதில் காண்க.

பரமைகாந்திகளைப் பின்பற்றுதல்

மூலம் –

யஸ்யாநுபவ பர்யந்தா புத்திஸ்தத்தவே ப்ரதிஷ்டிதா
தத்த்ருஷ்டி கோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:

என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுடனே நெருங்கி வர்த்தித்து, அவர்கள் அநுஷ்டானங்களில், யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே என்கிற ப்ரகாரத்திலே தன் வர்ண ஆச்ரம ஜாதி குணாதிகளுக்கு அநுரூபமான கர்த்தவ்யாம்சத்தை நிஷ்கரித்து அநுஷ்டித்து, இவ்வநுஷ்டாநாதிகளையுடையோமென்னும் பாவநையடியாக வரும் ஸ்வோத்கர்ஷ பரநிகர்ஷ அநுஸந்தாநங்களாகிற படுகுழிகளைத் தப்பும்படி தான் முன்னடி பார்த்து நடக்கவும்,

விளக்கம் – ஸாத்வத ஸம்ஹிதை - யஸ்யாநுபவ பர்யந்தா புத்திஸ்தத்தவே ப்ரதிஷ்டிதா தத்த்ருஷ்டி கோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: - பகவத் அனுபவத்தை எல்லையாகக் கொண்ட தத்வ ஞானத்தை உடைய ஒருவனது கடாசுஷத்திற்கு இலக்காக உள்ளவர்கள், அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப்பெறுவர் – என்றது காண்க. ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன், தத்வ ஞானம் உள்ளவர்களுடன் நெருக்கமாக வாழ்தல் வேண்டும். கீதை (2-46) - யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே- பலருக்கும் பயன்படும் எரியில் இருந்து அவரவர் தேவைக்கேற்ப எடுப்பது போன்று – என்ற ச்லோகத்தின்படி, தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு எது தேவை என்பதை அறிந்து அதன்படி செயல்களைச் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும். மேலும் இந்தப் பாதையில் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் நடத்தல் வேண்டும். காரணம், தான் அனைத்தையும் கடைபிடிப்பதால் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் எண்ணம் உருவாகலாம். இதனால் படுகுழியில் விழக்கூடும்.

கார்ப்பண்யத்தை விடாமல் இருத்தல்

மூலம் – தனக்கு சரண்யப்ரஸாத விசேஷமூலமாக நம்மாழ்வார் நாதமுநிகளுள் ளிட்டார்க்குப் போலே ஸாசுஷாத்காராதிகளாகிற ப்லோத்கமபர்வங்கள் வந்தாலும் “நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன்” என்றும், “அறிவனேலும் இவையெல்லாம் என்னால் அடைப்பு நீக்கொண்ணாது” என்றும் நிச்சயித்துப் பராதீந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தியான தன் அதிகாரத்திலே சொருகின ஆகிஞ்சந்யத்தை அழியமாறாதே அஹமஸ்மய பராதாநாமாலப: ஆகிஞ்சநோ அகதி: இத்யாதிகளை அடியொற்றி நடக்கிற “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்”, “என்னான் செய்கேன்”, “களைவாய் துன்பங்களை யாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன்”, “புகலொன்றில்லா அடியேன்”, “ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக் கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்”, “கறவைகள் பின்சென்று”, “குளித்து மூன்றனலையோம்பும்”, “குலங்களாய ஈரிரண்டில்”, “ஏழை ஏதலன்”, “பற்றேல் ஒன்றுமிலேன்”, “தருதுயரம் தடாயேல்” என்கிற பாட்டுக்களிலும், ந தர்மநிஷ்ட: அஸ்தி என்கிற ச்லோகத்திலும் இவர்கள் அருளிச்செய்த கார்ப்பண்யத்தின் சுவடுகளை எல்லாம் அவலம்பித்துக் கொண்டுபோரவும்.

விளக்கம் – ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரனின் கடாசுஷம் காரணமாக, நம்மாழ்வார் மற்றும் நாதமுனிகள் ஆகியோருக்கு உண்டானது போன்று அவனது தரிசனம் முதலான பலன்கள் கிட்டக்கூடும். இப்படி உண்டானாலும் அவன் கர்வம் கொள்ளாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-3) - நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன்- எனக்கு எது நன்மை எது தீமை என்று அறியமாட்டேன் – என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (3) - அறிவனேலும் இவையெல்லாம் என்னால் அடைப்பு நீக்கொண்ணாது- நல்லது கெட்டதை நான் அறிய நேர்ந்தாலும் நல்லதை எடுத்துக் கொள்ளவோ தீயதை விலக்கவோ என்னால் இயலாது – என்றும் இருக்கவேண்டும். இப்படியாக ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே சார்ந்துள்ளதான தனது ஸ்வரூபம், இருப்பு, செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள

ஆகிஞ்சந்யம் (வேறு உபாயம் இல்லை என்னும் நிலை) மாறாதபடி அவன் இருத்தல் வேண்டும். அவன் அஹிர்முத்த்யஸம்ஹிதை - அஹமஸ்மய பராதாநாமாலப: ஆகிஞ்சநோ அகதி: - நான் அபராதங்களின் இருப்பிடம், என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேறு உபாயம் இல்லை, உன்னை அடையும் உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை - என்று கூறும்படியாக உள்ள நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணப்படும் கார்ப்பண்யத்தை (வேறு உபாயம் இல்லை என்று, கர்வம் நீங்கி, எம்பெருமானின் கருணை உண்டாகும்படி தாழ்ந்து நின்றல் (கைவிடாமல் இருத்தல் வேண்டும்).

- திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - சிறந்த அநுஷ்டானம், ஞானம் அற்றவன்
- திருவாய்மொழி (5-8-3) - என்னான் செய்கேன் - நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்
- திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பங்களை யாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன் - நீ எனது ஸம்ஸார துன்பங்களை நீக்கினாலும் நீக்காவிட்டாலும் உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதி இல்லை
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லா அடியேன் - வேறு கதியில்லாத அடியேன்
- திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக்கு ஓர் பற்றுக் கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்
- திருப்பாவை (28) - கறவைகள் பின்சென்று - பசுக்கள் பின்னே சென்று ஒன்றாக உண்போம்
- திருமாலை (25) - குளித்து மூன்றனலையோம்பும் - நீராடிய பின்னர் மூன்று அக்னிகளைக் காக்கவேண்டியதான அந்தணத் தன்மையை நான் அழித்துக்கொண்டேன்
- திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய ஈரிரண்டில் - தர்மங்களை செய்யக்கூடிய பிறவியில் பிறக்கவில்லை
- பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழை ஏதலன் - ஞானம் இல்லாதவன், நல்ல தொடர்பு அற்றவன்
- பெரியதிருமொழி (1-9-9) - பற்றேல் ஒன்றுமிலேன் - எந்தவிதமான ஆதாரமும் எனக்கு இல்லை
- பெருமாள் திருமொழி (5-1) - தருதுயரம் தடாயேல் - எனது துன்பங்களை நீ தடுக்காவிடில்
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரம் (22) - ந தர்மநிஷ்ட: அஸ்தி- நான் எந்தவிதமான தர்மங்களும் அற்றவன்

இதுநாள் இழந்ததை எண்ணித் தளராமல் இருத்தல்

மூலம் – இப்படித் தனக்கு அநாதிகாலம் பிறந்த அநர்ஹதையையும் அதடியாக இழந்த கைங்கர்யத்தையும் பார்த்து, “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று அலற்றப்பண்ணும் நிர்வேத ப்ராசர்யத்தாலே அவஸந்நனாகாதே “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா” என்கிறபடியே எதிர் சூழல்புக்கு நிற்கிற சரண்யனுடைய தாய் முலைப்பால்போலே பத்யதமமுமாய் ப்ரியதமுமான உபதேசத்தாலே தெளிந்த அவதார ரஹஸ்யாதிகளாகிற தீர்த்தங்களை அவகாஹித்துத் தேறி, உத்தமே சேத்வயஸி ஸாதுவ்ருத்த: என்றும்,

துராசார: அபி ஸர்வாசீ க்ருதந்தோ நாஸ்திக புரா
ஸமாசர்யேதாதிதேவம் ச்ருத்த்யா சரணம் யதி
நிர்த்தோஷம் வித்தி ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: என்றும்,

யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம்
தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ஶுணார்த்தே
ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்
ஷுடாம்யஸ்யஹோ ததாபிஸந்தி விராம மாத்ராத் என்றும்,

ப்ரவஹத்யேவ ஹி ஜலே ஸேது: கார்யோ விஜாநதா என்றும்,

”மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்றும் சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே கதத்துக்குச் சோகியாதே, கதமான அயோக்யதையைக் கண்டு அகலவும் பாராதே, அபர்யநுயோஜ்யமாய் அநவதிகமான சரண்யப்ரபாவத்தாலே இப்போது பிறந்த யோக்யதையைக் கண்டு, வருகிற நீருக்கு அணை கோலுங்கணக்கிலே இவ்வவஸ்தைக்கு அநுருபமான ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞா அநுவர்த்தநமாகிற கைங்கர்யாநுபவத்தை இழவாதே.

விளக்கம் – தான் இத்தனை காலமாக தகுதி இழந்து இருந்த நிலையையும், இதனால் ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களைச் செய்யாமல் விட்டதையும் உணரும் ப்ரபந்நன், தனது நிலையைக் கண்டு மிகவும் துவண்டு போகக்கூடும். இதனால் திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்- விபரீதமான ஞானம், தீய ஒழுக்கம், அசுத்தமான சரீரம் – என்று கூறுவது போன்று, தன்னைத்தானே மிகவும் நிந்தித்துக் கொண்டு, அதனால் தளர்ச்சி அடையாமல் இருத்தல் வேண்டும். திருவிருத்தம் (1) - உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா- இது போன்ற பிறவிகளில் பிறக்காமல் காப்பதற்காக நீ பல அவதாரங்கள் எடுத்தாய் – என்று கூறுவதை எண்ணி உறுதி கொள்ளவேண்டும். தாய்ப்பால் போன்ற இனிமையான ஸர்வேச்வரன் தன் முன்பாக நின்று தன்னைக்

காப்பாற்றும் பொருட்டு கூம் சொற்களை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் (உதாரணமாக கீதையில் – பரித்ராயாண ஸாதாநாம், ஸம்பவாமி யுகே யுகே, அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேயோ போன்றவை). அவனது அவதார ரஹஸ்யங்கள் என்னும் நீர் நிலைகளில் குடைந்து நீராடவேண்டும். கீழே உள்ள வரிகளை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்:

- போதாயந ஸூத்ரம் (1-10-32) - உத்தமே சேத்வயஸி ஸாதுவ்ருத்த: - முதுமையில் நல்ல ஒழுக்கத்துடன் இருந்தால் நன்மையைப் பெறுவான்.
- ஸாத்வத ஸம்ஹிதை (16-23-24) - துராசார: அபி ஸர்வாசீ க்ருதந்தோ நாஸ்திக புரா ஸமாச்ரயேதாதிதேவம் ச்ருத்த்யா சரணம் யதி நிர்த்தோஷம் வித்தி ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: - ஒருவன் தீய ஒழுக்கம் கொண்டவனாக, அனைத்தையும் உண்பவனாக, நன்றி கெட்டவனாக, நாஸ்திகனாக இருக்கக்கூடும். ஆயினும் ஸர்வேச்வரனை சரணம் புகுந்த பின்னர், அவனது கடாசுஷம் காரணமாக குற்றங்கள் நீங்கப்பெறுவான்
- ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ஷுணார்த்தே ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம் ஷுாம்யஸ்யஹோ ததாபிஸந்தி விராம மாத்ராத் - நான்முகனின் காலத்தில் பதினாயிரம் கல்ப காலங்கள் அநுபவித்தாலும் கழியாத தீயபலன்களை அளிக்கக்கூடிய பாவங்களை ஒருவன் அரை நொடியில் செய்யக்கூடும். இப்படியாக அனைத்துப் பிறவியிலும் பாவங்களையே ஒருவன் செய்துவந்தாலும், "பாவங்களைச் செய்யமாட்டேன்" என்ற நினைவு அவனுக்குத் தோன்றிவிட்டாலே நீ மன்னித்துவிடுகிறாய்.
- வங்கிபுர நம்பி காரிகை (31) - ப்ரவஹத்யேவ ஹி ஜலே ஸேது: கார்யோ விஜாநதா - கழிந்துவிட்ட பிறவி கழிந்ததே. அறிவாளி ஒருவன் தண்ணீர் ஓடி வரும்போது அல்லவோ அணை இடுவான்?
- திருவாய்மொழி (3-8-1) - மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே - இறக்கும் காலத்திலாவது ப்ரபத்தி செய்து இறப்பது நலமே

இப்படியாக ஒருவன் தனது கடந்த கால நிலையை எண்ணி வருத்தம் கொண்டு , எம்பெருமானை விட்டு அகன்று செல்லக்கூடாது. மாறாக, தனக்கு இப்போது வாய்த்துள்ள "ஏன் என்ற கேள்வி எழாமல், எல்லையற்ற எம்பெருமானின் பெருமையால்" உண்டான தகுதியை எண்ணி, இனிவரும் காலங்களில் வர உள்ள நீரைத் தடுக்க அணை கட்டுவது போன்று, மேன்மேலும் தகுதிகளுக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து

கொள்ளவேண்டும். மேலும் எம்பெருமானின் ஆணை, கைங்கர்யங்கள் ஆகியவற்றில் நிலை நின்று, தனது ப்ரபந்நன் என்னும் நிலையை விடாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தி முறையான விஷயங்களில் பயன்படுத்துதல்

மூலம்- முடியானேயிற்படியே விடாய்த்த கரணங்களை ஸாத்விக ஆஹார ஸேவாதிகளாலே யோக்யங்களாக்கிப் ப்ராப்தங்களான அநுபவங்களிலே மூட்டி அயோக்யவிஷயாந்தரங்களின் பட்டிபுக்க வாஸநைகளை மாற்றுவிக்கவும்,

விளக்கம்- திருவாய்மொழி (3-8-1) - முடியானே - என்பதில் கூறியபடி, தான் விரும்பியவாறு எம்பெருமானை அடைய இயலாத காரணத்தால் சோர்வு அடைந்த இந்த்ரியங்களை, எம்பெருமானை அனுபவிக்கத் தக்கதாக மாற்றவேண்டும். எப்படி என்றால் - தூய்மையான உணவு, அவனுக்கே தொண்டு செய்தல் முதலான செயல்கள் மூலம் ஆகும். பயிர்களை மேயவிடாமல் எவ்விதம் பசுக்கள் திருப்பிவிடப்படுகின்றனவோ அது போன்று, தவறான விஷயங்களில் இந்த்ரியங்கள் பாயாமல், திருப்பப்படவேண்டும்.

கைங்கர்யங்களை சரியான வழியில் விருப்பத்துடன் செய்தல்

மூலம்- அக்கரையில் அபிமதேசத்துக்குப்போக ஓடம் பார்த்திருப்பார் நினைத்தபோது விடவொண்ணாத பண்பந்த த்யூதத்திலிழியாதே வேண்டின மட்டிலே தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான விஹார த்யூதத்திலே இழிந்தாலும் த்யூதசாஸ்த்ரத்தின்படியே அடிதப்பாதே கருவி வைக்குமாப்போலே ஆஜ்ஞாநுகளாலே அடிமை கொள்ளுகிற சாஸிதாவினுடைய சாஸநத்துக்குப் பொருந்தின காலவிசேஷாதி நியதமான கைங்கர்யத்தை, பித்த பரிஹாரார்த்தமாக க்ஷீரஸேவை பண்ணுவாரைப் போலன்றிக்கே அயத்நலப்தமான ஒளஷதத்தாலே அவிலம்பிதமாக ஆரோக்யம் பெற்றவர்கள் பால் வார்த்துண்ணுமாப் போலே, உகந்து பண்ணவும்.

விளக்கம்- ஓர் ஆற்றின் ஒரு கரையில் இருந்து எதிர்கரைக்குச் செல்ல விரும்புவவர்கள், ஓடத்திற்காகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில், பொழுதுபோக்காகச் சொக்கட்டான் முதலான விளையாட்டில் ஈடுபடுவர். அப்போது அவர்கள் அவற்றைப் பந்தயத்துக்காக ஆடாமல், பொழுதுபோக்கிறாக மட்டுமே ஆடுவர். இதன் காரணம், பந்தயத்துக்காக ஆடினால், ஆடிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஓடம் வந்துவிட்டால் நிறுத்த இயலாது. ஆனால் பொழுதுபோக்கிறாக ஆடினால், ஓடம் வந்துவிட்டால் ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு, ஓடத்தில் ஏறிவிடலாம். இவ்விதம் அவர்கள் பொழுதுபோக்கிறாக மட்டுமே ஆடினாலும், அந்த விளையாட்டிற்கான விதிமுறைகள் தவறாமலேயே ஆடுகின்றனர். இது போன்றே, ப்ரபந்நன் ஒருவன் எம்பெருமானால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யும்போது, அவனது கைங்கர்யமாக உள்ள அவற்றைச் செய்யும்போது, தனக்கு அவை பயன் அளிக்கும் என்ற

எண்ணத்துடன் செய்யவில்லை என்றாலும், சாஸ்த்ர முறைப்படியே செய்தல் வேண்டும். அவற்றை எந்த நேரத்தில், எந்த இடத்தில் இயற்றவேண்டுமோ, அந்த முறை மாறாமல் செய்தல் வேண்டும். இதனைச் செய்யும்போது இவனது நிலை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்றால் - பித்தம் உள்ளவன், பித்தம் நீங்குவதற்காகப் பாலைப் பருகினான் என்னும்போது, இயல்பாகவே ருசி கொண்டதான பாலானது, மருந்தாகப் பருகப்படுவதால், இனிமையாக இருக்காது; ஆனால் பித்தம் நீங்கிய பின்னர் பாலைப் பருகும்போது மகிழ்வுடன் ருசித்துப் பருகுவான் (அதாவது, வேறு பலன் கருதி செய்யும் பகவத் கைங்கர்யங்கள், பித்தம் உள்ளவன் பருகும் பால் போன்று இனிக்காது. ப்ரபத்தி மூலம் கர்மங்களை நீக்கியவர்கள், பித்தம் நீங்கிப் பருகும் பால் இனிப்பது போன்று, பகவத் கைங்கர்யத்தால் இனிமை அடைவர்).

அர்ச்சை நிலைக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்

மூலம்- அப்போது, நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் என்றும், யதா ஸாஸாமுத்ரமம்ப: அப்தை: ஸ்ப்ருஷ்டமேத்யுபோக்யதாம் ததைவ ஹி மநுஷ்யாணாம் பக்தை: ஸம்பாவிதோ ஹரி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்காக ஸாந்நித்யாதிகளைப் பண்ணிப் பரமைகாந்தியான தன்னையுகந்து வந்து அர்ச்சாவதாரம் பண்ணியிருக்கிற எம்பெருமான் பக்கலிலே ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்த்ர பிம்பயோ: என்கிற பூர்த்தியையும், ஆபீடாந்மௌலி பர்யந்தம் பச்யத: புருஷோத்தமம் பாதகாந்யாச நச்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் என்கிற பாவநதமத்வத்தையும், ஸந்தர்சநாதகஸ்மாச்ச பும்ஸாம் ஸம்பூட சேதஸாம் குவாஸநா குபுத்திச்ச குதர்க்க நிசயச்ச ய: குஹேதுச்ச குபாவச்ச நாஸ்திகத்வம் லயம் வ்ரஜேத் என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணத்ரயத்திலும் ஹேதுபலபாவத்தாலே வரும் மதிமயக்குகளுல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாய் இருக்கிற படியையும், யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் என்றும், “தமருகந்தது எவ்வுருவம்” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே அவாங்மனஸாபரிச்சேத்யமான ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையும், “கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா” என்கிற ஆகர்ஷகத்தையும் அநுஸந்தித்து,

ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம் ஜநநீவ ஸ்தநந்தயம்
ஆசார்யம் சிஷ்யவந்மித்ரம் மித்ரவல்லாலயேத்திரம்
ஸ்வாமித்வேந ஸுஹ்ருத்வேந குருத்வேந ச ஸர்வதா
பித்ருத்வேந ததா பாவ்யோ மாத்ருத்வேந ச மாதவ:
யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா ச மதஹஸ்திநம்
யதா ப்ரியாதிதம் யோக்யம் பகவந்தம் ததா அர்ச்சயேத்

யதா ச புத்த்ரம் தயிதம் ததைவோபசரேத்திரம்

என்கிறபடியே அவ்வோ ஸம்பந்தவர்க்க பரத்வ ஸௌலப்யாதிகளுக்கு அநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணவும்.

விளக்கம் – அவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்யும்போது, தனக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ள உறவுமுறைக்கு ஏற்றபடியும், ஸர்வேச்வரனின் எஜமானத்தன்மை மற்றும் எளிமை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியும் செய்தல்வேண்டும். தன்னிடம் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்ட அடியார்களுக்காக அர்ச்சை ரூபமாக வந்துள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் – எப்போதும் நிலையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி குறித்தும், அவன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது குறித்தும் யார் மனதில் உள்ளதோ அவன் அருகில் ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வருவான் - என்றும் ,பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - யதா ஸாஸாமுத்ரமம்ப: அப்தை: ஸ்ப்ருஷ்டமேத்யுபோக்யதாம் ததைவ ஹி மநுஷ்யாணாம் பக்தை: ஸம்பாவிதோ ஹரி: - கடலில் உள்ள நீரைப் பருகிய மேகங்களால் மழையாகப் பொழியப்பட்ட பின்னர், அந்தக் கடல்நீரே அனைவராலும் பருகும்படியாக உள்ளது; இது போன்று எம்பெருமான் அர்ச்சையாக நின்ற பின்னர் அனைவராலும் கைங்கர்யம் செய்து, அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளான் - என்றும் கூறியது காண்க. விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்த்ர பிம்பயோ: -மந்த்ரங்களில் காணப்படும் எம்பெருமானின் ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களானவை அர்ச்சையாக உள்ள அவனது வடிவத்தில் காணப்படுகின்றன - என்பதன் மூலம் பூர்ணமாக உள்ளது கூறப்பட்டது. சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை - (89-2)ஆபீடாந்மௌலி பர்யந்தம் பச்யத: புருஷோத்தமம் பாதகாந்யாசு நச்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் - அர்ச்சையாக நிற்கின்ற புருஷோத்தமின் ரூபத்தை திருவடிப்பீடம் தொடங்கி திருமுடிவரை காண்பவனின் அனைத்துப் பாவங்களும் உடனே அழிந்துவிடும், இப்படி உள்ளபோது சிறு பாவங்கள் குறித்துக் கூறவேண்டுமா - என்பதன் மூலம் அவனது அர்ச்சை ரூபமானது அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கவல்லது என்பதை அறியலாம். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை- (32-31-1) ஸந்தர்சநாதகஸ்மாச்ச பும்ஸாம் ஸம்பூட சேதஸாம் குவாஸநா குபுத்திச்ச குதர்க்க நிசயச்ச ய: குஹேதுச்ச குபாவச்ச நாஸ்திகத்வம் லயம் வ்ரஜேத்- மதிமயக்கம் கொண்டவர்கள் அர்ச்சையாக நிற்கும் எம்பெருமானின் ரூபத்தைத் தற்செயலாக வணங்கினாலும் அவர்களது தீயவாஸனை, வஞ்சனைகளின் தொகுப்பு, தீய காரணம், தீய எண்ணங்கள் மற்றும் நாஸ்திகத்தன்மை ஆகியவை அழிந்துவிடும் - என்றது. இப்படியாக அறிவுதடுமாற்றம் என்னும் நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தாக அர்ச்சாரூபம் உள்ளது.

மனம் மற்றும் வாக்கால் அளவிட இயலாதபடி உள்ள எம்பெருமான், தனது அடியார்களின் பொருட்டு, அவர்களுக்காகத் தன்னையும் கொடுத்தபடி நிற்கும் நிலையை எண்ணி த்யானித்தல் வேண்டும். இதனை - கீதை (4-11 - (யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் - என்னை அடைய விரும்புகிறவர்கள் எந்த வடிவில் என்னை

அமைக்கின்றனரோ, அந்த வடிவிலேயே நான் என்னை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (44) - தமருகந்தது எவ்வுருவம் - அடியார்கள் அந்த உருவத்தை விரும்புகின்றனரோ - என்றும் கூறியது காண்க. மேலும் அமலனாதிபிரானில் (10) - கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா - என்னும்படியாக அவனது அர்ச்சா ரூபத்தில் உள்ள ஈர்ப்பை அனுபவிக்க வேண்டும். அடுத்து அவனது எளிமை மற்றும் ஐமமானத்தன்மை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-37) - ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம் ஜநநீவ ஸ்தநந்தயம் ஆசார்யம் சிஷ்யவந்மித்ரம் மித்ரவல்லாலயேத்திரம்- உண்மையான மனைவி தனது கணவனையும், பெற்ற தாய் தனது குழந்தையையும், சிஷ்யன் தனது ஆசானையும், நண்பன் தனது நண்பனையும் உபசரிப்பது போன்று ஸர்வேச்வரனை உபசரிக்க வேண்டும்.
- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-38) - ஸ்வாமித்வேந ஸுஹ்ருத்வேந குருத்வேந ச ஸர்வதா பித்ருத்வேந ததா பாவ்யோ மாத்ருத்வேந ச மாதவ: - மஹாலக்ஷ்மியைத் தரித்த எம்பெருமானை எப்போதும் ஐமமானன், நண்பன், ஆசார்யன், தந்தை, தாய் என எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும்.
- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-31) - யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா ச மதஹஸ்திநம் யதா ப்ரியாதிதம் யோக்யம் பகவந்தம் ததா அர்ச்சயேத்- இளவரசன் மற்றும் மதம் கொண்ட யானை ஆகியவர்களை எவ்விதம் பயந்து உபசரிப்போமோ, அது போன்று எம்பெருமானை உபசரிக்க வேண்டும். இதே போன்று வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை மகிழ்வுடன் உபசரிப்பது போன்று எம்பெருமானை உபசரிக்க வேண்டும்.
- யதா ச புத்தரம் தயிதம் ததைவோபசரேத்திரம்- தனக்குப் பிரியமான குழந்தையைக் கொண்டாடுவது போன்று எம்பெருமானைக் கொண்டாட வேண்டும்.

சரியான வழியில் ஈட்டிய பொருள் மூலம் கைங்கர்யம் செய்தல்

மூலம்- அப்போது

ததா ஹி யத்கார்யமுபைதி கிஞ்சித்துபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம்
ஸ பாதுகாப்யாம் ப்ரதமம் நிவேத்ய சகார பச்சாத்பரதோ யதாவத்

என்று திருவடிநிலைகள் விஷயத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் நடத்தின ராஜஸேவக வ்ருத்தியை ந்யாயார்ஜித த்ரவ்யங்களாலே நடத்தவும்,

விளக்கம் – இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (115-27) - ததா ஹி யத்கார்யமுபைதி கிஞ்சித்துபாயநம் சோபஹ்ருதம் மஹார்ஹம் ஸ பாதுகாப்யாம் ப்ரதமம் நிவேத்ய சகார பச்சாத்பரதோ யதாவத்- இராமனின் பாதுகைகள் அயோத்தியை ஆண்டபோது அன்றாடம் செய்யவேண்டிய செயல்களையும், சிற்றரசர்களிடம் வந்த பொருள்களையும் பாதுகைகளிடம் தெரிவித்த பின்னரே, பரதன் ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்தான் – என்பது காண்க. இதே போன்று ப்ரபந்நன் ஒருவன் ந்யாயமான வழியில் ஈட்டிய பொருள்கள் கொண்டு அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை போன்று கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்.

கைங்கர்யத்தைத் தனது கடமை எனக் கொள்ளவேண்டும்

மூலம்- இவ்வ்ருத்தியை வாழ்க்கைப்பட்ட வதூவின் மாங்கல்ஸுத்திராதி ரக்ஷணமாத்ரமாக நினைத்திருக்கவும்.

விளக்கம்- இத்தகைய கைங்கர்யத்தை ஒருவன் எப்படி எண்ணவேண்டுமென்றால், திருமணம் ஆகிய பெண் தனது திருமாங்கல்யத்தை எப்படிப் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்வாளோ அது போன்று, தனது கடமை எனக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆசார்யனிடம் நன்றி

மூலம் – இப்படி பகவதுபக்ரமமாய் பாகவதபர்யந்தமாக வருகிற கைங்கர்யாக்ய புருஷார்த்த ஸித்திக்குப் ப்ரதானகாரணம்

பாபிஷ்ட: சஷத்த்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்யக்ருத்
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத் என்றும்,

”எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக் கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே” என்றும், “வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே என்று விச்வஸித்து, அபிஷேகம் பண்ணப் புகுகிற ராஜகுமாரனுக்கு ராத்ரியில் விளக்கேற்றி வைக்குமாப் போலே தனக்கு அவர்கள் பண்ணின வெளிச் சிறப்பையும் அதடியாகத் தனக்கு வந்த கைங்கர்யாதிகளையும் அநுஸந்தித்து அவர்கள் பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும்.

விளக்கம்- எம்பெருமான் தொடக்கமாக அடியார்கள் முடிய உள்ள அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே தனது வாழ்வின் லட்சியம் என்பதையும், இந்த நிலையானது தன்னுடைய ஆசார்யனிடம் கொண்ட தொடர்பு காரணமாகவே தான் அடைந்ததாகவும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- பாபிஷ்ட: சஷத்தரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத்- மிகுந்த பாவங்கள் செய்த சஷத்தரபந்துவும், மிகுந்த புண்ணியம் செய்த புண்டரீகனும் ஆசார்யர்களைக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் மோசஷம் பெற்றனர். எனவே ஒவ்வொருவரும் ஆசார்யனை அடையவேண்டும்.
- திருவிருத்தம் (54) - எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக் கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே - எங்களது ஈசனும், வானவர்களின் தலைவனும் ஆகிய எம்பெருமானின் தோஷங்கள் இல்லாத திருவடித் தாமரைகளில் எங்களைச் சேர்க்கவல்ல ஆசார்யர்களே
- நாச்சியார் திருமொழி (10-10) - வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரின் தலைவரான பெரியாழ்வார் தனது எம்பெருமானைத் தன்னால் முடிந்த காரணத்தால் இங்கு அழைக்கும்போது, அவனை நாம் வணங்குவோமாக.

தன்னுடைய ஞானம் என்பது வெளிப்பட உதவியது ஆசார்யனே என்பதால் அவரிடம் நன்றியுடன் இருந்து, அந்த ஞானம் காரணமாகவே தனக்கு கைங்கர்யம் என்பது கிட்டியது என்பதையும் உணரவேண்டும். மறுநாள் அரியணை ஏறப்போகும் ராஜகுமாரன் ஒருவனுக்கு, அதற்கு முந்தைய நாள் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து அரண்மனையில் விளக்குகள் அணையாமல் பாதுகாக்கும் வேலைக்காரர்கள் போன்று ஆசார்யனிடம் இருத்தல் வேண்டும்.

ஸர்வேச்வரனிடம் நன்றியுடன் இருத்தல்

மூலம்- இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஸாதாரணமான ப்ரதாநகாரணமுமாய் முக்ததசையில் ஆத்மாநுபந்தியான பகவதநுபவத்தைப் பற்ற அபர்யநுயோஜ்ய ஸ்வாதந்தர்யமடியாக சங்கிதமாம் விச்சேதத்துக்கும் பரிஹாரமாயிருப்பது “இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தாடு ஏற்றிவைத்து ஏணி வாங்கி”, என்றும், “போயினால் பின்னை இத்திசைக்கு என்றும் பினை கொடுக்கிலும் போகவிட்டார்” என்றும், “வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல்”

என்றும், “சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளினைக் கீழ்க் கொள்ளும்பன்” என்றும், “தன் தாளினைக் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபுநராவ்ருத்தியிலும் முன்பு ஸம்ஸரிப்பிக்கையிற் போலே ஸத்யஸங்கல்பனாய்ச் சேஷியான சரிய:பதியினுடைய “பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து” என்று சொல்லப்பட்ட ஸஹஜகாருண்யமென்று தெளிந்து அவ்விஷயத்திலும் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம்- இவை அனைத்திற்கும் காரணமானவனும், முக்தி அடையும் நேரத்தில் அவனது அனுபவத்தைத் தடுக்கக்கூடிய அனைத்தையும் தனது ஸத்யஸங்கல்பத்தால் போக்கக்கூடியவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் நன்றி கொண்டவனாக இருத்தல் வேண்டும். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-3) – இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தாடு ஏற்றிவைத்து ஏணி வாங்கி - திருவரங்கன் செய்வது என்னவென்றால் இருளை நீக்கவல்ல கதிர்கள் கொண்ட சூரிய மண்டலத்தில் தனது அடியார்களை ஏற்றி, பரமபதத்தில் அவர்களை நிலையாக நிறுத்தி, மீண்டும் இறங்கி விடாதபடி ஏணியை விலக்கி விடுவான்.
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) – போயினால் பின்னை இத்திசைக்கு என்றும் பிணை கொடுக்கிலும் போகவிட்டார் – நமோ நாராயணா என்று ப்ரபத்தி செய்து ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குச் சென்ற பின்னர், பெரியபிராட்டியாரையே பணயமாக வைத்தாலும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்ப விடமாட்டான்.
- திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் – மேன்மையான புகழ் கொண்ட நாராயணனின் திருவடிகளைப் பற்றுங்கள்.
- திருவாய்மொழி (3-7-7) - சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளினைக் கீழ்க் கொள்ளும்பன் – தானும் இந்த உலகில் அவதாரம் செய்து, அடியார்களைக் காப்பாற்றி, அவர்களை ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குக் கொண்டு சென்று, அவர்களுக்கு இயல்பாகவே உள்ள ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தி, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளும் எம்பெருமான்.
- திருவாய்மொழி (7-5-10) - தன் தாளினைக் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை- தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டு, எப்போது அவன் செய்கின்ற நன்மைகளை.

தன்னுடைய எஜமானனாக உள்ள மக்ஷாலக்ஷ்மியின் நாயகனான எம்பெருமானிடம் ப்ரபந்நன் மிகுந்த நன்றியுடன் இருக்கவேண்டும். இதன் காரணம் – ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது எத்தனை வாத்ஸல்யத்துடன் அவன் உள்ளானோ, அதே போன்று மோக்ஷம் பெற்ற பின்னரும் நம்மிடம் அவன் உள்ளான். இதனை திருவாய்மொழியில் (9-2-1) - பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து – உன்னுடைய கருணையாலும், உன்னுடைய பிராட்டியின் கருணையாலும் உனது கோயிலைத் தூய்மையாக்கும் கைங்கர்யங்கள் செய்து – என்பதன் மூலம் காணலாம்.

மூன்று கரணங்களால் விலக்கவேண்டியவையும் ஏற்கவேண்டியவையும்

மூலம்- இவ்வுத்தரக்ருத்யத்தில் மனோவாக்காயங்களென்று சொல்லுகிற கரணங்கள் மூன்றாலும் பரிஹரணீயங்களிலும் பரிக்ராஹ்யங்களிலும் ஸாரமிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம்:

விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம்
உபபுத்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாதபி

என்றும், “ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும் சொல்லுகையாலே பரமபுருஷார்த்தருசி குலையாமைக்காக மறக்க வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் விஷயாஸ்வாதம் க்ருதத்நதை வாராமைக்காக நினைக்க வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆசார்யன் செய்த ப்ரதமகடாக்ஷம் முதலான உபகாரம். கார்ப்பண்யம் குலையாமைக்காகச் சொல்லாதொழிய வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆத்மோத்கர்ஷம் உபாயநிஷ்டையை மறவாமைக்காக ஸதைவம் வக்தா என்கிறபடியே, சொல்லவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் த்வயம். உகந்து பணி கொள்ள உரியனான எம்பெருமான் திருவுள்ளமழலாமைக்காகக் கரணத்ரயத்தாலும் “செய்யாதன செய்யோம்” என்னுமவற்றில் ப்ரதாநம் ப்ரஹ்மவிதபசாரம். புருஷார்த்த ஸாகரம் வற்றுதல் வரையிடுதல் செய்யாமைக்காகக் கரணத்ரயத்தாலும் கர்த்தவ்யங்களில் ப்ரதாநம் பகவத் கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலமாய் சாஸ்த்ராநுஜ்ஞாதமான ஆசார்யாதி பாகவத கைங்கர்யம்.

விளக்கம் – மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் என்று கூறப்படும் மூன்றாலும் ப்ரபந்நன் ஒருவன் செய்யக்கூடியது எது என்றும், செய்யக்கூடாதது எது என்றும் இப்போது சுருக்கமாகக் காண்போம். விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம் உபபுத்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாதபி- சிற்றின்ப விஷயங்களுக்கும் விஷத்திற்கும் வேறுபாடு அதிகமாகும்; விஷம் என்பது குடித்தால் மட்டுமே அழிக்கும், ஆனால் விஷயங்கள் என்பது

நினைத்தவுடன் அழிக்கவல்லவையாகும் – என்றது காண்க. மேலும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ- என்னுடைய ஆத்மா ப்ரமித்து நிற்கும்படியாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் என்னைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்து வருத்துகின்றன, இப்படியான அற்பமான சுகங்களைப் பாவியான எனக்குக் காண்பித்து, நீ என்னை வருத்தலாமா – என்றதும் காண்க. ஆகவே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தின் மீது உள்ள ருசி குறைந்து விடாமல் இருப்பதற்கு, புலன்களால் நுகரப்படும் இன்பங்களை விலக்குவது என்பது முக்கியமாகும். செய்நன்றி மறத்தல் என்னும் பழி வராமல் இருப்பதற்குச் செய்யவேண்டியது, ஆசார்யன் நம்மை முதன்முதலில் கடாசஷம் செய்ததை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கார்ப்பண்யம் என்பது குறையாமல் இருப்பதற்கு நம்மைப் பற்றிய தற்பெருமையான சொற்களைக் கூறாமல் இருத்தல் வேண்டும் .உபாயத்தை எப்போதும் மறவாமல் இருப்பதற்கு சரணாகதி கத்யம் – ஸதைவம் வக்தா – த்வயத்தின் பொருளை – என்று கூறுவது போன்று, எப்போதும் த்வய மந்த்ரத்தை உச்சரித்தபடி இருக்கவேண்டும். நமுடைய கைங்கர்யத்தை உகப்புடன் ஏற்கின்ற எம்பெருமான் நம்மீது அத்ருப்தி கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு திருப்பாவை (2) – செய்யாதன செய்யோம் – என்று கூறுவது போன்று, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களை மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகியவை மூலம் எந்தவிதமான அபசாரம் செய்யாமல் இருப்பதே ஆகும். நம்முடைய புருஷார்த்தம் என்னும் கடலானது வற்றாமலோ சுருங்காமலோ இருப்பதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது எம்பெருமானின் கைங்கர்யத்தினுடைய எல்லையாக உள்ளதும், சாஸ்த்ரங்களால் முழங்கப்படுவதும் ஆகிய ஆசார்ய, பாகவத கைங்கர்யங்களே ஆகும்.

உத்தரக்ருத்யத்தை ரஹஸ்யத்ரயத்தில் காணலாம்

மூலம்- ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இவ்வுத்தரக்ருத்யமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பலப்ரதி பாதகங்களான ப்ரதேசங்களிலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம்- ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் கைக்கொள்ள வேண்டியதும், இதுவே பலனாக உள்ளதும் ஆகிய மேலே கூறப்பட்டவை அனைத்தையும், ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் காண இயலும்.

விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவும் அடிமை எல்லாம் மண்ணுலகத்தில் மகிழ்ந்து அடைகின்றனர், வண்துவரைக் கண்ணன் அடைக்கலம் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றிய, நம் பண்ணமரும் தமிழ் வேதம் அறிந்த பகவர்களே.

பொருள் – அழகான த்வாரகை நகரத்தின் பதியாகிய க்ருஷ்ணனிடம் ப்ரபத்தி செய்து, அவனால் காக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஆனவர்களும், இதனால் தேவர்கள்

முதலானோர்களுக்குப் பட்ட கடனைத் தீர்த்தவர்களும், இசையுடன் கூடியதான தமிழ் வேதமாகிய திவ்யபிரபந்தத்தை அறிந்தவர்களும் ஆகிய பாகவதர்கள் பெறுவது என்ன? எம்பெருமானிடன் நித்யஸூரிகள் ப்ரார்த்தனை செய்து, அதன் மூலம் தடையில்லாமல் ப்ரேமையுடன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களை, பாகவதர்கள் இந்த உலகத்திலேயே மகிழ்வுடன் செய்கின்றனர்.

ப்ரணயிநமிவ ப்ராப்தம் பச்சாத் ப்ரியா ஸ்வஸமந்திதம்
மஹதி முஹூராம்ருஷ்டே த்ருஷ்ட்வா மநௌ மணிதர்ப்பணே
ப்ரபதநதநா: ஸந்த: சுத்தை: ப்ரபும் பரிபுஞ்ஜதே
ப்ரஸ்ருமர மஹாமோத ஸ்மேர ப்ரஸூநஸமை: க்ரமை:

பொருள் - நன்றாக துடைக்கப்பட்டு தெளிவான ப்ரதிபலிப்பைக் காண்பிக்கும் கண்ணாடியின் முன்பாக வந்து நிற்கும் மனைவியானவள், தன் அருகில் வந்து நிற்கும் தனது கணவனின் பிம்பத்தைத் தன்னுடைய பிம்பத்துடன் சேர்த்துக் கண்ணாடியில் பார்க்கிறாள். இதனால் மகிழ்வு கொண்டு, நறுமணம் கூடிய மலர்களை எங்கும் தூவி மகிழ்வுடன் இருக்கிறாள். அந்த மனைவி போன்று, ப்ரபந்நர்கள் உள்ளனர். எப்படி? ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆழ்பொருள்களைக் கொண்டு நன்றாக துடைக்கப்பட்ட கண்ணாடி போன்று மேன்மை பொருந்திய திருஅஷ்டாசுஷரத்தைக் கைக்கொள்கின்றனர். அதில், தங்களுடைய எஜமானனாகிய எம்பெருமானைத் தங்களுக்கு அருகாமையில் காண்கின்றனர். அப்போது மலர்ந்த மலர்கள் போன்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி, மேலே கூறப்பட்ட மனைவி போன்று மகிழ்வுடன் உள்ளனர்.

உத்தரக்ருத்யாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்